

וְהַמִּשְׁכָּלִים מִזְהָרֵי כְּזֹהֵרֵי הַדָּקִיעַ

קונטרס
ספֿרא
דְּצִנִּיעוֹתָא

מספר
הַזֶּהֱרֵר הַקָּרוֹשׁ

עם פירוש הנפלא
מִתּוֹק מִדְּבָשׁ

זכר צדיק לבדכה

הקונטרס ספרא דצניעותא

נתנדב לעילוי נשמת
מודינו ורבינו איש תם וישר
יושב אוהלים ועבד ה'
הרביץ תורה בנגלה ובנסתר

הגאון הצדיק רבי דוד חי מנחם

בן הר"ר עזרא זמרת אסתר

יהודית בר נתן זצוק"ל

נולד ז' אב תרפ"ז ונלב"ע י"א תמוז תשע"ז

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים
וזכות זיכוי הרבים יהא לטובת נשמתו
ובמהרה יקוצו וירננו שוכני עפר
בתחיית המתים ובביאת המשיח אכ"ר

נתדם ע"י אוהביו מוקיריו ותלמידיו
הרב ישראל בן לאה והחברים
יה"ר שיתברכו בכל מילי דמיטב

הקדמה לספרא דצניעותא

הנה איתא בכתבי האריז"ל, להיות שרבי שמעון בר יוחאי היה ניצוץ משה רבינו עליו השלום, לכן עשה ספרא דצניעותא חמשה פרקים נגד החמשה חומשי תורה, ולהיות שהתורה יש בה נגלה ונסתר לכן גם הוא עשה חמשה פרקים שהוא גם כן נסתר לנסתרות, ואף שבזהר הקדוש הנגלה הוא הנסתר, עם כל זה יש נסתר לנסתרים, והנה חמשה פרקים אלו כוללים כמעט כל הזהר ותיקוני הזהר וכל קשרי גדרי האצילות, והוא תיקון גדול ללמוד בכל יום פרק אחד מספרא דצניעותא, כי ידוע שלשון הזהר הוא מסוגל לנשמה, ומכל שכן חמשה פרקים אלו, ממש כל תיבה לא יערכנה זהב וכלי פז. (לשון תלמיד האריז"ל המפרש את הספרא דצניעותא גריש הספר)

הנה ספר זה חיברו רבי שמעון בר יוחאי בחמשה פרקים בסוד עולם התיקון, כנגד החמשה פרצופי האצילות, וסידרם מבריות שהיו מקובלות לתנאים מהר סיני מימות משה רבינו, ובאלו החמשה פרקים כלל ר"ש רוב חכמת הקבלה, והם מיעוט המחזיק את המרובה, לשון קצר בחכמה נפלאה ומפוארה, וכל מאמר סובל כמה פירושים, ונקרא ספרא דצניעותא משום שנאמר (משלי יא 3) ואת צנועים חכמה, שאין לגלות החכמה אלא למי שהוא צנוע במעשיו. (יפה שעה הדת מלך זהר חי)

הפירוש על כל ספרא דצניעותא הוא קיצור מספר יפה שעה שעל הספרא דצניעותא, שכל דבריו הם סולת נקיה מדברי רבינו האריז"ל, והגם שלפעמים הלשון דחוק קצת, אבל כבר אמר החכם "מוטב לסבול דחוק הלשון מלסבול דחוק הענין", עם קצת הוספות מבאור הגר"א ושאר מפרשים.

ספרא דצניעותא

פרקא קדמאה

תָּאנָא, ספֿרא דצניעותא, ספֿרא דשקיל בַּמִּתְקָלָא.

תָּנָא, דְּעַד לָא הָוָה מִתְקָלָא, לָא הָווּ מִשְׁגִּיחִין אֲפִין בְּאֲפִין, וּמַלְכִין קִדְמָאִין מִיתוּ, וְזִיּוּנִיהוֹן לָא אֶשְׁתַּכְּחוּ, וְאַרְעָא אֶתְבַּטְּלָת. עַד דְּרִישָׁא דְכֶסּוּפָא דְכָל פְּסוּפִין, לְבוּשֵׁי דִיקָר אֶתְקִין, וְאַחֲסִין.

מתוך מדבש

היו אז בבחי' אב"א (כמנאר נשמ"ד פ"ו), ומסיבה זו ומלכין קדמאין מיתו מלכי קדם מתו, והם שבעה מלכי אדום שמתו ונשברו כליהם וירדו לעולם הבריאה, וְזִיּוּנִיהוֹן לָא אֶשְׁתַּכְּחוּ וְזִיּוּיָהֶם כְּלוּמַר הָאוּרוֹת שֶׁלָּהֶם לֹא נִמְצְאוּ וְלֹא נִשְׁאָרוּ בְּמִקּוּמָם, אֲלֵא עָלוּ וְנִתְלַבְּשׁוּ בִּגְ' קוּיִם שֶׁל כַּח"ב, וְאַרְעָא אֶתְבַּטְּלָת וְהָאָרֶץ נִתְבַּטְּלָה, דִּהֵינּוּ גַם הַכִּלִּים שֶׁל הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת אָרֶץ נִתְבַּטְּלוּ וְנִשְׁבְּרוּ, הַגַּם שֶׁמֶן הָרָאוּי הָיָה שֶׁלֹּא יִתְבַּטֵּלוּ.

אחר התיקון נתלבש פרצוף עתיק באריך ואו"א מלבישים לאריך מהגרון עד הטיבור וזו"ן מהטיבור ולמטה

עד דרישא דכסופא דכל פסופין

תָּאנָא, ספֿרא דצניעותא למדנו ספֿר הצניעות הזה, הוא ספֿרא דשקיל בַּמִּתְקָלָא ספֿר השקול במשקל הקודש ואין בו דבר יתר, ואין בו דיבור שאינו נוקב ויורד לים החכמה.

קודם התיקון היו הפרצופים רק אב"א

תָּנָא למדנו בברייתא דְּעַד לָא הָוָה מִתְקָלָא שעד שלא היה העולם כעין משקל, כלומר קודם התיקון עד שלא היו הפרצופים בסוד ג' קוים ימין ושמאל וקו המכריע ביניהם כעין המשקל, שרק אז נקרא פרצוף (כמנאר נשל"א פ"ז ופ"ח), לָא הָווּ מִשְׁגִּיחִין אֲפִין בְּאֲפִין אז לא היו הפרצופים מסתכלים פנים בפנים, ואפילו או"א

האי מתקלא תלי באתר דלא הוה, אתקלו ביה אינון דלא אשתכחו.
מתקלא קאים בגופיה, לא אתאחד, ולא אתחזי, ביה סליקו,
וביה סלקין דלא הוו והוו ויהוין.

מתוך מדבש

אשתכחו ובעת התיקון נשקלו ונתקנו
בו בסוד פרצוף אלו שלא היו נמצאים
בעת הנקודים, ור"ל הדכורין של כל
הפרצופים שלא היו בעת הנקודים, כי הם
נתקנו משם מ"ה החדש שיצא מן המצח
דא"ק רק בעת התיקון (כמטאר נשי"ג פ"ג).

הבירורים דאריך עולים
לעתיק בכל יום, ואורו אינו
מושג אלא לאריך

מתקלא קאים בגופיה המשקל
דהיינו פרצוף עתיק שנעשה

אחר התיקון בסוד מתקלא, נתלבשו
הז"ת שלו בתוך גופו של א"א, ונעשו
לו בחי' נר"ן (כמטאר נשי"ג פ"ו), אבל
לא אתאחד ולא אתחזי אינו נאחז
ואינו נראה ומושג לשאר הפרצופים
חוץ מא"א, ביה סליקו ובו בעתיק
עלו הברורין דהיינו חלקי הניצוצין
השייכים לתיקון של א"א (כמטאר נשי"ג
פ"ג), וכן וביה סלקין דלא הוו
והוו ויהוין ובו עולים הברורין דא"א
בכל יום ויום מתחילת התיקון עד עתה,

עד שהראש החמוד מכל חמודות שהוא
פרצוף עתיק יומין, ונקרא כך לפי שכל
פרצופי האצילות נכספים ומתאזים
להשיג הארה ממנו (כמטאר נשי"ג פ"ג),
לבושי דיקר אתקין התקין לעצמו
לבושי כבוד, ר"ל עתיק התקין את פרצוף
א"א להיות לו לבושי כבוד להתלבש
בו, ואחסיין וגם הנחיל עתיק לא"א
את כל שאר פרצופי האצילות שיתלבש
בהם, כי או"א מלבישים אותו מן הגרון
עד הטיבור, וזו"ן מן הטיבור ולמטה.

מעת התיקון נתפשט אור
האריך עד סוף האצילות

האי מתקלא משקל זה דהיינו פרצוף
א"א אחר שנתקן בסוד פרצוף
הנקרא מתקלא, תלי באתר דלא הוה
אז היה תלוי במקום שלא היה מקודם,
כלומר נתפשט אורו עד סוף עולם
האצילות מה שלא היה כן קודם התיקון,
שאו הכתר דנקודים הלביש רק מן הטיבור
דא"ק עד סוף הת"ת שבו (כמטאר נשי"ג
פ"ג), אתקלו ביה אינון דלא

סְתָרָא גוֹ סְתָרָא אֶתְתַּקֵּן וְאֶזְדַּמֵּן, (א) בְּחֵד גּוֹלְגֻלְתָּא, (ב) מְלִיִּיא טָלָא דְבְדוּלָחָא, (ג) קְרוּמָא דְאֹיֶרָא אֶזְדַּכֵּךְ וְסָתִים, (ד) אֵינוֹן עֶמֶר נָקִי תְלִיִין בְּשָׁקוּלָא, (ה) רַעֲוָא דְרַעֲוִין אֶתְגַּלְיָא

מחוק מדבש

קְרוּמָא דְאֹיֶרָא הוּא הַמִּפְסִיק
בֵּין מו"ס לְאֹיֶרָא דְכִיָּא - מוּחָא
דְאֹיֶרָא

ועוד יש בגולגולת תיקון ג', שהוא
קְרוּמָא דְאֹיֶרָא הקרום של
מוח הנקרא אוירא דכיא, והוא הקרום
המפסיק בין מו"ס לאוירא דכיא, ובו
נתלבש הת"ת דעתיק, אֶזְדַּכֵּךְ וזה
הקרום נזדכך כדי שיאיר האוירא למו"ס,
וְסָתִים אבל הוא סתום כדי שלא יאיר
בשיעור גדול כל כך שלא יוכל לסובלו.

עֶמֶר נָקִי - שְׁעֵרוֹת רֹאשׁ הָאֹיֶרָא
שֶׁהֵם לְבָנִים כְּצֶמֶר

תיקון ד' אֵינוֹן עֶמֶר נָקִי תְלִיִין
בְּשָׁקוּלָא הם שערות הראש
דא"א שהם לבנים כצמר לבן,
ומשולשלים למטה במשקל שוה על ב'
אזנים דא"א, ולפי שאזני א"א הם
במקום גבוה מאד לכן לא נזכרו מפורש,
אלא נרמזות בהשערות המכסים אותם,
וב' בחינות נו"ה הסתומים מבפנים
שהם תרין ביעין דדכורא דעתיק
מתלכשים באלו הב' אזני א"א.

הן אלו הברורין שלא נתקנו בעת
התיקון של א"א, והן אלו שעולים
עתה בכל יום ויום, והן אלו שיעלו
עד ביאת המשיח, כי לא יגמרו הברורין
להתברר ולהתתקן עד ביאת המשיח
(כמבואר נשט"ו פ"ט).

סְתָרָא גוֹ סְתָרָא הוּא עֵתִיק שְׁנִסְתֵּר
וְנִתְלַבֵּשׁ בֵּא"א, אֶתְתַּקֵּן
וְאֶזְדַּמֵּן נתתקן ונזדמן להלביש את
הז"ת שלו בז' תיקוני גולגלתא דא"א,
כי החסד שלו נתלבש בְּחֵד גּוֹלְגֻלְתָּא
בגולגולת אחד שהוא הכתר דא"א, והוא
תיקון א'.

טָלָא דְבְדוּלָחָא הוּא סוּד
הַמוּחָא סְתִימָאָה דְאֹיֶרָא

תיקון ב', מה שזה הגולגולת מְלִיִּיא
טָלָא דְבְדוּלָחָא הוא מלא טל
הלבן כאבן הברדלח, והוא סוד המוחא
סתמא דא"א שיש בו שם יו"ד ה"א
וא"ו שג' ט"ל, ובו נתלבשה הגבורה
דעתיק, ואמר מלייא לפי שאין
בגולגלתא אלא המו"ס.

בְּצִלּוֹתָא דְתַתָּאי, (ו) אֲשָׁגְחָא פְקִיחָא דְלֹא נָאִים וְנָטִיר תְּדִירָא,
אֲשָׁגְחֹתָא דְתַתָּא, בְּאֲשָׁגְחֹתָא דְנִהִירו דְעֵלְאָה (דְּבִיָּה), (ז) תְּרִין
נוקבין דְּפִרְדֵּשְׁקָא, וְאֲתַעַר רוּחָא לְכָלָא.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, שִׁיתָא, בְּרֵאשִׁית,

מתוך מדבש

אֲשָׁגְחֹתָא דְתַתָּא וכן הוא משגיח
על זו"ן שהם יותר תחתונים, שהם
תמיד בְּאֲשָׁגְחֹתָא דְנִהִירו דְעֵלְאָה
בהשגחת אור העליון של א"א.

ב' נוקבין דְּפִרְדֵּשְׁקָא - נקבי
חוטם האריך המעוררים את
הפרצופים התחתונים

תיקון ז' תְּרִין נוקבין דְּפִרְדֵּשְׁקָא
הם ב' נקבים של החוטם דא"א

הנקרא פרדשקא (שפירושו עמוד חלול, כמונח
נמס' לסלול פ"ו מ"ו, ז' פרדסקאין), שבהם
מתלבשת המלכות דעתיק, וְאֲתַעַר
רוחָא לְכָלָא והחוטם מעורר רוח לכל
הפרצופים, כי הרוח היוצא מב' נקבי
החוטם דא"א מעורר את כל הפרצופים
שתחתיו אל היחוד (כמנוח נשי"ג פ"ז).

הזו"ת דעתיק נתלבשו בגולגלתא
דאריך ובמו"ם והוציאו ז' תיקונים
ואמר שאלו הו' תקוני דגולגלתא דא"א
נרמזים בז' תיבות הראשונות
שבתורה, והיינו בְּרֵאשִׁית פָּרָא

רעוא דרעוין - מצח האריך
המתגלה ע"י תפילות ישראל
לגרום עת רצון

תיקון ה' הוא רַעְנָא דְרַעְוִין הרצון
העליון שהוא שורש של כל
הרצונות, והוא המצח דא"א שנתלבש
בו היסוד דעתיק, אֲתַגְלִיא בְּצִלּוֹתָא
דְתַתָּאי המתגלה משערות שעליו על
ידי תפלות בני ישראל התחתונים
שגורמים עת רצון בעולם.

אשגחא פקחא - עיני האריך
השומרים תמיד את הפרצופים
התחתונים

תיקון ו' אֲשָׁגְחָא פְקִיחָא עיני א"א
המשגיחות ופקוחות תמיד ואינם
נסתמות לעולם, ובהם מתלבשים ב'
פרקים תתאין דנו"ה דעתיק הנגלים
כמו שהעינים הם נגלות, והם בחי' ב'
ירכין החיצוניות, והם למטה מהיסוד
דעתיק הגנוז במצח דא"א, דְלֹא נָאִים
שא"א אינו ישן לעולם, וְנָטִיר תְּדִירָא
ושומר תמיד את פרצופי או"א,

בְּרָא שֵׁית עֲלֵיהּ, פּוֹלְהוּ לְתַתָּא, וְתַלְיִין מִשְׁבְּעָה דְּגוֹלְגֻלְתָּא עַד יְקִירוֹ דִּיקִירוֹתָא.

וְהָאָרֶץ תִּנְיִנָא לָאוּ בְּחוּשְׁבָן, וְהָא אֲתָמֵר, וּמַהֲהִיא דְּאֵתְלִטְיָא נִפְקָא, דְּכְתִיב (בראשית ה טז) מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אֲרָרָה יְהוָה. הֵיתָה תְּהוּ וּבְהוּ וְחֻשְׁךָ עַל פְּנֵי תְּהוּם, וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, תַּלְיִין בְּתַלְסֵר יְקִירוֹ דִּיקִירוֹתָא.

מתוק מדבש

כמו כן הם מתלבשות עוד במו"ס והוא הוציא בדיקנא ז' תיקונים שז"ת דעתיק נתלשו בהם, (רק שמרס"ו לא קנל אט סדרס), (כמנזל נשי"ג פ"ו, ונמנז"ש ש"ג ח"ג פ"א).

הנה פסוק הראשון הנ"ל מסתיים במלת הארץ, ומיד מתחיל פסוק השני במלת "והארץ" היתה תהו ובהו, הרי יש שני מלות הארץ זו אצל זו, על זה אמר כי וְהָאָרֶץ תִּנְיִנָא מלת הארץ השניה, לָאו בְּחוּשְׁבָן וְהָא אֲתָמֵר אינה בחשבון של ז' תיבות שבפסוק הראשון והרי למדנו ענין זה, וּמַהֲהִיא ומפסוק זה של והארץ היתה תהו ובהו המדבר במיתת המלכים שנעשו תהו ובהו, דְּאֵתְלִטְיָא נִפְקָא יצאו מסיגיהם הקליפות המקוללות, דְּכְתִיב בנח, זה ינחמנו וגו' מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר

אלהים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ כי יש בפסוק זה ז' תיבות, ואמר כי שֵׁיתָא ששה תיקונים מהו' מתיחסים לגולגלתא דא"א, ותיקון השביעי מהו' שהוא המו"ס לפי שהוא רישא תניינא נחשב בפני עצמו, וזה נרמז בשש אותיות של מלת בְּרָא שֵׁית וכן הוא נוטריקון בְּרָא שֵׁית פ"י שברא ותיקן את הששה תיקוני גולגלתא דא"א, שהם עֲלֵיהּ למעלה על התיקונים שבמו"ס, פּוֹלְהוּ לְתַתָּא וכל התיקונים שבמו"ס הם למטה מתיקוני הגולגלתא, ומוסיף ואמר כי וְתַלְיִין מִשְׁבְּעָה דְּגוֹלְגֻלְתָּא עַד יְקִירוֹ דִּיקִירוֹתָא ותלויים מז' תיקוני גולגלתא ז' תיקונים דדיקנא הנקרא יקר מכל היקרים, על שם הכתוב (ויקרא יט ג) והדרת פני זקן לפי שהוא מכבד את בעליו, והענין הוא כי כמו שהז"ת דעתיק מתלבשות בגולגלתא דא"א והוציאו ז' תיקונים,

שִׁיתָא אֶלְפִי שְׁנִין, תְּלִינן בְּשִׁיתָא קִדְמָאִי, שְׁבִיעָאָה עֲלִיָּהּ, דְּאַתְתַּקֵּף בְּלַחֲדוּי.

וַיִּתְחַרֵּב כָּלָא בְּתַרִּיסָר שְׁעָתִי, דְּכְתִיב הָיְתָה תְּהוּ וְבָהּ וְגוֹמֵר, תְּלִיסָר יָקִים לֹון בְּרַחֲמִי, וּמִתְחַדְשָׁן בְּקִדְמִיתָא, וְקָמוּ

מתוק מדבש

הצדיקים, אלא על ידי שימשך לה הארת החוטם של א"א שמלוכשת בו המלכות דעתיק.

קודם ביאת המשיח יחרב העולם ל"ב שעות ואח"כ יתחדשו העולמות בתיקון וזיכוך

ואמר כי לפני ביאת המשיח וַיִּתְחַרֵּב כָּלָא בְּתַרִּיסָר שְׁעָתִי יחרב כל העולם ל"ב שעות שהוא יום אחד, כמ"ש (זכריה יד ז) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה, דְּכְתִיב ועל זה כתוב, והארץ הָיְתָה תְּהוּ וְבָהּ וְגוֹמֵר כלומר אחר שהיתה הארץ תחזור להיות תהו ובהו, ואח"כ תְּלִיסָר יָקִים לֹון בְּרַחֲמִי הי"ג מדות הרחמים יקימו את כל העולמות ברחמים על ידי שיאירו בהם ויתקנו אותם, וּמִתְחַדְשָׁן בְּקִדְמִיתָא ואז יתחדשו ויזדככו העולמות להיות כמו שהיו בתחילה קודם חטא אדה"ר, ואז וְקָמוּ כָּל

אַרְרָה ה' פ"י ממה ששלטו עליה הקליפות המאורות. ועוד מש"כ הָיְתָה תְּהוּ וְבָהּ וְחִשְׁןָ עַל פְּנֵי תְּהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, תְּלִיסָר הרי יש כאן י"ג תיבות, תְּלִינן בְּתַרִּיסָר יָקִירוּ דִּיקִירוּתָא הם תלויות ורמוזות ל"ג תיקוני דיקנא דא"א.

ו' אֶלְפִי שְׁנוֹת הָעוֹלָם כְּנִגְדַּ הו"ק דז"א ובאלף השביעי תַּעֲלֶה הַמַּלְכוּת עֲלֵיהֶם

ואמר עוד כי שִׁיתָא אֶלְפִי שְׁנִין שש אלף שנה של ימות העולם הם כנגד הו"ק דז"א, תְּלִינן בְּשִׁיתָא קִדְמָאִי הם תלויים ומושרשים בו"ק דעתיק, שְׁבִיעָאָה עֲלִיָּהּ המלכות שהיא שביעית לו"ק תַּעֲלֶה עֲלֵיהֶם, דהיינו באלף השביעי תַּעֲלֶה לַמַּעֲלָה עַל הו"ק דז"א, דְּאַתְתַּקֵּף בְּלַחֲדוּי כי תתחזק בכח הברורין שתברר ותַּעֲלֶה אֶת הַמַּ"ן לַבְּדָה בלי סיוע נשמות

(ס"י קמו) **כָּל אֵינוֹן שִׁיתָא, בְּגִין דְּכְתִיב בְּרָא, וּלְבַתֵּר פְּתִיב הֵיתָה,**
דִּהָא הֲוֵת וַדַּאי, וּלְבִסּוּף תְּהוּ וְבִהוּ וְחֻשְׁךָ, (ישעיה ז יב) **וְנִשְׁגַּב**
יְהו"ה לְבִדּוּ בַּיּוֹם הַהוּא.

גְּלוּפִי דְּגְלִיפִין, פְּחִיזוּ דְּחוּיָא, אָרִיךְ, וּמִתְפַּשֵּׁט לְכָאן וּלְכָאן,
זְנָבָא בְּרִישָׁא, רִישָׁא (אַחוּרָא) אַחֲדִיד אַפְתָּפִין, אַעֲבֵר וְזַעִים,
נָטַר וְגָנִיז.

מתוק מדבש

בַּחֲטָא הַקְדָּמוֹן נַחֲקָקוּ כָּלִי
קִיבּוֹל בְּאָדָם דְּקָלִיפָה לְבָלוּעַ
הַנִּשְׁמוֹת דְּקְדוּשָׁה

ומפרש את האדם דקליפה שממנו צריכים לברר ולהוציא את הברורין, ואמר כי **גְּלוּפִי דְּגְלִיפִין** שהאדם דקליפה נחקקו בו חקיקות כדי להיות כלי קבול לבלוע בתוכו את הנשמות של אברי האדם דקדושה שנפלו בקליפה בחטאו של אדה"ר, וכל הנשמות שבאבר אחד דקדושה נבלעו באבר שכנגדו בקליפה, והאדם זה דקליפה הוא **פְּחִיזוּ דְּחוּיָא אָרִיךְ** כמראה נחש הארוך מאצילות עד סוף העשיה, **וּמִתְפַּשֵּׁט לְכָאן וּלְכָאן** והתפשטותו בכל ד' עולמות אבי"ע. ומפרש איך נעשה ונתקן האדם דקליפה, ואמר **זְנָבָא בְּרִישָׁא** באצילות נתקן רק הזנב דהיינו הזו"ן דקליפה, ובבריאה נתקנו גם או"א דקליפה,

אֵינוֹן שִׁיתָא יקומו ויתחדשו כל אותם הנשמות הבאות מו"ק דז"א שנפלו בקליפה בחטא אדם הראשון או מפני חטא של כל אדם ואדם בעצמו, **בְּגִין דְּכְתִיב בְּרִישִׁית בְּרָא פִי' שִׁכְבֵּר נִבְרָאוּ, וּלְבַתֵּר פְּתִיב הֵיתָה פִי' שַׁעֲתָה נִתְבָּרְרוּ** מחדש מה שכבר היתה, ור"ל שהמלכות נתקן ותברר את הנשמות שכבר היו בעולם ונפלו בקליפה, **דִּהָא הֲוֵת וַדַּאי** כי אלו הנשמות היו ודאי מתוקנות תחילה אלא שנפלו בקליפה, ויתוקנו כמו שהיו קודם החטא, **וּלְבִסּוּף תְּהוּ וְבִהוּ וְחֻשְׁךָ** ולבסוף יהיה תיקון גם לאותם הנשמות שמעולם לא באו בגוף אלא נשארו בקליפות שהם תהו ובהו וחשך, ואחר שאלו הנשמות יתוקנו אז יהיה הגמר של כל הברורין, ואז יתקיים מש"כ **וְנִשְׁגַּב יְהו"ה לְבִדּוּ בַּיּוֹם הַהוּא** ולא תשאר עוד שום קליפה וחיצון בעולם כלל.

חד לאלף יומין זעירין, אתגלייא (נ"א אתמלייא) קולטרא בקטרוי,
סנפירא בעדבוי, אתבר רישיה במיין דימא רבא, דכתיב
(תהלים עד יג) שפרת ראשי תנינים על המים, תרין הוו, חד אתחזרו,

מתוק מדבש

נקראות ק"ץ כל נשר, וק"ץ נגי' אלף כי ד'
סופית עולה תשע מאות ועס' הק' הוא אלף,
ש"ה פ"ה), אתגלייא קולטרא
בקטרוי מתגלה ז"א דקליפה דאצילות
ורוצה להתתקן גם בא"א שלו הנקרא
קשר לפי שהוא מקשר את כל
הפרצופים, ולקלוט ולהמשיך ממנו
סנפירא בעדבוי את בחי' השערות
בנחלתו, כי דרך השערות רוצה להמשיך
אורות גדולים (והשערות נקראים סנפירא שהם
כעין הסנפיר של הדגים), אבל אינו עולה
בידו כי אתבר רישיה במיין דימא
רבא נשבר ראשו במים של הים הגדול,
שהוא סוד הבינה דקדושה דאצילות,
דכתיב שפרת ראשי תנינים על
המים ר"ל שהקב"ה השפיל את הזו"ן
דקליפה דאצילות הנקראים תנינים ושבר
את ראשם על ידי הבינה דקדושה ואינו
מניח את הקליפה דאצילות שתתקן
אפילו החור"ב שלה וכל שכן הא"א
שלו, שאם כן היה נחרב העולם, ואמר
תרין הוו שני פרצופי זו"ן דקליפה
נתקנו באצילות, אבל חד אתחזרו

וביצירה גם א"א דקליפה, ובעשיה גם
עתיק דקליפה, וז"ש רישא אחיד
אפתפין הראש שהוא הא"א דקליפה
נאחז ונתקן בבחי' הכתפים שהם סוד
עולם היצירה, שהוא סוד חג"ת
שמתחילים מהכתפים (מנודע כי כשנעשה
כל אצ"ע נסוד פרטוף אדם אחד, אז עולם
האצילות ונראה הס' סוד חז"ד, ויזירה סוד
חג"ת, ועשיה סוד נה"י), ומהם נמשך
בעולם הזה אצבר וזעים עברה
מא"א דקליפה דיצירה, וזעם מעתיק
דקליפה דעשיה, ואמר כי נטר ונגניז
א"א דקליפה דיצירה שמור וגנוז בתוך
שאר פרצופי הקליפות דיצירה, והעתיק
דקליפה גנוז בתוך שאר פרצופי
הקליפות דעשיה.

הבינה דקדושה משפילא
ומונעת מהזו"ן דקליפה
להמשיך אורות גדולים

חד לאלף יומין זעירין פעם אחת
לזמן מרובה בעת שליטת הקליפות
הנקראות אלף ימים קטנים (לפי שהם

תנינן פתיב חסר, ראשי, כמה דאת אמר (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה רקיע.

ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור, היינו דכתיב (תהלים לג ט) פי הוא אמר ויהי, הוא, בלחודוי.

מתוק מדבש

סוד וסדר המשכת טיפת המוחין דזו"ן ע"י היחוד דאו"א, ואמר ויאמר אלהי"ם הוא המו"ס דא"א הנקרא אלהי"ם על שם הגבורה דעתיק המלוכשת בו, יהי אור פי שתמשך הטיפה הקדושה הנקראת אור, ויהי אור וכן היה שנמשכה הטיפה מדעת העליון דעתיק אל המו"ס (וממו"ס אל המול הח' ומסס למול הי"ג ומסס לדעת דלצא ומסס מתפשטת בכל הה"ק דלצא ויורדת ציכוד שצו, ומיסוד דלצא ניתנת הטיפה צקוד היחוד ליסוד דאימא, ואימא נותנת את המוחין דגלות לו"א והוא נותן הארתם אל הנוקבא, כמזכר נשכ"ט פ"ד ונשט"ל פ"י), היינו דכתיב פי הוא אמר ויהי ר"ל המו"ס דא"א הנקרא "הוא" גזר ואמר שתמשך הטיפה ממזל הח' וכן היה כאשר אמר, הוא, בלחודוי הטעם שא"א נקרא "הוא" כי א"א הוא לבדו הוא ואין לו בחי' נוקבא ניכרת.

לפעמים חוזרים להיות רק פרצוף אחד, והיינו כשרוצה הז"א דקליפה לעלות להמשיך לו בחי' השערות מא"א שלו אז מתלבש בנוקבא שלו כדי להתחזק ביותר, ולכן תנינן פתיב חסר כאילו אינם אלא אחד, אבל כל זה אינו מועיל לו כי הבינה דקדושה מבטלו, ומש"כ ראשי תנינים בלשון רבים, היינו כמה דאת אמר ודמות על ראשי החיה רקיע הרי מצינו דכתיב חיה בלשון יחיד ועכ"ז כתיב ראשי בלשון רבים. עד כאן ביאר ענין הקליפות, לאשמעין סדר הבירור מהם.

המו"ס דאריך נקרא אלהי"ם ע"ש הגבורה דעתיק המלוכשת בו

ואחר שביאר את ענין הקליפות שמהם מבררים את הניצוצין ומעלין מהם את המ"ן ליחוד העליון, בא לפרש

לְבַתֵּר אֶתְחַזְרוּ חַד, יְהו"י, יְהו"ו, וי' ו', בְּתִרְאָה שְׂכִינְתָּא לְתַתָּא, כְּמָה דְּה' שְׂכִינְתָּא, אֶשְׁתַּכַּח, וּבְחַד מִתְקַלָּא אֶתְקַלּוּ.

וְהַחֲיוֹת רְצוּא וְשׁוּב (יחזקאל א יד), דְּכְתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִי"ם אֶת הָאֹר
כִּי טוֹב, (ישעיה ג י) אֲמָרוּ צְדִיק כִּי טוֹב, הָאִי בְּמִתְקַלָּיָה
סְלָקָא, קִדְמָאָה בְּלַחֲדוּדֵי.

מתוק מדבש

בַּעֲלִיית זו"ן לַמ"ן לְאו"א מַעֲלִים
ג"כ הַיִּסּוּד דַּא"א לְמוֹלָא עֲלֵאָה
הִנֵּה הַגּוֹרְמִים אֶת הַתַּעֲוִרוֹת שֶׁל
הַמַּשְׁכּוֹת הַמוֹחִין הָאֵלּוּ הֵם זו"ן
בַּעֲצָמָם בַּעֲלוֹתָם לַמ"ן לְאו"א, וּז"ש
וְהַחֲיוֹת שֶׁהֵם זו"ן, רְצוּא שְׂרָצִים
לְהַעֲלוֹת מ"ן, וְשׁוּב וּשְׂבִים אַח"כ
לְמַקּוּמָם, וּבַעֲלִיית זו"ן לַמ"ן לְאו"א
מַעֲלִים עִמָּהֶם אֶת הַיִּסּוּד דַּא"א שֶׁהוּא
נִשְׁמָתָם בִּימֵי הָעִיבוֹר, וְהוּא עוֹלָה עַד
הַמּוֹלָא עֲלֵאָה שֶׁהוּא דַּעַת הָעֲלִיּוֹן
וּמַעֲוֹר אוֹתוֹ לְהוֹרִיד אֶת טַפַּת הַמוֹחִין
לִיִּסּוּד שְׁלוֹ, וּז"ש דְּכְתִיב וַיֵּרָא
אֱלֹהִי"ם שֶׁהוּא הַמּו"ס כְּנָל, אֶת
הָאֹר הוּא הַטַּפָּה הַנִּקְרָאת אוֹר
הַנִּמְשַׁכֵּת מִמּוֹלָא עֲלֵאָה דַּא"א, עַל יְדֵי
כִּי טוֹב שֶׁהוּא הַיִּסּוּד שְׁלוֹ שֶׁעוֹלָה
לְשֵׁם, וְהַיִּסּוּד נִקְרָא טוֹב דְּכְתִיב אֲמָרוּ
צְדִיק כִּי טוֹב וְצְדִיק הוּא הַיִּסּוּד,
וְאֵין תִּימָה אִיךְ הַיִּסּוּד עוֹלָה עַד הַמּוֹלָא
עֲלֵאָה, כִּי הָאִי בְּמִתְקַלָּיָה סְלָקָא

הַז"א מִקְבֵּל עֵצִים הַמוֹחִין
וְהַמַּלְכוּת רַק הָאֶרֶץ הַמוֹחִין
לְבַתֵּר אֶתְחַזְרוּ חַד יְהו"ו (ה"ג יפ"ט
וְהֵלֵאָה) אַחֵר שֶׁנִּמְשַׁכָּה טַפָּה אַחַת
מִמּוֹלָא הַח' חֲזוּרָה וְנַעֲשִׂית ג' אוֹתִיּוֹת יְהו"ו
(כִּי הַטִּיפָה עֲלֵמָה הִיא אוֹר שֶׁס' ע"צ שֶׁהוּא סוּד
אוֹת י', וּמִתְלַצֵּשֶׁת נֶשֶׁם ס"ג שֶׁהוּא אוֹת ה', וְנִמְשַׁכָּה
הַטִּיפָה וְנִתְּנָה דַּעַת דְּלֹאָה שֶׁהִיא סוּד אוֹת ו',
הִיא נִשְׁלָמוּ הַג' אוֹתִיּוֹת יְהו"ו), וְאָמַר כִּי ה'
בְּתִרְאָה שְׂכִינְתָּא לְתַתָּא ה' הָאֲחֵרוֹנָה
דְּשֵׁם הַי"ה לֹא נִצְטַרְפָּה כֵּאֵן עִם יְהו"ו,
כִּי הִיא סוּד הַשְׂכִּינָה לְמַטָּה בַּח' הַנוֹקְבָא
דַּז"א שֶׁמִּקְבֵּלֶת אֶת הָאֶרֶץ כֹּל הַמוֹחִין
וְיֵשׁ לָהּ שֵׁם יְהו"ו בְּפָנֶי עִצְמָה, כְּמָה
דְּה' שְׂכִינְתָּא אֶשְׁתַּכַּח כְּמוֹ שֶׁה'
הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא
אֵימָא נִמְצָאת בְּמוֹחִין לְעִצְמָה, וּבְחַד
מִתְקַלָּא אֶתְקַלּוּ וּבְמַשְׁקֵל אֶחָד נִשְׁקָלוּ
הַמוֹחִין דְּזו"ן כִּי יֵשׁ לְכָל אֶחָד מוֹחִין
שְׁלָמִים, אֵלֹא שׁו"א מִקְבֵּל עֵצִים הַמוֹחִין
וְהַנוֹקְבָא מִקְבֵּלֶת רַק הָאֶרֶץ הַמוֹחִין.

וְכֵלָא לְחַד אֶתְחַזֵּר, אֶחְתָּא וּמִוֹדְעָתָא, כְּלִילֵן דָּא בְּדָא, בְּיו"ד
ה"א, כְּתָרִין רְחִימִין דְּמִתְחַבְּקֵן.

שִׁיתָא נְפָקִין מֵעֲנָפָא דְשִׁרְשָׁא דְגּוֹפָא, לִישָׁן מְמַלֵּל רַבְרָבֵן, לִישָׁן
דָּא סְתִים בֵּין יו"ד וְה"א.

מתוק מדבש

היחוד העליון דאו"א, יחוד
דנשיקין שבסוד חו"ב והלשון
שבבחינת דעת מחברם

הנה קודם יחוד התחתון של היסודות
דאו"א יש ביניהם יחוד העליון

דנשיקין שבחיך וגרון שהם סוד חו"ב

ע"י הלשון שהוא סוד הדעת המיוחד,

וז"ש שִׁיתָא נְפָקִין הדעת הכלול מו"ק

יוצא מֵעֲנָפָא דְשִׁרְשָׁא דְגּוֹפָא מענף

של שורש הגוף, כי שורש הגוף הוא הדעת

שבראש שהוא השורש של הת"ת הנקרא

גוף, והענף הוא הדעת המתפשט מהדעת

שבראש והוא פנימיות הת"ת, וביחוד חיך

וגרון הוא סוד לִישָׁן מְמַלֵּל רַבְרָבֵן

הלשון שהוא סוד הדעת המדבר גדולות,

כי על ידי הדבור היוצא מהבל הלב

נבראים המוחין דזו"ן ונשמות קדושות

של בני ישראל, ואמר עוד כי לִישָׁן דָּא

סְתִים בֵּין יו"ד וְה"א הלשון הזה

שהוא הדעת הוא סתום בין חו"ב שהם

סוד י"ה דשם הוי"ה ומיחדם.

היסוד דרכו תמיד לעלות אל הדעת
הנקראת מתקלא, ודעת זו היינו המזלא
קְדָמָא בְּלַחֲדוּי הוא הראשון
העומד תמיד לבדו במקומו ואינו יורד
משם לעולם.

או"א הכוללים ביה דהוי"ה
נמצאים ביחוד תמידי שאינו
נפסק

וְכֵלָא לְחַד אֶתְחַזֵּר וכל הטיפות בין

המ"ן דאימא ובין המ"ד דאבא

חוזרות וניתנות ביסוד דאימא בשעת

היחוד, ואמר אֶחְתָּא וּמִוֹדְעָתָא אבא

ואימא הם בסוד אחות ומודע, כמ"ש

(משלי ז ד) אמור לחכמה אחותי את,

ומודע לבינה תקרא, כְּלִילֵן דָּא בְּדָא

בְּיו"ד ה"א הם כלולים זה בזה

באותיות י"ה דשם הוי"ה ביחוד תדירי,

כְּתָרִין רְחִימִין דְּמִתְחַבְּקֵן והם כשני

אוהבים המתחבקים זה עם זה ואין

אהבתם נפסקת לעולם.

דְּכִתִּיב (ספ' מד ה) זֶה יֹאמֶר לַיהוָה אֲנִי, וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב, וְזֶה יִכְתֹּב יְדוֹ לַיהוָה, וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה, יִכְנֶה מִמֶּשׁ, זֶה יֹאמֶר לַיהוָה אֲנִי, אֶחָתָא, וְכֹלָא אֶתְמַר בִּיהוּ, כֹּלָא כִּלְיָן בְּלִישָׁן, סְתִים לְאִמָּא, דִּהָא אֶתְפַּתַּחַת לִיה, דְּנַפִּיק מִיָּנָה.

אַבָּא יְתִיב בְּרִישָׁא, אִימָא בְּאַמְצַעִיתָא, וּמִתְפַּסִּיָּא מִכָּאן וּמִכָּאן, וְוִי לְמָאן דְּגַלִּי עַרְיִיתָהוּן.

מתוק מדבש

כי לא רצה להאריך, וְכֹלָא אֶתְמַר בִּיהוּ וְכֹל הפסוק נאמר בנשמות של חב"ד שהם סוד ג' אותיות יהו"ו, כֹּלָא כִּלְיָן בְּלִישָׁן וכל הג' כלולים בלשון שהוא סוד הדעת שהיא בחי' היסוד העליון, והיסוד סְתִים לְאִמָּא סותם את היסוד דאימא בשעת היחוד, דִּהָא אֶתְפַּתַּחַת לִיה כי היא נפתחה לו, דְּנַפִּיק מִיָּנָה כי ממנה יצא ובה נכנס בשעת היחוד. (הגר"א ומפרשים)

כֹּל פִּרְצוּף תַּחְתּוֹן מַלְבִּישׁ עַל הַעֲלִיּוֹן שֶׁלּוֹ מְטִיבוֹרוֹ וְלִמְטָה ואמר כי סדר התלבשות פרצופי או"א וזו"ן הוא כי כל פרצוף התחתון מלביש על העליון מטבורו ולמטה, וזו"ש אַבָּא יְתִיב בְּרִישָׁא אבא יושב בראש האצילות בסוד ראשית חכמה, אִימָא בְּאַמְצַעִיתָא אימא יושבת באמצע בין אבא לבין זו"א כי הוא

הנשמות הם מחב"ד דז"א, והדעת הוא עיקרו ופנימיותו שְׁעִי נִקְרָא יִשְׂרָאֵל

הנה פסוק הבא מדבר לעתיד לבא שיקראו כל ישראל בשם ה' וכל אחד במדרגתו, וידוע שכל הנשמות הם מג' בחי' המוחין לכן יתחלקו לג' חלקים, וזו"ש דְּכִתִּיב זֶה יֹאמֶר לַיהוָה אֲנִי בסוד החכמה שהיא כוללת את כל השם, וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב בסוד הבינה שהיא נקראת בשם יעקב, כי היא מתלבשת בז"א הנקרא יעקב ונעשית עצם מעצמיו, וְזֶה יִכְתֹּב יְדוֹ לַיהוָה, וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה הוא הדעת הכוללת חו"ג, וידוע שדעת היא פנימיותו ועיקרו של ת"ת ישראל, יִכְנֶה מִמֶּשׁ כי הוא שמו ממש, כי ז"א נקרא ישראל כשנשלם בחו"ג דדעת שמתפשטים בו, ומפרש זֶה יֹאמֶר לַיהוָה אֲנִי, אֶחָתָא היינו החכמה כנ"ל, ואת השאר לא מפרש

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם, שְׁלִיט דְּכָר בְּנוֹקְבָא,
(ס"י שְׁלִימוֹ דְּכָר וְנוֹקְבָא), דְּכָתִיב (מַשְׁלִי י כה) וְצִדִּיק יִסּוּד
עוֹלָם, נְהִיר יו"ד בְּתָרִין, וְנְהִיר וּמַעֲבָר לְנוֹקְבָא.

אֲתִיחַד יו"ד בְּלַחֲדוּי, (וּבְתָר פֶּן) סְלִיק בְּדִרְגוּי לְעִילָא לְעִילָא,
אֲתַחְשָׁבָא נּוֹקְבָא, וְאֲתַנְהִירֵת אִימָא, (דָּף קעז ע"א) וּמַתְפַּתְחָא

מתוק מדבש

היסוד דְּכָתִיב וְצִדִּיק יִסּוּד עוֹלָם
היינו היסוד דז"א הנקרא צדיק, והוא
מיסד ובונה את המלכות הנקראת עולם.
ואמר כי נְהִיר יו"ד בְּתָרִין פי' אות
י' פשוטה היא באבא ומלוי הו' ד'
הם סוד החו"ג דדעת, וז"ש שאבא
מאיר בשתי בחי' חו"ג שברישא דז"א,
וְנְהִיר וּמַעֲבָר לְנוֹקְבָא וז"א מאיר
ומעביר את הגבורות לנוקבא לבנות
את פרצופה.

בסיום היסוד דאימא שבתוך
ז"א מאיר היסוד דאבא לזו"ן
ואמר עוד כי אֲתִיחַד יו"ד בְּלַחֲדוּי
אחר היחוד מתיחד היסוד שהוא
סוד אות י' לבדו, וּבְתָר פֶּן סְלִיק
בְּדִרְגוּי לְעִילָא לְעִילָא ואח"כ
כשבאה שעת היחוד הוא עולה
במדרגותיו למעלה למעלה עד הדעת
להמשיך משם טפת היחוד, וכשאיין
יחוד אז אֲתַחְשָׁבָא נּוֹקְבָא נחשכת

מלבישה מטבורה ולמטה, הרי
וּמַתְפַּסְיָא מְכָאן וּמְכָאן אימא
מכוסה מכאן ומכאן, וְוִי לְמָאן דְּגָלִי
עֲרִיתֶיהוּן אוי למי שגורם בעונותיו
שאבא יסתלק מאימא ח"ו, שעל זה
נאמר ערות אביך לא תגלה, ומי שגורם
שתסתלק אימא מעל בנין על זה נאמר
וערות אמן לא תגלה. (הגר"ב)

היסוד דז"א בונה את המלכות
ע"י הגבורות שְׁקִיבָל ז"א
מהדעת

כאן מדבר בכניסת החו"ג בז"א, ואמר
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת הַשָּׁמַיִם
הַשָּׁמַיִם הם החו"ג הניתנים בְּרָקִיעַ
השמים בדעת דז"א, כי הדעת נקרא
רקיע וז"א נקרא שמים, וז"א מקבל
את כל החו"ג ונותן את הגבורות
לנוקביה, וז"ש שְׁלִיט דְּכָר בְּנוֹקְבָא
שולט ז"א בנוקביה בסוד הפסוק והוא
ימשל בכך, ונתנית הגבורות היא ע"י

בְּתַרְעוּי, אַתָּא מִפְתָּחָא דְכָלִיל בְּשִׁית, וּמִכְסִּיא פְתָחָא, וְאַחִיד לְתַתָּא
לְהַאי וּלְהַאי, וְוִי לְמָאן דְּגַלִּי פְתָחָא.

פרקא תניינא

דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא לֹא אֲדָכֵר, בְּגִין דִּהִיא יְקִירוּתָא דְכָלָא.

מתוק מדבש

הַמוּחִין דְּאוּ"א וְזוּ"ן נִמְשָׁכִים
מִב' הַמּוֹלֹת דִּיקְנָא דְאֵרִיךְ
דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא הִזְקֵן שְׁנִקְרָא
אִמּוּנָה לְפִי שֶׁהוּא רֵאשִׁית
גְּלוּיָא שֶׁל אֹר הָא"ס ב"ה, שֶׁעַל יְדו
מְשִׁיגִים וּבָאִים אֶל אִמּוּנַת הַקַּב"ה, לֹא
אֲדָכֵר לֹא נִזְכָּרִים בַּתּוֹרָה הִי"ג תִּיקוּנִי
דִּיקְנָא דְאוּ"א, וּמָה שֶׁהִזְכִּיר מִשֶּׁה הִי"ג
מִדּוֹת הֶרְחָמִים בִּפ' כִּי תִשָּׂא, הוּא רַק
הָאֵרְתָם שֶׁהוֹרִיד לַמָּטָה בְּז"א, אֲבָל
בַּחֲנִינַת הַדִּיקְנָא לַמַּעְלָה בְּאוּ"א לֹא נִזְכָּרָה
בַּתּוֹרָה, בְּגִין דִּהִיא יְקִירוּתָא דְכָלָא
לְפִי שֶׁהוּא יָקָר מִכָּל הַיְקָרִים דִּהִינּוּ
שֶׁהוּא בַּמַּעְלָה גְּבוּהָה מִכָּל פְּרָצוּפִי
הָאֲצִילוֹת, לְפִי שְׁכָל הַמוּחִין בֵּין שֶׁל
אוּ"א וּבֵין שֶׁל זוּ"ן כּוֹלֵם נִמְשָׁכִים ע"י
הַב' מִזְלוֹת שֶׁל הַדִּיקְנָא, הֵנָּה הִזְקֵן נִקְרָא
יָקָר שֶׁהוּא לְשׁוֹן כְּבוֹד, עַל שֵׁם שֶׁמִּכְבֵּד
אֶת בְּעָלָיו כִּמְ"שׁ (וִיקְרָא יֵט לָנָה) וְהִדְרָת
פְּנֵי זָקֵן, וְכַתּוּב (יִשְׁעִיָּה כד כג) וְנִגַּד זָקֵנִי

אֹר הַנּוֹקְבָא דְז"א, אֲבָל וְאַתְנֶהֱיֶרֶת
אִימָא וּמֵאִירָה אִימָא כִּי הִיא בִּיחּוּד
תִּדְרִי עִם אָבָא, וּמִתְפָּתָחָא (דף קעז
ע"א) בְּתַרְעוּי וּנְפַתַּחַת אִימָא בִּיסוּדָה
שֶׁהוּא הַשַּׁעַר שֶׁלָּה, כִּי אַתָּא מִפְתָּחָא
דְּכָלִיל בְּשִׁית בֹּא הִיסוּד דְּאָבָא הַנִּקְרָא
מִפְתָּח הַכּוֹלֵל בְּשִׁשָּׁה קְצוּוֹת, וּמִכְסִּיא
פְתָחָא וּמִכְסָה אֶת יִסוּד דְּאִימָא בְּשַׁעַת
הַיְחוּד, וְאַחִיד לְתַתָּא לְהַאי וּלְהַאי
וְהִיסוּד דְּאָבָא אוֹחוֹז לַמָּטָה לְז"א
וּלְנוֹקְבָא, כִּי אַחֵר שְׁנִסְתִּיִּים הִיסוּד
דְּאִימָא בַּחֲזָה דְּז"א יוֹצֵא הִיסוּד דְּאָבָא
וּמֵאִיר לְז"א וְגַם לְנוֹקְבָא בְּסוּד אָבָא
יִסֵּד בְּרֵתָא, וְוִי לְמָאן דְּגַלִּי פְתָחָא
אוּי לְמִי שֶׁמִּגְלָה אֶת פְּתָחָה שֶׁהוּא הִיסוּד
שֶׁלָּה, ע"י שְׁגוּרִם בְּעוֹנוֹתָיו פִּירוּד הַיְחוּד
דְּאוּ"א שְׁזֵה נִקְרָא גְּלוּי עֲרִיּוֹת רַח"ל,
וּמִדָּה טוֹבָה מְרֻבָּה הַגּוּרִם בַּמַּעֲשִׂי
הַטּוֹבִים יְחוּד הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁרִי לוֹ. (יִפֶּה
שַׁע וְהִגְרָ"ל וּמִפְרָשִׁים)

מאודנן נפקת, בסחרנהא דבסיטא, סליק ונחית, חוטא חורא,
בתליסר מתפרש, ביקרא דביקירותא הדיא, פתיב (רמיה
נ) לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם, אדם לבר הוא, אדם
לא כליל הכא, כל שפן איש.

מתוך מדבש

היקרים שהם הד' תיקונים הראשונים
מהי"ג תקוני דיקנא שהם סוד המוחין
דיקנא (אנל שטר ט' מיקוני דיקנא נקראים
רק יקרים), פתיב לא עבר בה איש
פי' כשז"א הוא בחי' איש דהיינו
בקטנותו לא עבר ולא עלה בדיקנא
אפילו בהעברה בעלמא מרחוק, ולא
ישב אדם שם ובגדלותו אינו יושב
שם בקביעות, אבל בהעברה בעלמא
הוא עובר שם ומקבל איזו הארה מהם,
ואמר כי אדם לבר הוא אפילו כשז"א
הוא בגדלות הנקרא אדם כמו במנחת
שבת שז"א עולה בדיקנא דא"א, אינו
מלביש רק על הו"ק דדיקנא שנקראים
חיצוניות דדיקנא כלפי הד' עליונים
שהם המוחין הנקראים פנימיות דדיקנא,
וז"ש אדם לא כליל הכא אפילו
כשז"א הוא בגדלות שאז נקרא אדם
אינו כלול למעלה במוחין דדיקנא, כל
שפן איש כל שכן בעת שהוא בקטנות
שז"א נקרא איש, שאז אפילו מרחוק
אינו מקבל הארה מהמוחין דדיקנא.

כבוד, וכן מתכבד ומתגדל שם שמים
בעולם כשמתגלה הארת הדיקנא, כי
אז מתגלים רחמי שמים ונכפים כל
הדינים והרשעים כלים.

במנחה דשבת כשז"א עולה
בדיקנא דאריך אינו מלביש
אלא הו"ק שבו דהיינו
חיצוניותו

הנה תיקון הראשון מאודנן נפקת
יוצא מתחת שתי פאות הראש
אצל האזנים, בסחרנהא דבסיטא
הדיקנא הוא סביב תואר הפנים, סליק
תחילה עולה התיקון, כלומר שמתחיל
תיקון א' למעלה מתחת פאות הראש,
ונחית ואח"כ יורד סדר התיקון סביב
הפה שיש שם ד' תיקונים, ועיקר הדיקנא
הוא חוטא חורא פי' השערות של
ב' המזלות הנמשכים ויורדים למטה
כמו חוט לבן, ותיקוני הדיקנא בתליסר
מתפרש הם מתפרשים ביי"ג תקונים,
ביקרא דביקירותא הדיא ביקר של

בְּתִלְיָסָר נְבִיעִין מְבוּעִין מִתְפָּרֵשׁ, אַרְבַּע בְּלַחֲדוּי אֶסְתָּמְרוּ,
תְּשַׁעָה אֲשָׁקִיוֹן לְגוּפָא (נ"א לְגִנְתָּא).

(תְּקוּנָא קִדְמָאָה) מְקַמִּי פִתְחָא דְאֲדִנִין שְׂאֲרֵי יִקְירוּ לְאַתְתָּקֵן.
(תְּנִינָא) נְחִית בְּשִׁפְירוּ, בְּרִישָׁא דְשִׁפּוּן, מֵהֵאֵי רִישָׁא לְהֵאֵי
רִישָׁא קָאִים.

מתוק מדבש

התיקון הא' דדיקנא דא"א הוא
בב' ראשיו

ועתה מפרש את סדר הי"ג תקוני דיקנא,
 ואמר (תְּקוּנָא קִדְמָאָה) תיקון
 א' הנקרא א"ל. מְקַמִּי פִתְחָא דְאֲדִנִין
 מתחיל לפני ואצל פתח האזנים שְׂאֲרֵי
 יִקְירוּ לְאַתְתָּקֵן התחיל הדיקנא
 להתתקן, והם שני ראשי הדיקנא מב'
 הצדדים, והם צרים ואינם רחבים, (ה"ג
 סג"ל ולהלכה) נְחִית בְּשִׁפְירוּ והוא
 יורד ביופי עד צד העליון של השפתים
 העליונות.

התיקון הב' בשפה העליונה
שעל הפה

(תְּנִינָא) תיקון ב' הנקרא רחום. בְּרִישָׁא
דְשִׁפּוּן הוא שורות השערות
 הגדלים בשפה העליונה על הפה, מֵהֵאֵי
 רִישָׁא לְהֵאֵי רִישָׁא קָאִים מן ראש אחד
 של השפה העליונה עד ראש השני של
 אותה השפה מתפשט תיקון זה.

ד' התיקונים העליוניים
שבדיקנא דאריך מאירים בז"א
רק בעת רצון

בְּתִלְיָסָר נְבִיעִין מְבוּעִין מִתְפָּרֵשׁ
 בי"ג מבוועים שהם מיני שפע
 פנימי של שמן משחת קודש הנובעים
 ממו"ס מתחלקים בי"ג תיקוני דיקנא,
 והם סוד י"ג מדות הרחמים הנרמזות
 בפסוקי מי א"ל כמוך שבסוף ספר מיכה,
 אבל הי"ג מדות של א"ל רחום וחנון
 הנזכרים בתורה הם רק שערות הדיקנא
 שהם כלים חיצוניים וצנורות ומעברים
 שיריק המשחתת קדישא בתוכם, אַרְבַּע
 בְּלַחֲדוּי אֶסְתָּמְרוּ ד' תיקונים
 העליונים נשמרו כלומר נשאר שפעם
 למעלה בא"א, ואינם מאירים בז"א רק
 בשעת רצון כמו בעת התפלה, תְּשַׁעָה
 אֲשָׁקִיוֹן לְגוּפָא אבל ט' תיקונים
 התחתונים הם משקים ומאירים תמיד
 בט' תקוני דיקנא דז"א הנקרא גוף של
 כללות האצילות.

(תְּלִיתָאָה) אֲרָחָא דְנִפְיָא תַּחְתֵּי תַרְיָן נִזְקִינִי דְפִרְדֵּשְׁקָא לְאַעֲבָרָא חוּבָה, דְּכָתִיב (משלי יט יא) וְתַפְאֲרָתוֹ עֲבוֹר עַל פֶּשַׁע.

(רְבִיעָאָה) תַּחְתֵּי שְׁפוּן אֶסְחָר שְׁעָרָא לְרִישָׁא אֲחָרָא.

(חֲמִישָׁאָה) אֲרָחָא אֲחָרָא נִפְיָא תַּחְתֵּי.

(שְׁתִּיתָאָה) חָפִי תַקְרִיבָתָא דְבוֹסָמָא לְרִישָׁא דְלַעֲלִילָא.

מתוק מדבש

לְרִישָׁא אֲחָרָא הֵם הַשְּׁעֵרוֹת הַגְּדֻלִּים תַּחַת הַשְּׁפָתִים וְהוּא שְׁפָה הַתַּחְתּוֹנָה, וְהַשְּׁעֵר סוֹכֵב לְרֹאשׁ אַחֵר שֶׁל הַשְּׁפָה הָעֲלִיוֹנָה, ר"ל עַד רֹאשִׁית הַשְּׁפָה שֶׁשֵּׁם מִתְחִיל תִּיקוֹן הִב'.

הַתִּיקוֹן הַזֶּה בְּאַמְצַע שְׁעֵרוֹת הַשְּׁפָה הַתַּחְתּוֹנָה

(חֲמִישָׁאָה) תִּיקוֹן ה' הַנִּקְרָא אִפִּים.

אֲרָחָא אֲחָרָא נִפְיָא

תַּחְתֵּי אֹרַח אַחֵר יוֹצֵא תַּחַת אֹרַח הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא תִיקוֹן הַג', ר"ל בְּאַמְצַע הַשְּׁעֵרוֹת שֶׁל הַשְּׁפָה הַתַּחְתּוֹנָה יֵשׁ אֹרַח בְּאַמְצַע הַשְּׁעֵרוֹת הַפְּנוּי מִשְׁעֵרוֹת, וְהוּא מְכוּוֵן כְּנֶגֶד אֹרַח הָעֲלִיּוֹן, וְיֹרֵד עַד שְׁבוּלַת הַזֶּקֶן, וְגַם אֹרַח זֶה הוּא כַּדִּי לְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע כִּנ"ל.

הַתִּיקוֹן הַזֶּה שֶׁנֶּעֱשֶׂה הַמְכַסֶּה אֶת הַלְּחִיִּים

(שְׁתִּיתָאָה) תִּיקוֹן ו' הַנִּקְרָא וִרְבִּי חֲסִיד.

חָפִי תַקְרִיבָתָא דְבוֹסָמָא

הַתִּיקוֹן הַזֶּה תַּחַת ב' נִקְבֵי הַחוּטִים תִּיקוֹן ג' הַנִּקְרָא וְחֲנוּן.

אֲרָחָא דְנִפְיָא תַּחְתֵּי

תַרְיָן נִזְקִינִי דְפִרְדֵּשְׁקָא הוּא הָאֹרַח

הַפְּנוּי מִשְׁעֵרוֹת הַיּוֹצֵא וְיֹרֵד תַּחַת ב'

נִקְבֵי הַחוּטִים הַנִּקְרָא פִּרְדֵּשְׁקָא (כַּמְצֹאֵר

נִפְרָקָא קִדְמָאָה), וְמִגִּיעַ עַד הַפָּה, וּמִפְסִיק

בְּאַמְצַע שְׁעֵרוֹת הַשְּׁפָה הָעֲלִיוֹנָה, וְהַטַּעַם

שֶׁהוּא פְּנוּי מִשְׁעֵרוֹת כִּי הַשְּׁעֵרוֹת הֵם

בְּחִי' דִּינִים, וְזֶה הָאֹרַח נֶעֱשֶׂה לְאַעֲבָרָא

חוּבָה כְּדִי לְהַעֲבִיר אֶת הָאֹרֶחַ וְהַהֲבִלִים

הַיּוֹצֵאִים מִן הַחוּטִים וּמֵאִירִים לְמִטָּה,

וְעִי"ז הַקִּב"ה יַעֲבֹר עַל פֶּשַׁע בְּנֵי אָדָם

דְּכָתִיב וְתַפְאֲרָתוֹ עֲבוֹר עַל פֶּשַׁע

הַתַּפְאֲרַת הַנֶּאֱמָר בּוֹ הוּא שִׁיאֲמְרוּ עֲלָיו

שֶׁהוּא עוֹבֵר וּמוֹחֵל עַל פֶּשַׁע בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

הַתִּיקוֹן הַזֶּה הַשְּׁעֵרוֹת שֶׁתַּחַת הַשְּׁפָתִים

(רְבִיעָאָה) תִּיקוֹן ד' הַנִּקְרָא אֶרֶךְ. תַּחְתֵּי

שְׁפוּן אֶסְחָר שְׁעָרָא

(שְׂבִיעָאָה) תְּרִין תְּפוּחִין אֶתְחַזֵּין לְאַנְהָרָא בּוֹצִינִין.

(תְּמִינָאָה) מִזְלָא דְכֻלָּא תִלְיָא עַד לְבָא, בֵּיהּ תִלְיִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין.

(תְּשִׁיעָאָה) אֵינֻן דְּתִלְיִין לֹא נִפְקִין דָּא מִן דָּא.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

עַד לְבָא שֶׁהוּא רוּחַב הַזֶּקֶן הַמִּתְפַּשֵּׁט וּמִשְׁתַּלְשֵׁל בְּאוּרֶךְ עַד טְבוּרָא דְלְבָא דִּא"א, וְהוּא חֶלֶק הַזֶּקֶן הַמְּגוּלָה מִן הַפָּה וְלִמְטָה, (ר"ל הַשְּׁעֵרוֹת הַמִּתְפַּשְׁטִים וְיוֹרֵדִים מִן הַפָּה וְלִמְטָה שֶׁהֵם כְּלֻלֹת הַזֶּקֶן שֶׁהֵם עֲבִים מֵאֵד, לִכֵּן הֵם נִחְלָקִים לְצ' מִיקוּנִים, ז' עוֹצֵי הָעֲלִיֹן שֶׁל הַזֶּקֶן חֶלֶק הַמְּגוּלָה הוּא מִיקוּן הַח' הַנִּקְרָא מוֹל הָעֲלִיֹן, וְז' עוֹצֵי הַמַּחְמוֹן שֶׁהוּא כְּנֶגֶד הַגְּרוֹן הוּא מִיקוּן הַי"ג הַנִּקְרָא מוֹל הַמַּחְמוֹן, וְאֵלּוּ הַצ' מִיקוּנִים נִקְרָאִים מוֹלוֹת לְפִי שֶׁהֵם מוֹזִילִים אֶת טִיפּוֹת הַשֶּׁפַע אֶל הַפְּרֻעֹפִים הַמַּחְמוּמִים, וְהוּא מִלְשׁוֹן מוֹל כְּעַל אִמְרָתִי), בֵּיהּ תִלְיִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין בּו תְּלוּיִים הָעֲלִיֹנִים שֶׁהֵם או"א וְהַתַּחְתּוֹנִים שֶׁהֵם זו"ן, כִּי שְׁעֵרוֹת הַדִּיקְנָא מְגִיעִים עַד רֹאשׁ ז"א וְהוּא מִקְבֵּל מִמֶּנּוּ שֶׁפַע וּמִשְׁפִּיעוֹ לְנוֹקְבִיָּה.

הַתִּיקוּן הַח' הַשְּׁעֵרוֹת הַקְּטָנוֹת הַתְּלוּיֹת וְאֵין שְׁוֹת בְּאוּרֶכֶם (תְּשִׁיעָאָה) תִיקוּן ט' הַנִּקְרָא לְאַלְפִים. אֵינֻן דְּתִלְיִין אֵלּוּ הֵם שְׁעֵרוֹת קְטָנִים הַתְּלוּיִים וּמוֹבִלְעִים בֵּין שְׁנֵי הַמְּזוּלוֹת הָאֲרוּכִים, לֹא נִפְקִין דָּא

שֶׁעַר הַחוּפָה וּמִכְסָה אֶת הַלְחִיִּים הַנִּקְרָאִים עֲרוּגַת הַבוּשֶׁם עַל שֵׁם הַכְּתוּב לַחֲיִי כַעֲרוּגַת הַבוּשֶׁם, לְרִישָׁא דְלְעִילָא עַד הָרֹאשׁ שֶׁל שִׁפָּה הָעֲלִיֹנָה, וְהוּא מֵרָאשׁ זוּיַת שֶׁל לַחֵי הַתַּחְתּוֹן בַּמָּקוֹם שֶׁמִּתְחִיל הַזֶּקֶן לְהִתְרַחֵב תַּחַת תִּיקוּן הָרֹאשׁוֹן, וְנִמְשָׁךְ עַד כְּנֶגֶד הַפָּה, (וְכַמֵּז הֵיִן הִרְקָם צֶאֱד"ר שֶׁהוּא צְרוּפֵם הָאֲדוּם שֶׁל צ' הַשְּׁפָמִים).

הַתִּיקוּן הַז' ב' צִידֵי הַפְּנִים (שְׂבִיעָאָה) תִקוּן ז' הַנִּקְרָא וְאַמַּת. תְּרִין תְּפוּחִין ב' הַפְּנִים הַפְּנוּיֹת מִשְׁעֵרוֹת וְנִרְאוֹת כַּב' תְּפוּחִים, אֶתְחַזֵּין לְאַנְהָרָא בּוֹצִינִין הֵם נִרְאוֹת לְהַאִיר בְּסוּד בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים אֶת שְׁאֵר פְּרֻצוֹפֵי הָאֲצִילוֹת שֶׁהֵם נִקְרָאִים נִרוֹת כְּנֶגֶד אוֹר הַגְּדוֹל שֶׁל פְּנֵי א"א.

הַתִּיקוּן הַח' רוּחַב הַזֶּקֶן הַמִּתְפַּשֵּׁט וּמִשְׁתַּלְשֵׁל לְאוּרֶךְ (תְּמִינָאָה) תִיקוּן ח' הַנִּקְרָא נוֹצֵר חֹסֶד. מִזְלָא דְכֻלָּא מִזֵּל שֶׁל כָּל הַפְּרֻצוֹפִים, וְהֵינּוּ מִזֵּל הָעֲלִיֹן תִלְיָא

(עֲשִׂירָאָה) חֲפִיָּין זַעִירִין עַל גְּרוֹנָא.

(חַד סַר) דִּיקִירוּ רַבְרָבִין, מִתְשַׁעְרִין בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים.

(תְּרִיסַר) (וְכַד) שְׁפוּן אֶתְפָּנוֹן מִכָּל סְטָרִין, זַפָּאָה לְמָאן דְּנָשִׁיק
מֵאִינוֹן נָשִׁיקִין.

(תְּלִיסַר) בְּהֵיא מְזָלָא דְכָלָא, נִגְדִין תְּלִיסַר מְשִׁיחִין דְּאַפְרִסְמוֹנָא
דְּכָאָ, כָּלָא בְּהֵא מְזָלָא שְׂכִיחַ וְסָתִים.

מתוך מדבש

אחר שכל השערות הם שוים בארכם
בהשוואה אחת והוא תיקון בפני עצמו.

התיקון הי"ב מקום השפתיים
(תְּרִיסַר) תיקון י"ב הנקרא וחטאה.
שְׁפוּן אֶתְפָּנוֹן מִכָּל
סְטָרִין שהשפתים נפנו מכל צד
משערות, כדי שיצא הדבור בקל בלי
עיכוב השערות, זַפָּאָה לְמָאן דְּנָשִׁיק
מֵאִינוֹן נָשִׁיקִין אשרי למי שנושק
מאלו הנשיקין, ר"ל אשרי למי שזוכה
לקבל איזו הארה מיחוד דנשיקין קדישין
של הפה דא"א.

התיקון הי"ג שכולל כל
התיקונים, רוחב שערות הזקן
המתפשט עד המיבור
(תְּלִיסַר) תיקון י"ג הנקרא ונקה.
בְּהֵיא מְזָלָא דְכָלָא
במזל זה הכולל כל התיקונים, שהוא

עם דָּא (ה"ג ג' נש' מרשנ' דל"ג טור א',
נפ' פ"ז של ספרא דצניעותא) שאינם יוצאים
זה עם זה, ר"ל שאינם שוים בארכם.

התיקון הי' המכסים חלק הגרון
(עֲשִׂירָאָה) תיקון י' הנקרא נושא עון.
חֲפִיָּין זַעִירִין עַל גְּרוֹנָא
דִּיקִירוּ (ה"ג סג"א) הוא שערות קצרים
החופים ומכסים את חלק הגרון ששייך
לדיקנא הנקרא יקירו, והוא סמוך תחת
מזל התחתון.

התיקון הי"א הם הנוספות
בשערות שבתיקון י'
(חַד סַר) תיקון י"א הנקרא ופשע.
(מלת רַבְרָבִין אינה נש' מאמרי רש"י
ס) מִתְשַׁעְרִין בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים
משוערים בשיעור שלם, ר"ל השערות
של תיקון י' נתוסף בהם עוד תיקון

**בְּזִמְנָא דְּמָטָא תִּשְׂרִי יִרְחָא שְׁבִיעָאָה, מִשְׁתַּכְּחִי (יִרְחִי) אֱלִין
תְּרִיסַר (ס"א תְּלִיסַר) בְּעֶלְמָא עֲלָאָה, וּמִתַּפְתְּחִי תְּרִיסַר
(ס"א תְּלִיסַר) תְּרִיעֵי דְּרַחֲמִי, בְּהֵהוּא זְמַנָּא (ישעיה נה ו) דְּרָשׁוּ יְהו"ה
בְּהִמְצָאוֹ פְּתִיב.**

מתוך מדבש

ומאירים אלו הי"ג תיקונים בעולם
העליון שהוא הבינה, ועל ידי זה
ומתפתחי תְּלִיסַר תְּרִיעֵי דְּרַחֲמִי
נפתחים י"ג שערי הרחמים כדי לקבל
בתשובה את השבים אליו יתברך, ולכן
תיקנו לומר בו י"ג מדות הרחמים,
בְּהֵהוּא זְמַנָּא בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּרָשׁוּ יְהו"ה
בעשרת ימי תשובה, דְּרָשׁוּ יְהו"ה
בְּהִמְצָאוֹ פְּתִיב כי אז נמצאים הי"ג
מדות בעולם העליון, שאז אפילו יחיד
ששב מוחלין לו מה שאינו כן בשאר
ימות השנה, כדמסיק במס' ר"ה דף יח
ע"א. (יפ"ש והגר"א ומפרשים)

להצין מאמר הנא נקדים מש"כ הארז"ל נשה"כ
(גדרושי ר"ה ויה"כ וסוכות), כי ציוס ר"ה
לוקחת המלכות צ' מיני גזרות, ה"ג קשות קודם
תקיעת שופר, וה"ג ממותקות ע"י תקיעת שופר,
ואלו ה"ג הממותקות נחשבות לחסדים צערך
הגזרות הקשות, הרי הם ה"ח וה"ג י' צניעות,
והם כנגד י' תמאה, ועל ידי גזרות הממותקות
שלוקחת המלכות ע"י תקיעת שופר נעשית הנסירה
נעשרת ימי תשובה, ונגדלת ונצנית הנוקבא שהיא
סוד אות ה' אחרונה דשם הוי"ה, ואח"כ ציוס

רוחב שערות הזקן שמצד מטה כלפי
הגוף המתפשט תחת תיקון הח' עד
הטבור נגדין תְּלִיסַר מְשִׁיחִין
דְּאִפְרָסְמוֹנָא דְּכָיָא נמשכים בו י"ג
נהרות של שמן אפרסמון הטהור בלי
שמרים, שהוא שמן הטוב מכל השמנים,
והיינו הארות של כל הי"ג ת"ד, ואין
כאן שום דין כלל הנרמזים בשמרים,
פְּלָא בְּהֵאִי מְזֻלָּא שְׂכִיחַ וְסִתִּים
הכל נמצא וסתום בזה המזל, כי זה
המזל עם מזל הח' הם כעין דכר ונוקבא,
ועל ידם נמשכים כל המוחין בין לאו"א
ובין לזו"ן, ונמצא שבזה המזל הי"ג
נמצאים וסתומים כל המוחין עד
שנמשכים למטה.

**בַּעֲשִׂי'ת נִפְתָּחִים שַׁעֲרֵי הָרַחֲמִים
לְקַבֵּל אֶת הַשְּׂבִים**

**בְּזִמְנָא דְּמָטָא תִּשְׂרִי יִרְחָא
שְׁבִיעָאָה בְּזִמְנָא שְׁמִינִי
תִּשְׂרִי שֶׁהוּא חֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי, מִשְׁתַּכְּחִי
אֱלִין תְּלִיסַר בְּעֶלְמָא עֲלָאָה נִמְצָאִים**

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֲשֹׁב מְזִרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי וְגו' (בראשית א יא), הִינֵנו דְּכָתִיב (ויקרא כג לג) וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בַּתְּשֻׁעָה לַחֹדֶשׁ בַּעֲרֵב, (בְּהַאי זְמַנָּא) (דברים ג כד) אֲדֹנָי יְהוֹ"ה אַתָּה הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ אֶת גְּדֻלָּךְ, יְהוֹ"ה שְׁלִים בְּסִטְרוֹי, וְהָכָא בְּרַחֲשׁוֹתָא דָּא דְּאַרְעָא לֹא שְׁלִים, יְהִי לָא כְּתִיב, קָרִינֵן.

מתוק מדבש

שם המלכות האומרת לאימא הנקראת יְהוֹ"ה בניקוד אלהי"ם, אַתָּה הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ המלכות מכנה עצמה עבד כלפי אימא, אֶת גְּדֻלָּךְ ואת ירך החזקה, פִּי שהתחלת לתת לי חמש גבורות העליונות, ומפרש ואמר כי יְהוֹ"ה שְׁלִים בְּסִטְרוֹי הוּי"ה זו שבניקוד אלהי"ם הוא סוד אימא עלאה כאמור, לפי שמצד הפנים שלה היא בחי' רחמים לכן כתוב יְהוֹ"ה, ולפי שמאחוריה דינין מתערין לכן נקוד בניקוד אלהי"ם, וְהָכָא בְּרַחֲשׁוֹתָא דָּא דְּאַרְעָא וכאן ביום הכפורים על ידי החמש תפלות העולות מן בני ישראל מן הארץ התחתונה (מלת רשומא) הִיא מִלְשֹׁן רַחֵם לִי דְנֵר טוֹב, לֹא שְׁלִים עדיין המלכות אינה שלימה כי אינה לוקחת מאימא רק ה"ג ולא שום חסדים שעל ידם היא נשלמת כראוי, אמנם אח"כ בד' ימים שבין יום הכפורים לחג הסוכות היא מקבלת גם החמשה

הכפורים עולה המלכות נאימא עלאה וחוזרת לקחת ממנה ה"ג עליונות, ואח"כ בד' ימים שצין יוה"כ לסוכות הִיא לוקחת ה"ח מאימא, הרי י' בחינות אחרות כנגד י' עלאה, ואח"כ בחג הסוכות על ידי עֵשׂ הסוכה לוקחת המלכות את המקיפים דחסדים דאימא, וע"י נעוטי הלולב וההקפה עמו את התיבה, לוקחת המלכות פנימיים ומקיפים דחסדים דז"א.

הוּי"ה בניקוד אלהי"ם בסוד הבינה הכוללת רחמים מלפנים ודין מאחור

וזה שאמר וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֲשֹׁב מְזִרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי באלו העשר תיבות רמוזים העשרת ימי תשובה, הִינֵנו דְּכָתִיב, וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם בַּתְּשֻׁעָה לַחֹדֶשׁ בַּעֲרֵב שהוא זמן יום הכפורים זמן סליחה וכפרה, ועי"ז בְּהַאי זְמַנָּא בתשעה בחדש בערב מתחלת המלכות לעלות לקבל את הגבורות העליונות מאימא, ועל זה כתוב אֲדֹנָיִי שהוא

יו"ד עלָאָה יו"ד תתָאָה, (צראָשִׁית 3 ז) וַיֵּיצֵר, י' עלָאָה י' תתָאָה,
(יְהִי) י' עלָאָה י' תתָאָה, ה' בַּגּוּוִיָּהּ, כָּלָלָא דְשְׁלִימו
שְׁלִים, וְלֹא לְכָל סֵטֶר.

אַתְעֵקֶר מֵהָאֵי אֲתֵר שְׁמָא דָא, וְאַשְׁתִּיל בְּאַחְרָא, כְּתִיב (שם פסוק ט)
וַיֵּטֶע יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, ה' בֵּין יו"ד לְיו"ד דִּיהָ".

מתוק מדבש

שבין יוה"כ לסוכות, י' תתאָה היא סוד
החו"ג שלוקחת בר"ה ע"י ז"א, ואות
ה' שבין הב' יודי"ן היא המלכות
בעצמה שנתקנת ונבנית ע"י החו"ג
הנרמזים ביודי"ן, וע"י אלו החו"ג
גורמת שיהיו זו"ן כָּלָלָא דְשְׁלִימו
שְׁלִים כללות של שלימות השלם
דהיינו פב"פ, אבל וְלֹא לְכָל סֵטֶר
ולא לכל הצדדים כי עדיין חסרים
למלכות המקיפים דחסדים דאימא
שלוקחת ע"י הסוכה, וגם הפנימיים
והמקיפים דחסדים דז"א שלוקחת ע"י
הלולב.

ועתה חוזר לפרש את הפסוק של
אתה החילות, ואמר שמן הראוי
היה שיכתוב הכתוב הוי"ה אלהי"ם
כבכל שאר המקומות, אלא אַתְעֵקֶר
מֵהָאֵי אֲתֵר שְׁמָא דָא שנעקר
ונסתלק השם הוי"ה שבז"א מכאן,
לפי שרק המלכות הנקראת אדנ"י היא

חסדים מאימא, ואז נעשית צירוף יְהִי"
שיש בו י' עלאה וי' תתאה וה' ביניהם
כדמפרש ענינם להלן, אבל עדיין ביום
הכפורים אינה שלימה שהרי בפסוק
אדנ"י אלהי"ם לָא כְּתִיב אלהי"ם
המורה על תיקון ושלימות המלכות,
אלא קָרִינָן אלהי"ם.

המלכות מקבלת מבינה חו"ג
ביו"כ וד' הימים, ובסוכות
המקיפים דחסדים

מש"כ אחר תדשא הארץ וגו' ויהי"
כן, שבפסוק זה נרמזים העשרת
ימי תשובה, היינו סוד יו"ד עלָאָה
יו"ד תתָאָה, וַיֵּיצֵר י' עלָאָה י'
תתָאָה ר"ל ב' יודי"ן של ויהי"ם
דוגמת הב' יודי"ן של וייצר שהם י'
עלאה וי' תתאה, ומפרש יְהִי" י'
עלָאָה י' תתָאָה ה' בַּגּוּוִיָּהּ פ"י
י' עלאה היא סוד החו"ג שלוקחת
המלכות ע"י אימא ביוה"כ ובד' ימים

נִשְׁבָּא דְּפִרְדִּישָׁקָא דְּעִתִּיקָא לְזַעֲרָא דְּאַנְפִּין, בְּלֹא רוּחָא לָא
 אֶתְקִיָּים, בְּה"א אֲשֶׁתְּכֻלָּל, ה"א עֲלָאָה ה"א תַּתָּאָה,
 דְּכְתִיב (ירמיה 6 ו) אָהָה אֲדַנִּי אֱלֹהִים.

מתוק מדבש

מהנקב הימין דחוטם הא"א
 נמשך רוח חיים לז"א,
 ומהנקב השמאל למלכות
 וז"ש נִשְׁבָּא דְּפִרְדִּישָׁקָא דְּעִתִּיקָא
 לְזַעֲרָא דְּאַנְפִּין יוצא נשיבת
 רוח החוטם דא"א ונותן רוח חיים לז"א,
 והרוח הוא י' פשוטה דשם ס"ג הנמשך
 לז"א, בְּלֹא רוּחָא לָא אֶתְקִיָּים כי בלא
 רוח חיים לא יכול ז"א להתקיים, ואמר
 כי בְּה"א אֲשֶׁתְּכֻלָּל (ה"ג ולהלכה) בה"י
 ראשונה דשם ס"ג שהוא הנקב הימיני
 דחוטם בעצמו נשתכלל ז"א, ומפרש
 ואמר ה"י עֲלָאָה היא נקב הימין דחוטם
 א"א שמשם נמשך רוח חיים לז"א, ה"י
 תַּתָּאָה היא נקב השמאל דחוטם א"א
 שמשם נמשך רוח חיים לנוקבא, וראיה
 לזה, דְּכְתִיב אָהָה אֲדַנִּי אֱלֹהִים
 פסוק זה נאמר בעת צרה שאז מסתלקת
 ה' דנוקבא הנקראת אדנ"י ועולה בה'
 דז"א הנקרא לפעמים אלהי"ם ושניהם
 עולים לא"א שהוא סוד אות א' ונצטרף
 מהם שם אה"ה.

לבדה עולה לאימא הנקראת הוי"ה
 בנקוד אלהי"ם כנ"ל, וְאֲשֶׁתִּיל
 בְּאַחֲרָא ונשתל השם הוי"ה בפרצוף
 אחר דהיינו ביש"ס, ור"ל כשבונים
 ישסו"ת את המלכות ע"י הנסירה בסוד
 ויבן יהו"ה אלהי"ם את הצלע, ואז
 גם כְּתִיב וַיֵּטַע יהו"ה אֱלֹהִים
 פ"י שנטעו ותיקנו ישסו"ת את "גן"
 שהוא מלכות, והתם שייך שפיר שם
 הוי"ה שהוא יש"ס, ואלהי"ם שהיא
 התבונה, הרי נתקנה המלכות שהיא
 סוד ה', בֵּין י' לִי' דִּיהִי פ"י ע"י
 החו"ג דאימא ודז"א כנ"ל.

להצין מאמר הצא נקדים מש"כ הארז"ל (שי"ג
 פ"צ) כי פנימיות החוטם יש צו שם ס"ג,
 כי חוט"ס גי' ס"ג, הנחלק צו נאופן זה, האות
 י' פשוטה של היו"ד היא רוח חיים שנקב הימין
 הנמשך לז"א, ו"ד המלוי הס רוח חיים ננקב
 שמאל הנמשך לנוקבא, ה"י ראשונה היא צחי' נקב
 שנצד ימין החוטם, וה"י שניה היא צחי' הנקב
 שנצד השמאל, ואות ואל"ו היא הכותל המפסיק
 בין צ' הנקבים.

בְּקִיטָפוֹי דְּקִטְפִין (צִירָא), בְּרוּחָא דְּמִתְקָלִין.

יה"ו, י' עֲלָאָה, דְּאִתְעָטֵר בְּקִטְרָא (ס"א בְּעִטְרָא) דְּעִתִּיקָא, הִיא קְרוּמָא
עֲלָאָה דְּאִזְדַּכְּךָ וְסִתִּים, ה"א עֲלָאָה, דְּאִתְעָטֵר בְּרוּחָא דְּנוֹקְבִין
דְּפִרְדֵּשְׁקָא דְּנִפְיָא לְאַחִיָּא, ו' עֲלָאָה, בּוּצִינָא דְּקִרְדִּינוּתָא דְּאִתְעָטֵר
בְּסִטְרוֹי (ס"א בְּעִטְרוֹי), מִתְפַּשְׁטֵן אֲתוּוֹן לְבִתָּר, וְאִתְפַּלְלוּ בְּזַעֲרָא דְּאִנְפִין.

מתוק מדבש

נשי"ג פ"ד, וז"ש י' עֲלָאָה דְּאִתְעָטֵר
בְּעִטְרָא דְּעִתִּיקָא י' דשם הוי"ה ששם
השורש של שם ע"ב שמתעטר בעטרה
דהיינו בכתר דא"א, ואמר כי הִיא
קְרוּמָא עֲלָאָה דְּאִזְדַּכְּךָ וְסִתִּים
הקרום דכתר עצמו נזדכך להאיר למטה
ועכ"ז הוא סתום, ה"א עֲלָאָה ה'
הראשונה דהוי"ה היא הראש השני
הנקרא אוריא דכיא והוא שם ס"ג,
דְּאִתְעָטֵר בְּרוּחָא דְּנוֹקְבִין
דְּפִרְדֵּשְׁקָא דְּנִפְיָא לְאַחִיָּא שמתעטר
ברוח של הנקבים דחוטם דא"א היוצא
להחיות את הפרצופים התחתונים, ו'
עֲלָאָה אות ו' דהוי"ה היא ראש
השלישי מוחא סתימאה שהוא שם מ"ה,
והמו"ס נקרא בּוּצִינָא דְּקִרְדִּינוּתָא
פי' נר חזק, לפי שהגבורה דעתיק
מלובשת בו, אבל דְּאִתְעָטֵר בְּסִטְרוֹי
שמתעטרת ומתלבשת רק בצדו, והוא
נשאר בתכלית הרחמים, מִתְפַּשְׁטֵן
אֲתוּוֹן לְבִתָּר, וְאִתְפַּלְלוּ בְּזַעֲרָא

ומפרש עוד ואמר בְּקִיטָפוֹי דְּקִטְפִין
בדביקות שמתדבקים הפנימיות
וחיצוניות אורות החוטם דא"א, כי
בפנימיות יש שם ס"ג שג' חוט"ם
ובחיצוניות יש ג' שמות אהי"ה שהם
ג"כ ג' חוט"ם, שמשניהם יורדות
האורות לאו"א וזו"ן, וכל אחד מקבל
בְּרוּחָא דְּמִתְקָלִין ברוח המשקל כפי
ערכו ובחינתו וכפי הנצרך לו כדי
לעוררו אל היחוד.

השם יה"ו, בג' רישין דא"א
גולגלתא, אוריא דכיא ומו"ס
ואמר כי יה"ו ג' אותיות אלו הם בג'
רישין עלאין דא"א, שהם א' כתר
הנקרא גולגלתא, שיש בו שם ע"ב
ששורשו ב', ב' אוריא דכיא, שיש בו
שם ס"ג ששורשו בה', ג' מוחא
סתימאה, שיש בו שם מ"ה ששורשו
בו', ובאחד מהם הוא שורש של רוחא
דחיי של החוטם דא"א כדלהלן (כמנאר

כְּמָה דְּשָׂרְיָא בְּגוּלְגֻלְתָּא, אֲשַׁתְּפָּחוּ מִתְּפִשְׁטָן בְּכָל גּוּפָא, לְשַׁכְּלָלָא כָּלָא בְּעֶמֶר נָקָא, כַּד תְּלִין אֵלִין אֲתוּן, כַּד אֲתַגְּלִי לְזַעֲרָא מִתִּישְׁבֵּן בִּיה אֵלִין אֲתוּן, וְאַתְקְרִי בְּהוּן.

יו"ד דְּעֵתִיקָא סְתִים בְּעֶטְרוֹי, בְּגִין שְׂמָא לָא אֲשַׁתְּפָּח, ה"א אֲתַפְּתַח בְּאַחֲרָא, וְאִינְקִיב בְּתֵרִין נוֹקְבִין, וְאַשְׁתַּפַּח בְּתַקּוּנִין.

מתוק מדבש

ג' אורות של השערות והחוויות והדיקנא היוצאים מג' רישין הנ"ל, כַּד אֲתַגְּלִי לְזַעֲרָא כשנמשכים ומתגלים אלו האורות לז"א, מִתִּישְׁבֵּן בִּיה אֵלִין אֲתוּן מתישבות בו אלו הג' אותיות יה"ו והג' שמות עס"מ, כי בו עיקר גלוי האותיות, וְאַתְקְרִי בְּהוּן לכן ז"א נקרא בכל אלו השמות הקדושים.

הדעת דעתיק מתלבש באוירא דכיא שבראש האריך

ואמר עוד כי יו"ד דְּעֵתִיקָא סְתִים בְּעֶטְרוֹי אות י' דא"א סתומה בכתרו כי הוא נעלם מאד, בְּגִין שְׂמָא לָא אֲשַׁתְּפָּח לפי ששם הוי"ה הכולל את כל פרצופי האצילות לא נמצא בכתר דא"א, כי כל הא"א נרמז רק בקוץ הי'. ה"א שהיא ראש השני דא"א הנקרא אוירא דכיא, אֲתַפְּתַח בְּאַחֲרָא נפתח ויצאה אות י' מאו"ר שלו וניתנה לאחר דהיינו

דְּאַנְפִּין אח"כ מתפשטות אלו הג' אותיות יה"ו ונכללות בז"א, כי שם הוא עיקר גלוי אלו האותיות.

הנו"ה דעתיק שבאזני א"א מתפשטים ומאירים בכל פרצוף האריך

ואמר עוד כי כְּמָה דְּשָׂרְיָא בְּגוּלְגֻלְתָּא כמו שהנו"ה דעתיק שורים ומלוכשים בב' אזני א"א שבגולגלתא הנקראים עמר נקא כדלהלן, אֲשַׁתְּפָּחוּ מִתְּפִשְׁטָן בְּכָל גּוּפָא כמו כן הם נמצאים שמתפשטים בכל הגוף של א"א, לְשַׁכְּלָלָא כָּלָא בְּעֶמֶר נָקָא כדי לשכלל את כל הגוף על ידי הנו"ה דעתיק המלוכשים באזני א"א הנקראות עמר נקא (מנ"ל גי' פ"ק). ואמר כי כַּד תְּלִי כשנו"ה תלויים ועולים בסוד אור חוזר, אז תְּלִין אֵלִין אֲתוּן תלויות אלו האותיות יה"ו עם השמות עס"מ, כי ג' אותיות יה"ו הם רומזות גם על

ו"ו אַתְּפַתַּח בְּאַחְרָא, דְּכְתִיב (שיר י ז) הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי לְמִישָׁרִים,
בְּבוֹצִינָא דְקַרְדִּינוֹתָא לְמַכְסִּיא פְתָחָא.

ו' לְעִילָא ו' לְתַתָּא, ה' לְעִילָא ה' לְתַתָּא, י' לְעִילָא וּבָהּ לָא
אֲשַׁתַּתֵּף אַחְרָא, וְלֹא סָלִיק בְּהֶדְהָ, בַּר רְמִיזָא דְרְמִיזָא.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

פתח יסודה שלא יצאו ממנו אורות
יותר מדאי.

ועתה מבאר שההארות הנמשכות מהג'
ראשים של א"א, נקראות גם כן
באותן האותיות כמו הראשים, וז"ש ו'
לְעִילָא ו' לְתַתָּא המו"ס נקרא ו'
למעלה, והניצוץ שיצא ממנו לאימא
נקרא ו' למטה, וכן ה' לְעִילָא ה'
לְתַתָּא האוירא נקרא ה' למעלה, ואות
י' שיצאה מאוירא לאבא נקראת ה'
למטה כעין שורשה, אבל אות י'
לְעִילָא שבכתר וּבָהּ לָא אֲשַׁתַּתֵּף
אַחְרָא באות י' זו לא נשתתף אחר,
כי לא יצא ממנה שום דבר לפרצוף
אחר, וכן וְלֹא סָלִיק בְּהֶדְהָ ואינו
עולה אצלה שום פרצוף, בַּר רְמִיזָא
דְרְמִיזָא רק שנרמזות בה (בי' עם ג'
קוציה) האורות של הי"ג חוורתי
הנמשכים מהגולגלתא ומשפיעים אורם
לשאר פרצופי האצילות.

לאבא, ובוה האוירא נתלכשה הדעת
דעתיק, וההבל היוצא מן הדעת
וְאִינְקִיב בְּתֵרִין נִוְקְבִין נקב את
החוטם בב' נקבים ויצא משם רוח
חיים לאו"א וזו"ן, וְאֲשַׁתַּתֵּף בְּתִקְוִנִין
וגם נמצא האוירא בתיקונים, כי ממנו
נמשכין המוחין שהם התיקונים דאו"א
וזו"ן.

סוד היין בבוצינא דקרדינותא - הגבורה דעתיק

ו"ו שהוא ראש הג' דא"א הנקרא
מוחא סתימאה, אַתְּפַתַּח
בְּאַחְרָא נפתח אורו ויצא ממנו ניצוץ
גבורה במעי אימא, דְּכְתִיב וחכך כִּיִּין
הטוב הוֹלֵךְ לְדוֹדֵי לְמִישָׁרִים פירושו
בְּבוֹצִינָא דְקַרְדִּינוֹתָא פי' סוד היין
רומז על הגבורה דעתיק הנקראת בוצינא
דקרדינותא שהולך ממנו ניצוץ לאימא
הנקראת דודי לתת בה מדה וקצבה
ישרה, לְמַכְסִּיא פְתָחָא לכסות את

פד אתגלגלין תרין (באורייתא), ומתחברין בחד דרגא, חד רגשא בגין לאתפרשא, ו"ד פלילין ביו"ד.

ווי פד אסתלק האי, ואתגלגלין אינון בוסמין דטיפסא, שריקין לא עברי (ס"ט ע"ב) לא מתעפבי בדוכתא, (יחזקאל ח יד) ויהחיות

מתוק מדבש

העונות גורמים לגילוי פני הזו"ן ויניקת החיצונים מהם ואמר עוד כי ווי פד אסתלק האי אוי לעולם כשמסתלקים המוחין מז"א עם הנה"י דאימא, וגם מסתלק עמהם לבוש החשמל שכיסה על זו"ן לשומרם מאחיות החיצונים, ועי"ז ואתגלגלין אינון בוסמין מתגלים פני זו"ן הנקראים בשמים, בסוד לחייו כערוגת הבושם, ונשארים בלי לבוש, דטיפסא ר"ל שרוצים לטפס ולעלות אבל בעונות הם מטפסים ויורדים ממדרגתם, ואז יונקים החיצונים מאור פנימי דזו"ן ומתגברים הדינים, לכן שריקין לא עברי מלאכי דין השורקים בשיניהם לפעול דין, אינם עוברים על שורת הדין (מלת שריקין היא מלשון (איכה ג טו), כל אימץ שקו וימרקו טו), לא מתעפבי בדוכתא אינם מתעכבים במקומם להמתין אולי החוטאים ישובו, אלא ויהחיות רצוא

לצורך יחוד או"א מתחברים פרצופיהם עם ישו"ת ואמר עוד פד אתגלגלין תרין כשנגלים שני פרצופים של או"א והיינו כשמתלבשים בישו"ת, ומתחברין בחד דרגא ומתחברים ע"י מדרגה אחת שהיא היסוד בסוד היחוד, כנודע שכל פעם שאו"א רוצים להתיחד לצורך הולדת המוחין דגדלות לז"א, אז אבא ויש"ס נעשים פרצוף אחד, ואימא ותבונה נעשות פרצוף אחד, ואז חד רגשא בגין לאתפרשא פרצוף אחד שהוא התבונה היא רוגשת כדי שיפסק היחוד דמוחין, לפי שאינה רוצה להשפיע יותר מדאי ורוצה להפרד מיש"ס, וענין החיבור של או"א נרמזים באותיות ו"ד פלילין ביו"ד בב' אותיות ו' ד' הכלולות ביו"ד מלאה, כי הפשוטה היא אבא, ואותיות ו' ד' דמלוי יו"ד נעשה מהם אות ה' שהיא אימא.

רצוא ושוב, (צמדנר כד יא) ברח לך אל מקומך, (עונדיה א ד) אם תגביה כנָשֶׁר וְאִם בֵּין כּוֹכְבִּים שִׁים קִנָּה, מָשֶׁם אוֹרִידָה.

וְתוֹצֵא הָאָרֶץ (דף קעז ע"ב) דָּשָׂא, אִימָתִי, כִּד שְׂמָא אֲתַנְטֵעַ, וּכְדִין אִוִּירָא נָפִיק, וְנִצּוּצָא אֲזִדְמָן.

(תִּיקוּנָא קְדָמָא דְרִישָׁא) חֲד גּוֹלְגֻלְתָּא אֲתַפְשֵׁט בְּסִטְרוֹי, טְלָא מְלִי עֲלָה דְתַרִּי גּוּוֹנִי.

מתוק מדבש

ואמר כִּד שְׂמָא אֲתַנְטֵעַ כשז"א הנקרא שם הוי"ה נתנטע במוחין דגדלות, וּכְדִין אִוִּירָא נָפִיק ואז יוצאת אות " מאוירא דכיא לצורך תיקון אבא, וְנִצּוּצָא אֲזִדְמָן וניצוצין גבורה מזדמן ממו"ס לצורך תיקון אימא, שע"ז או"א מתתקנים ומתיחדים ומשפיעים מוחין לז"א, ואז ז"א מתיחד עם הנוקבא לצורך הולדת נשמות ישראל.

ואחר שנתקן ז"א צמוחין דגדלות נתקנים צראשו ו' תקונים: א' הכתר, ב' המלך חללי דגולגלתא, ג' השערות, ד' המלח, ה' העינים, ו' המוטס, ו' האונים, כדמפרש ואזיל.

הכתר דז"א נתקן מת"ת דאימא, וּמַלְּ מְרִישָׁא דא"א מַמְלָא אֵת רֵאשׁוּ

וזה שאמר (תִּיקוּנָא קְדָמָא דְרִישָׁא) תיקון הראשון של ראש ז"א, חֲד גּוֹלְגֻלְתָּא הוא הגולגולת דהיינו הכתר

ושוב אלו המלאכים הנקראים חיות רצים ושבים לפעול דין בעולם, ובעת כזו נאמר על בעל נפש בֶּרַח לְךָ אֶל מְקוֹמְךָ פִּי שתסתיר עצמך כעין שכתוב חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, עד שיתקיים מש"כ אִם תִּגְבִּיֶה כְנָשֶׁר וְאִם בֵּין כּוֹכְבִּים שִׁים קִנָּה פִּי בעת שאלו המלאכים רוצים להתגבר ביותר, אז הקב"ה משפילם כמ"ש מָשֶׁם אוֹרִידָה נאם ה'.

כשז"א נשפע במוחין דגדלות נמשך יחוד זו"ן לְהוֹלִדֵת נשמות ישראל

ועתה בא לבאר את תיקוני זו"ן ויחודם והולדת הנשמות מהם, וז"ש וְתוֹצֵא הָאָרֶץ (דף קעז ע"ב) דָּשָׂא, המלכות הנקראת ארץ מוציאה ומולידה דשא שהם נשמות בני ישראל, ושואל אִימָתִי היא ראויה להוליד נשמות,

(תַּנְיִינָא) תַּלְת חֻלְיִין דְּאַתְנוֹן רְשִׁימִין אַתְגַּלְיִין בֵּיהּ.

(תַּלִּיתָאָה) אַפְמִין פְּעֻרְבָּאָה (ס"א פְּעֻרְבָּא), תַּלְיִין עַל נֻקְבִין
עֲמִיקִין דְּלֹא יָכִיל לְמִשְׁמַע, יְמִינָא וּשְׁמַאלָא, הָכָא
חַד אֲרַחָא, לְעִילָא דְקִיק.

מתוק מדבש

המוחין דאימא דאימא מתגלים ונכנסים בהם.

**שערות ראש הז"א הם שחורות
ומכסות על אזניו**

(תַּלִּיתָאָה) תִּיקוֹן ג. אַפְמִין פְּעֻרְבָּא

היינו השערות דרישא של

ז"א שהם שחורות כעורב, כמ"ש

ראשו כתם פז קוצותיו תלתלים

שחורות כעורב, תַּלְיִין עַל נֻקְבִין

עֲמִיקִין הם תלויים ומכסים על אזניו

שהם נקבים עמוקים, והטעם שהם

מכסים את האזנים דְּלֹא יָכִיל

לְמִשְׁמַע כדי שלא יוכל לשמוע את

תפלות ישראל כשעונות התחנונים

גורמים, יְמִינָא וּשְׁמַאלָא והם תלויים

על ב' אזנים ימין ושמאל, ועוד הָכָא

חַד אֲרַחָא כאן באמצע שערות

הראש דז"א יש אורח אחד, לְעִילָא

דְקִיק ששורשו למעלה באורח

שבאמצע שערות א"א שהוא שם

בדקות גדול.

שלו הנתקן מת"ת דאימא, ואח"כ

אַתְפִּשֵׁט בְּסִטְרוֹי מתפשטים נה"י

החדשים דאימא מצד אחורי רישא דז"א,

ואז טַלָא מְלִי עָלָה נמשך טל עליון

מרישא דא"א וממלא את ראש ז"א,

בסוד הכתוב שראשי נמלא טל, דְתַרְי

גְנוּנִי וזה הטל מעורב בז"א בב' גוונים

לבן ואדום המורה על חו"ג, אבל בא"א

הוא רק בגוון לבן המורה על תכלית

הרחמים.

ג' חֻלְיִי גֻלְגֻלְתָא דז"א הם

הכלים לְקַבֵּלַת מוֹחִין דחב"ד

(תַּנְיִינָא) תִּיקוֹן ב. תַּלְת חֻלְיִין

מתתקנים בז"א ג' חללים

דגולגלתא שהם כלים לקבל בתוכם

את המוחין דחב"ד, דְּאַתְנוֹן רְשִׁימִין

אַתְגַּלְיִין בֵּיהּ שאותיות רשומות שהם

שמות הקדושים של עסמ"ב שהם

המוחין דאבא, וקס"א קמ"ג קנ"א שהם

(רביעאה) מצחא דלא נהיר, קטטותא דעלמא, בר פד רענא
אשגח ביה.

(חמישאה) עינין דתלת גווי, למרתת קמייהו, אתסחן בחלבא
דנהיר, פתיב (ישעיה לג כ) עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן,
וכתיב (סס א כא) צדק ילין בה, נוה שאנן עתיקא דסתים, עיניך פתיב.

מתוק מדבש

יתעוררו הדינים שבהם, אתסחן
בחלבא דנהיר לפעמים העינים דז"א
נרחצות ונמתקות בחסדים של העינים
דא"א שהם לבנים כחלב המאירים בז"א,
כמ"ש עיניו כיונים וגו' רוחצות בחלב,
וראיה לדבר שעניי א"א מאירות בז"א
כי פתיב עיניך תראינה ירושלים
נוה שאנן עיני א"א רואות ומאירות
בירושלים שהיא סוד המלכות שהיא
נוה שאנן, ואם כן קל וחומר שמאירות
תחילה בז"א, ומקשה וכתיב הלא כתוב
בירושלים שהיא המלכות צדק ילין
בה דהיינו בחי' דינים נמצאים בה,
אם כן איך אפשר שתהיה נוה שאנן,
ומתרץ אלא נוה שאנן, עתיקא
דסתים היא נקראת נוה שאנן כשא"א
שהוא סתום מאיר בה, וראיה שפסוק
זה רומז בא"א, כי עיניך פתיב חסר
י' המורה על עין אחת והיינו עיני א"א
שנחשבות לעין אחת, כי ב' עיניו הם
בחי' אחת של רחמים גמורים.

כשמצח הא"א משגיח במצח
הז"א אזי נכפים כל הדינים
שבו
(רביעאה) תיקון ד. מצחא המצח
דז"א שיש בו שורש
הדינים, דלא נהיר בזמן שאינו מאיר
ממצח דא"א, אז קטטותא דעלמא
יש קטטה בעולם, כי מתעוררים בעלי
הדינים לפעול דין בעולם, בר פד
רענא אשגח ביה חוץ כשמצח הרצון
דא"א משגיח בו, שאז נכפים כל הדינים
שבמצח דז"א.

כשעניי הא"א מאירים בז"א
אזי הם נמתקות בחסדים
(חמישאה) תיקון ה. עינין דתלת
גווי העינים דז"א שיש
בהם ג' גוונים, כנגד ג' שמות אהי"ה
שגיי' ס"ג שבעין שכל הדינים מושרשים
בזה השם ס"ג, לכן למרתת קמייהו
צריך לרעוד ולפחד לפניהם שלא

(שְׁתִּיתָאָה) חוֹטָמָא פְּרָצוּפָא דִּזְעִירָא לֹא שְׁתַּמּוּדְעָא, תִּלְתַּת שְׁלֵהוּבִין מִתּוֹקְדִין בְּנוֹקְבוֹי.

(שְׂבִיעָאָה) דִּרְגָא עֲקִימָא לְמִשְׁמַע טב וּבִישׁ.

פְּתִיב (סס מז ט) אָנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי, וּכְתִיב (דברים לז לט) אָנִי אֱמִית וְאַחִיָּה, וּכְתִיב (ישעיה מו ד) וְאָנִי אֶשָּׂא וְאָנִי אֶסְבּוֹל.

מִתּוֹק מַדְבַּשׁ

שעל ידי כן כשנכנס בהם הקול עד שיסבב את העקמימיות יש לז"א שהות לְמִשְׁמַע טב וּבִישׁ להבחין בהקול אם הוא קול טוב או קול רע, כדי לדעת אם מגיע לו עבור קולו שכר או עונש.

ג' כְּתָרִים נִמְשָׁכִים לז"א, הַעֲלִיז מֵא"א וְאַחֲרָיו מֵא"א

הנה יש לז"א ג' כְּתָרִים מג' תפארתות דא"א ואו"א, והו' תקוני הראש הם בשלשתם כאחד, וזה שאמר פְּתִיב אָנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי כנגד הת"ת דאימא הנקראת "שם הגדול" בסוד מש"כ (יהושע ז ט) ומה תעשה לשמך הגדול, ונעשה כתר התחתון לז"א, וּכְתִיב אָנִי אֱמִית וְאַחִיָּה כנגד הת"ת דאבא שבו שורש החיים כמ"ש (קהלמ ז יג) החכמה תחיה בעליה, ונעשה כתר אמצעי לז"א, וּכְתִיב וְאָנִי אֶשָּׂא וְאָנִי אֶסְבּוֹל כנגד הת"ת דא"א שהוא סובל

הַעֲוֹנוֹת גּוֹרְמִים לִיצִיאוֹת שְׁלֵהבוֹת אִשׁ מִחוּטָם דז"א - שְׂרָשֵׁי מִשְׁחִית אָף וְחִימָה (שְׁתִּיתָאָה) תִּיקוֹן ו. חוֹטָמָא הַחוּטָם שֶׁל ז"א, פְּרָצוּפָא דִּזְעִירָא לֹא שְׁתַּמּוּדְעָא הַפְּרָצוּף שֶׁל ז"א נִיכָר עַל יָדוֹ, שֶׁכֵּן קִימָא לֵן (נמס' יצמות דף קכ ע"ב), אֵין מַעֲדִין אֵלָא עַל פְּרָצוּף הַפְּנִים עִם הַחוּטָם. וְאוֹמֵר שֶׁלְפַעֲמִים יוֹצֵאִים תִּלְתַּת שְׁלֵהוּבִין מִתּוֹקְדִין בְּנוֹקְבוֹי ג' מִינֵי שְׁלֵהבִיּוֹת אִשׁ הַבוֹעֵרִים בְּנִקְבֵי הַחוּטָם דז"א בַּעֲוֹנוֹת הַדּוֹר, וְהֵם שׁוֹרֵשׁ שֶׁל ג' מִזִּיקִים מִשְׁחִית אָף וְחִימָה (כַּמְנֹאֵל נִבְאֵר דף קלז ע"ב).

אֲזִנִּי הַזֶּה מִבְּחִינִים בְּקוֹל הָאָדָם לְטוֹב אוֹ לְהִיפֹךְ, כְּדִי לְקַבּוֹעַ לִּי עֹנֶשׁ אוֹ שָׂכָר

(שְׂבִיעָאָה) תִּיקוֹן ז' דִּרְגָא עֲקִימָא הֵינִי הָאֲזִנִּים דז"א שֶׁהִנָּקֵב שְׁבָהֶם הוֹלֵךְ כַּמְדְּרָגָה עֲקוּמָה,

הוא עֲשֵׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ (פסלים ק ג), וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁכְּנוּ (לויז כג יג),
הוא אֶקְרִי מֵאֵן דְּסִתִּים וְלֹא שְׂכִית, הוּא מֵאֵן דְּלֹא אֲזִדְמֵן
לְעֵינָא, הוּא מֵאֵן דְּלֹא אֶקְרִי בְּשָׂמָא.

(ה"א ה"י) א' פָּלִיל (הוא), ו'ו' פָּלִיל א', וְלֹא פָּלִיל ה"ו (ס"א ה"י).

מתוך מדבש

מי שהוא סתום ונסתר ולא נמצא
להשיגו, ואמר עוד "הוא" מֵאֵן דְּלֹא
אֲזִדְמֵן לְעֵינָא אימא נקראת הוא כי
אין עין ז"א שולטת בה להשיגה, וכנגד
א"א אמר עוד "הוא" מֵאֵן דְּלֹא
אֶקְרִי בְּשָׂמָא א"א אינו נקרא בשם,
אלא נרמז בקוצו של י'.

א' פָּלִיל הו"א מזל הח' שהוא סוד
אות א' בצורת י' ו' י' כולל את
שאר הי"ב תקוני דיקנא שגי' הו"א,
ונרמזים באות ו' שבאמצע הא' שהיא
ו"ו כפולה שגי' י"ב, וז"ש ו' ו' שהם
גי' י"ב פָּלִיל א' הא' שהוא מזל הח'
כולל את כולם, ולא תאמר שאין מזל
הי"ג בכלל ההתכללות הזה לפי שהוא
בעצמו כולל את כל הי"ב תקוני דיקנא
העליונים, ואז נשארו רק י"א תקוני
דיקנא במזל הח', לזה אמר וְלֹא פָּלִיל
ה"ו ואין מזל הח' כלול רק מי"א
תקוני דיקנא כמס' ה"ו, אלא כלול גם
ממזל הי"ג.

את כל הפרצופים המלבישים עליו,
והוא נעשה כתר העליון לד"א.

עין ז"א אינה משגת באימא שתיקנה את פרצופו בנתינת המוחין

הוא עֲשֵׂנוּ פ"י אחר שנתקנו זו"ן הם
אומרים כלפי אימא "הוא" עשנו,
(אימא נקראת "הוא" כי היא נח' עלמא דדכורא
כלפי ז"א, וגם מלת "הוא" היא לשון נסמך),
אימא תיקנה את הפרצוף שלנו על ידי
המוחין שנתנה לנו, לכן וְלוֹ אֲנַחְנוּ
בה אנו עולים בסוד מ"ן, והנה ז"א
נתקן גם ע"י א"א וגם א"א נקרא
"הוא", וגם נקרא "אחד" לפי שאין לו
נוקבא נפרדת כמו או"א, וז"ש וְהוּא
בְּאֶחָד הֵיינו א"א, וּמִי יִשְׁכְּנוּ פ"י
מי יוכל להשיגו, כי אפילו זו"ן אינם
משיגים להעלות מ"ן עד א"א, והטעם
שא"א נקרא "הוא" כי "הוא" אֶקְרִי
מֵאֵן דְּסִתִּים וְלֹא שְׂכִית הוא נקרא

א' אָזיל לְאֵלָהּ, אַל"ף אָזיל לְיו"ד, יו"ד אָזיל לְיו"ד, דְּסִתִּים מִפֶּל סְתִימִין, דְּלֹא מִתְחַבְּרֵן בֵּיהּ ו"ד.

ווי פֿד לֹא נָהִיר י' בּו"ד, פֿד אֶסְתַּלֵּק י' מִן ו"ד בְּחוּבֵי עֲלָמָא, עֲרִיטָא דְכָלָא אֲשַׁתְּפַח, עַל דָּא כְּתִיב (ויקרא יט ו) עֲרוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה, וְכֵד אֶסְתַּלֵּיק יו"ד מִן ה"א, עַל דָּא כְּתִיב (סו) וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה, אִמְךָ הִיא לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתָהּ, אִמְךָ הִיא וְדָאֵי (משלי ג ג) כִּי אִם לִפְנֵיהָ תִקְרָא וְגו'.

מתוק מדבש

ואמר כי ווי פֿד לֹא נָהִיר י' בּו"ד
אוי לעולם כשאין י' דאבא מאירה
בו"ד דאימא, והיינו פֿד אֶסְתַּלֵּק י'
מִן ו"ד בְּחוּבֵי עֲלָמָא כשמסתלקת
י' דאבא מִן ו"ד דאימא בעונות בני
העולם, ואז עֲרִיטָא דְכָלָא אֲשַׁתְּפַח
העריות שהם היסודות דאו"א מתגלים,
עַל דָּא כְּתִיב עֲרוֹת אָבִיךָ לֹא
תִגְלֶה היינו או"א עלאין שהם סוד
אבא דכללות, וְכֵד אֶסְתַּלֵּיק יו"ד
מִן ה"א וכשמסתלקת אות י' דיש"ס
מִן אות ה' דתבונה, עַל דָּא כְּתִיב
וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה, אִמְךָ הִיא
לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתָהּ והיינו ישסו"ת
שהם סוד אימא דכללות, אִמְךָ הִיא
וְדָאֵי שניהם נקראים אִמְךָ ודאי, כמ"ש
כִּי "אִם" לִפְנֵיהָ תִקְרָא לתבונה תתן
קולך, ר"ל שתתן קולך לישראל סבא
הנקרא בינה ולתבונה.

ממו"ס דא"א נמשכים אורות
לְמוֹצוֹת הַח' והי"ג שבדיקנא
שֶׁלּוֹ ונעשים משם מוחין לֵאו"א
כאן בא לפרש את סדר המשכת המוחין
דאו"א שנמשכים ממו"ס למזל הַח'
וממנו למזל הי"ג וממנו לאבא וממנו
לאימא, וז"ש א' אָזִיל לֵא' מזל הַח'
שהוא א' בצורת יו"י הולך וממשיך
המוחין למזל הי"ג שהוא ג"כ א' אלא
שהוא בצורת יו"ד, ומזל הי"ג שהוא
א' אָזִיל לֵי' ממשיך המוחין לֵי'
פשוטה של יו"ד מלאה שהיא אבא
עלאה, ואח"כ י' אָזִיל לֵי' אבא ממשיך
את המוחין לאימא שהיא נרמזת בּו"ד
דמלוי היו"ד שג' י', דְּסִתִּים מִפֶּל
סְתִימִין שאימא עלאה סתומה באות
יו"ד דאבא, דְּלֹא מִתְחַבְּרֵן בֵּיהּ ו'
ד' שנחשבת כאילו אינם מתחברות ו"ד
דאימא ב' דאבא כי הם נעלמות בה.

פרקא תליתאה

תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדיקנא, כל מה דאתטמר ולא אתגלייא, עלאה ויקירא אשתפח, (והוא) והא (ס"א דיקנא) גנזיה קרא.

תיקונא קדמאה דדיקנא, נימין על נימין, מקמי פתחא דאודנין, עד רישא דפומא.

(תניינא) מהאי רישא לרישא אחרא אשתפח.

מתוק מדבש

התיקון הא' השערות שמתחת האזנים עד ראשי השפתים ומתחיל לפרש את הט' ת"ד דז"א, ואמר תיקונא קדמאה דדיקנא תיקון א' דדיקנא דז"א הנקרא ארך, נימין על נימין הם שערות על שערות כלומר שכלול מהרבה שערות, מקמי פתחא דאודנין יוצא לפני נקב האזנים, כעין תיקון א' דז"א, עד רישא דפומא ומתפשט עד ראש הפה דהיינו עד ראשי השפתים מב' הצדדים.

התיקון הב' שערות השפתים שמב' הצדדים

(תניינא) תיקון ב' הנקרא אפים. מהאי רישא לרישא אחרא אשתפח שערות השפתים הנמצאים מראש השפה מצד ימין הפה עד ראש

ה' התיקונים התחתונים מדיקנא דז"א מאירים בט' תיקוני דיקנא דז"א תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדיקנא תשעה תיקוני דיקנא דז"א שהם יקרים ומכובדים נמסרו מא"א לז"א, כי ט' תיקונים התחתונים של הי"ג ת"ד דז"א יורדים ומאירים תמיד בט' ת"ד דז"א, ואמר כל מה דאתטמר ולא אתגלייא כל דבר שהוא טמיר ונעלם תמיד ואינו מתגלה לעולם, עלאה ויקירא אשתפח הוא מעלה וכבוד וחשיבות, לכן והוא דיקנא גנזיה קרא את הדיקנא דז"א מחמת גודל מעלתו גנזו הכתוב, כי אינו נזכר בשיר השירים, אלא לחייו כערוגת הבושם, ולא נזכר הדיקנא.

(תְּלִיתָאָה) מִתַּחַת תָּרִין נוֹקְבִין, מִלֵּיאַ אֲרָחָא דְלֹא אֶתְחַזֵּיא.
 (רְבִיעָאָה) עֲלֵעִין אֶתְחַפֵּיין מֵהַאי גִיסָא וּמֵהַאי גִיסָא.
 (חֲמִישָׁאָה) בָּהּ אֶתְחַזֵּיין תְּפוּחִין, סוּמְקִין כְּוּוֹרְדָא.
 (שְׁתִּיתָאָה) בְּחַד חוּטָא תִלְיִין, אֶפְמִין תְּקִיפִין, עַד חֲדוּי.

מתוך מדבש

**התיקון הה' שני צירי הפנים
שפנויים משערות**

(חֲמִישָׁאָה) תִּיקוֹן ה' הַנִּקְרָא וּפְשַׁע. בָּהּ
 אֶתְחַזֵּיין תְּפוּחִין בִּלְחִיִּים

נראים הפנים קדישין דז"א הפנים בלי
 שערות והם עגולות כעין תפוחים, סוּמְקִין
 כְּוּוֹרְדָא והם אדומים כשושנה ומאירים
 אל הצדיקים כמ"ש באור פני מלך חיים.

**התיקון הו' שערות עובי הזקן
המגולת שסביבות השיבולת
(שְׁתִּיתָאָה) תִּיקוֹן ו' הַנִּקְרָא וּנְקָה. בְּחַד
 חוּטָא שְׁכֹל הַשְּׁעֵרוֹת**

כלולים יחד כאילו אינם אלא חוט אחד,
 כי הם יוצאים בשורה אחת, תִּלְיִין והם
 משולשלים למטה, והיינו השערות
 שבחצי עובי הזקן המגולה היוצאים
 סביבות שכולת הזקן, והוא כמו מזל
 הח' דת"ד דא"א, אֶפְמִין תְּקִיפִין הם
 שחורות כעורב, ותקיפים לפי שהם
 שורשי הדינים ואחיותם, עַד חֲדוּי
 ומתפשטים השערות עד החזה דז"א.

האחר שבשמאל הפה הוא תיקון ב',
 וכל השערות שסביב הפה בין למעלה
 ובין למטה נכללים בתיקון זה.

**התיקון הג' מתחת נקבי החוטם
(תְּלִיתָאָה) תִּיקוֹן ג' הַנִּקְרָא וּרְבִּחַסָד.
 מִתַּחַת תָּרִין נוֹקְבִין
 מתחת שני נקבי החוטם של ז"א,
 מִלֵּיאַ אֲרָחָא מלא שערות קטנות
 האורח המפסיק באמצע שפה העליונה,
 דְלֹא אֶתְחַזֵּיא עד שלא נראה הארחא.**

**התיקון הד' שערות הלחיים
שכנגד השפתים**

(רְבִיעָאָה) תִּיקוֹן ד' הַנִּקְרָא נוּשָׁא עוֹן.
 עֲלֵעִין אֶתְחַפֵּיין מֵהַאי
 גִיסָא וּמֵהַאי גִיסָא הַלְחִיִּים מכוסים
 בשערות מצד ימין ומצד שמאל, והיינו
 שערות הרחבות שתחת תיקון א', והם
 מכוונים כנגד רוחב אדמימות השפתים,
 והוא כעין תיקון ו' דא"א.

(שביעאה) שפון סומקין פוורדא, אתפנון.

(תמינאה) זעירין נחתין בגרונא, ומחפיין קדלא.

(תשיעאה) רברבין וזעירין בגידין (ס"א נגדין וס"א נחתין) בשקולא.

באלין אשתפח גיבר ותקיף מאן דאשתפח. פתיב (תהלים קיח ה)

מן המצר קראתי י"ה, תשעה אמר דוד, עד (שם פסוק י)

כל גוים סבבוני, לאסחרא ולאגנא עלוי.

מתוק מדבש

בשקולא נמשכים ומתפשטים בשיקול
שוה כולם כאחד, והם חצי עובי הזקן
התחתון שהוא לפניו לצד הגוף, והוא
כמו תיקון הי"ג בת"ד דא"א.

ט' תיקוני דיקנא דז"א נרמזו
בפסוק שביום ג' ממעשה

בראשית, ובפרק מן המיצר
ואמר כי אחר שנשלמו בז"א הט' ת"ד
באלין אשתפח גיבר ותקיף
מאן דאשתפח באלו הט' ת"ד נמצא
גבור חזק מי שנמצא והיינו ז"א. פתיב
שדוד המלך אמר מן המצר קראתי
י"ה, תשעה אמר דוד עד כל גוים
סבבוני ט' ת"ד דז"א רמז דוד באלו
הפסוקים, מפסוק מן המצר עד כל גוים
סבבוני (כמזכר נאד"ר דף קלט ע"ג), ונתכוין
דוד להמשיך הארת הט' ת"ד דא"א לט'
ת"ד דז"א, לאסחרא ולאגנא עלוי
כדי לסבב אותו ולהגן עליו מן אויביו.

התיקון הז' עצם השפתים
(שביעאה) תיקון ז' הנקרא פוקד.

שפון סומקין פוורדא
השפתים עצמם שהם אדומות כשושנה,
אתפנון הם פנויים משער, כי אין שער
גדל בהם.

התיקון הח' השערות הקטנות
המכסות הגרון

(תמינאה) תיקון ח' הנקרא על
שלים. זעירין נחתין
בגרונא שערות קטנים שיוורדים וגדלים
בגרון, ומחפיין קדלא ומכסים את
הגרון שהוא ממול העורף הנקרא קדלא.

התיקון הט' חצי עובי הזקן
שמבפנים

(תשיעאה) תיקון ט' הנקרא ועל
רבעים. רברבין וזעירין
שערות גדולים וקטנים, נגדין

וּתּוֹצֵא הָאָרֶץ, דָּשָׂא, עֵשֶׁב, מְזִרִיעַ, זֶרַע. לְמִינֵהוּ, וְעֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי, אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ, לְמִינֵהוּ (בראשית א ו'), תִּשְׁעָה אֲלֵין אֲתַעְקְרוּ מִשְׁמָא שְׁלִים, וְאִשְׁתִּילוּ לְבָתֵּר בְּשִׁמְא שְׁלִים, דְּכִתִּיב וַיִּטֶּע יְהוָה אֱלֹהִים.

תְּקוּנִין דְּדִיקְנָא בְּתַלְסָר אֲשַׁתְּפָחֵן, אִיהוּ דְּהִיא עֲלָאָה, תַּתָּאָה בְּתִשְׁעָה אֲתַחְזוֹן, כ"ב אֲתוּוֹן אֲתַגְלִיפּוּ בְּגוּוֹנִיָּהוֹן, (ס"א בְּגִינֵהוֹן).

מתוק מדבש

נמצאים בו י"ג ת"ד, ומתגלים להתחתונים בעת רצון, אִיהוּ דְּהִיא עֲלָאָה הוּא הַדִּיקְנָא דַּא"א שְׁהוּא לַמַּעֲלָה, תַּתָּאָה בְּתִשְׁעָה אֲתַחְזוֹן אַבְל ז"א שְׁהוּא פֶּרְצוֹף תַּחְתּוֹן נִרְאִים בּוֹ רַק ט' ת"ד, כ"ב אֲתוּוֹן אֲתַגְלִיפּוּ בְּגוּוֹנִיָּהוֹן כ"ב אוֹתִיּוֹת נַחֲקָקוּ בְּכַחֲנִתָּם, ר"ל הִי"ג ת"ד דַּא"א וְהִט' ת"ד דַּא"א הֵם כִּנְגַד כ"ב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, כִּי כִנְגַד כָּל אוֹת מֵהַכ"ב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה יֵשׁ כִּנְגַדָּה תִּיקוֹן אֶחָד וְכָל תִּיקוֹן הוּא בַּחֲנִינָה אַחֲרָת.

כְּשֶׁהַצִּיבוֹר אוֹמְרִים י"ג מִדּוֹת הָרַחֲמִים הַא"א מֵאִיר וּמִשְׁפִּיעַ אור גדול

(ס"ג) מָאֵן דִּחְזִי בְּתַלְמִיָּה מִי שְׁרוּאָה בַּחֲלוּמוֹ, דְּאֶחָד דִּיקְנָא דְּבֵר נֶשׁ עֲלָאָה בִּידִיָּה שְׁאוּחַז בִּידוֹ זָקֵנוּ שֶׁ אָדָם גָּדוֹל, אוֹ דְּאִוְשִׁיט יְדִיָּה לִיָּה אוֹ שֶׁרַק הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ כִּנְגַד הַדִּיקְנָא, יִנְדָּע דְּשְׁלִים בְּמֵאֲרִיָּה יָדַע שְׁהוּא בְּשִׁלְמוֹת

ואמר שהט' ת"ד דַּא"א נִרְמָזִים בְּיוֹם ג' שֶׁל מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית שְׁהוּא בַּת"ת שְׁכִנְגַד ז"א, וְהוּא בְּאוֹפֵן זֶה, א. וּתּוֹצֵא הָאָרֶץ, ב. דָּשָׂא, ג. עֵשֶׁב, ד. מְזִרִיעַ, ה. זֶרַע, ו. לְמִינֵהוּ, ז. וְעֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי, ח. אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ, ט. לְמִינֵהוּ הִרִי רִמּוֹ לט' ת"ד, ואמר כי תִּשְׁעָה אֲלֵין אֵלוֹ הַט' ת"ד הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל הִי"ג דַּא"א, אֲתַעְקְרוּ מִשְׁמָא שְׁלִים נִתְעַקְרוּ מִשֵּׁם הַשֵּׁלֶם שְׁהוּא הוֹי"ה אֱלֹהִים, כִּי אֵין בַּא"א שֵׁם אֱלֹהִים וְאִשְׁתִּילוּ לְבָתֵּר בְּשִׁמְא שְׁלִים וְנִשְׁתַּלָּה הָאֲרֵת בַּז"א שִׁישׁ בּוֹ הוֹי"ה אֱלֹהִים דְּכִתִּיב וַיִּטֶּע יְהוָה אֱלֹהִים פִּי וַיִּטֶּע א"א אֶת הָאֲרֵת הַט' תִּיקוּנִים בַּז"א הִנֵּקְרָא הוֹי"ה אֱלֹהִים.

ט' תִּיקוּנִי דִּיקְנָא דַּא"א וִי"ג תִּיקוּנִי הַא"א - שֶׁהֵם בַּחֲנִינֹת שְׁוֹנוֹת - כִּנְגַד כ"ב אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה תְּקוּנִין דְּדִיקְנָא תִּיקוֹן הַדִּיקְנָא דַּא"א, בְּתַלְסָר אֲשַׁתְּפָחֵן תָּמִיד

על האי מאן דחזי בחלמיה, (דיקנא), חלמא דאחיד דיקנא דבר נש עלאה בידיה, (שלים במאריה), או דאושטי ידיה ליה, ינדע דשלים במאריה, שנאין תחותי יפנעון, כל שכן דיקנא עלאה דנהירא בתתאה (ס"א לתתאה), דעלאה רב חסד אקרי, בזעירא חסד סתם, פד אצטריך נהירו אנהר ואקרי רב חסד. (ס"א בידיה הא מתרחיץ, דהא בשלם עם מאריה, ושנאוי יפנעון תחותי, ודין הוא בדיל דחזא בחלמיה, כל שכן אם זכה לאודעא מה היא דיקנא עלאה, דהוא נהיר לתתאה, אריה עלאה רב בחסד אקרי, בזעירא חסד סתם).

פתיב ויאמר אלהי"ם ישרצו המים שרץ נפש חיה (שס א כ),

מתוק מדבש

הנה אחר שציאר למעלה את ט' ט"ד דז"א והמשכות האורות מת"ד דא"ל לדז"א, בא לבאר המועלת הנמשכת מאלו שערות הדיקנא, שהוא חיות וצירור של המלכים המתנברים בכל יום. ועוד צריך שמדע כי לצורך צירורי המלכים המתנברים בכל יום ויום, יש שני מיני יחודים בין באו"ל ובין צו"ן, והם יחוד התדירי דחילוניות לצורת נשמות המלאכים, ויחוד דפנימיות לצורך נשמות ישראל, והנה הפסוק להלן כתוב ביום חמישי של ששת ימי בראשית שאלו נבראו המלאכים לפי כמה דעות, (עי' צ"ר ג ט).

מהיחוד החיצוני דאו"א שהוא תדירי נמשך החיות לקיום עולמות אבי"ע

וזה שאמר **פתיב ויאמר אלהי"ם ישרצו המים שרץ נפש חיה** פ"י שיבראו נשמות המלאכים הנקראות נפש חיה, כלומר י"ה אתפשט

לפני הקב"ה, לכן שנאין תחותי יפנעון שונאיו יכנעו תחתיו, כל שכן דיקנא עלאה דנהירא בתתאה כל שכן אם הושיט ידו בחלומו כנגד הדיקנא עלאה דא"א המאיר בדיקנא תתאה דז"א, בודאי הוא בשלימות לפני הקב"ה, כי זה מורה שהוא מעלה את הגבורות שבידיו וממתיקם בת"ד דא"א או דז"א, ואמר עוד כי דעלאה רב חסד אקרי הת"ד דא"א נקרא רב חסד, כי בזעירא חסד סתם כי הת"ד שבז"א נקרא רק חסד סתם, אבל פד אצטריך כשצריך להאיר בז"א כל הי"ג ת"ד דא"א, והיינו כשהצבור אומרים י"ג מדות הרחמים, אז נהירו אנהר ואקרי רב חסד א"א מאיר באור גדול לת"ד דז"א עד שגם הוא נקרא רב חסד.

כלומר י"ה, אתפשט נהירו דדא בדא, כלא אתרחשון בזמנא
 חדא, מים טבאן מים בישן, בגין דאמר ישרצו, אתפללו דא
 בדא, חיה עלאה, חיה תתאה, חיה (דף קעח ע"א) טבא, חיה בישא.
 ויאמר אלהי"ם נעשה אדם (סס פסוק כו), האדם לא כתיב, אלא

מתוך מדבש

דחיות העולמות אותה החיות נמשך
 מהם שפע בכללות אחד להחיות ד'
 עולמות אבי"ע, באופן זה אתפללו
 דא בדא כי תחילה נכלל כל השפע
 שנתברר לצורך חיות ד' עולמות אבי"ע
 בחלק הנוגע לאצילות הנקרא חיה
 עלאה, וג' חלקים דבי"ע יורדים לעולם
 הבריאה, ונשאר חלק הנוגע לבריאה
 בבריאה הנקרא חיה תתאה בערך עולם
 האצילות שהוא למעלה ממנו, וב' חלקים
 יורדים ליצירה הנקרא חיה (דף קעח
 ע"א) טבא, וחלק העשיה יורד לעשיה
 הנקרא חיה בישא לפי שבעשיה רובו
 רע והקליפות מתגברים בו מאד.

**ע"י תפילות אדם הראשון ביום
 הששי נתקנו זו"ן פכ"פ**

ויאמר אלהי"ם נעשה אדם הנה
 ה'אדם בה' הידיעה לא כתיב
 שאז היה משמע שנאמר על אדם העליון
 שהוא ז"א, אלא אדם סתם הנאמר על
 אדם הראשון התחתון, לאפקא אדם

נהירו דדא בדא ר"ל על ידי יחוד
 או"א דחיצוניות שהם סוד י"ה, נתפשטה
 טפת אור היחוד דאבא באימא בעת
 יחוד התדירי דחיצוניות, שאז עולים
 כל הברורים דג' עולמות בי"ע מאליהם
 ומעצמם, כי אז אין צורך שזו"ן יעלו
 בסוד מ"ן, לפי שבמוחין עצמם של
 או"א יש כח הבירור לצורך היחוד
 דחיצוניות, לכן כלא אתרחשון
 בזמנא חדא כל הבירורים דחיצוניות
 המתבררים מג' עולמות בי"ע עולים
 מאליהם ומעצמם בזמן אחד, ומתבררים
 יותר על ידי יחוד דחיצוניות בבטן
 אימא, מים טבאן מים בישן ובמע
 אימא נעשית טפת האור דאבא בחי'
 מים, ושם מתבררים חלק הטוב לחוד
 שממנו מתקן הולד, וחלק הרע לבד
 שהם הסיגים היוצאים בסוד דם לידה,
 בגין דאמר ישרצו כלומר שלכך
 אמר הפסוק ישרצו שהוא לשון שרץ,
 בשביל אותם הבירורים הרעים היוצאים
 בסוד דם טמא. ואחר שנעשה היחוד

אָדָם סָתָם, לֹא־פָקָא אָדָם דְּלַעֲיֵלָא, דְּאִתְּעֵבִיד בְּשָׂמָא שְׁלִים, פֶּד
אֲשֶׁתָּלִים דָּא, אֲשֶׁתָּלִים דָּא, אֲשֶׁתָּלִים דְּכָר וְנוֹקְבָא לֹא־שְׁלָמָא כָּלָא,
יְהוּ"ה סִטְרָא דְּדָכָר, אֱלֹהִי"ם סִטְרָא דְּנוֹקְבָא.

אֲתַפְּשֵׁט דְּכוּרָא, וְאִתְתַּקֵּן בְּתַקּוּנוֹי, כְּאָמָא, בְּפֹמִיָּה דְּאָמָה,
מַלְכִין דְּאִתְבָּטְלוּ הֵכָא אֲתַקֵּימוּ.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

ז"א נקרא בשם הוי"ה, אלהי"ם סִטְרָא
דְּנוֹקְבָא והנוקבא נקראת בשם אלהי"ם.

הַמַּלְכוּת נִתְקַנָּת בְּכִנִּיסַת הַנְּה"י
דו"א בְּתוֹכָהּ לְהַמְשִׁיךְ הַמּוֹחִין
שְׁלָה

עתה מפרש את סדר כניסת המוחין
מז"א לנוקבא, ואמר אֲתַפְּשֵׁט
דְּכוּרָא נתפשטו הנה"י דו"א עם המוחין
דנוקבא בתוך הנוקבא, ועל ידם
וְאִתְתַּקֵּן בְּתַקּוּנוֹי נִתְקַנָּת הַנוֹקְבָא
בתיקוניה, כְּאָמָא כמו שז"א נתקן על
ידי הנה"י דאימא, בְּפֹמִיָּה דְּאָמָה
והמוחין מתגלים בפה האמה דהיינו
בעטרת היסוד דו"א, ומשם ניתנים בדעת
דנוקבא העומדת אחורי היסוד דו"א,
ומשם מתפשטים בכל גופה, מַלְכִין
דְּאִתְבָּטְלוּ ואלו המוחין נתבררו ממלכי
קדם שנתבטלו, כנודע שהמוחין נעשים
מברורי הרפ"ח ניצוצין עם התשלום
דב"ן ודמ"ה, הֵכָא אֲתַקֵּימוּ וכאן

דְּלַעֲיֵלָא להוציא את אדם העליון, כי אחר
הבירור נתקנו זו"ן ביום הרביעי של
מעשה בראשית בסוד שני המאורות
הגדולים אבל עדיין היו בבחינת אב"א,
ואח"כ ביום הששי דְּאִתְּעֵבִיד בְּשָׂמָא
שְׁלִים נתקנו זו"ן שהם סוד ב' שמות
יהו"ה אלהי"ם הנקראים שמא שלים
פב"פ על ידי התפלות של אדם הראשון,
ואז כתוב וייצר יהו"ה אלהי"ם את ה'אדם
בה' הידיעה שנאמר על אדם העליון, וגם
פֶּד אֲשֶׁתָּלִים דָּא כשנשלמו זו"ן פב"פ
ע"י תפלות אדם הראשון, אֲשֶׁתָּלִים דָּא
נשלם ונתקן גם אדם התחתון כי נסר
הקב"ה את חוה ממנו וחזרו פב"פ, ועל
ידי הנסירה דזו"ן אֲשֶׁתָּלִים דְּכָר
וְנוֹקְבָא נשלמו זו"ן, כי נעשה לז"א
כותל שלם לעצמו, ולנוקבא כותל שלם
לעצמה, ואז נשלמו פרצופיהם,
לֹא־שְׁלָמָא כָּלָא להשלים גם את אדם
וחוה התחתונים, וכאשר נשלמים זו"ן
וחוזרים פב"פ אז יהו"ה סִטְרָא דְּדָכָר

דינין דדכורא תקיפין ברישא, בסופא נייחין, דנוקבא באיפכא.
 וי"ה קונטירין דקיטורא, בעטפוי שקיעין, י' זעירא בגוהא
 אשתכח.

אי אתבסמו דינין בעא עתיקא, אתא חויה על נוקבא, וקינא דזוהמא

מתוך מדבש

דנוקבא, קונטירין דקיטורא הקשורים ונתקנים ע"י הקשר של הפרקים העליונים של הנה"י דז"א העוברים אל הנוקבא, בעטפוי שקיעין באחורי החזה שלו שקועין המוחין בנוקבא העומדת שם, והה"ג שבדעתה קבלה הנוקבא מעטרת היסוד דז"א שהיא סוד י' זעירא, בגוהא אשתכח בתוכה מתפשטות כל הגבורות, ועי"ז מתגדל ונבנה כל פרצופה.

הנה אחר שנברא אדם הראשון בערב שבת בראשית היה עתיקא קדישא שהוא א"א מאיר בכל עולם האצילות, ואדה"ר ע"י תפלותיו ומעשיו הטובים שעשה ביום ההוא קודם שחטא סקל וקצץ הקוצים שהם הקליפות מן המלכות, וגרם שחזור זו"ן ביום ההוא פב"פ, לכן אי אתבסמו דינין בעא עתיקא רצה א"א לדעת אם נמתקו הדינים ממלכות כיון שזו"ן חזרו פב"פ, כי היה רוצה שיתבטלו כל הדינים מן

כשנכנסו המוחין בנוקבא נתקיימו ונתקנו הברורים.

הדינים דנה"י דז"א הולכים ומתגברים בתוך המלכות

ואמר כי אחר שנתלבשו הנה"י דז"א בתוך הנוקבא, אז דינין דדכורא תקיפין ברישא הדינים של ז"א שבנה"י שלו הם חזקים בהיותם בו, אבל בסופא נייחין אחר שניתנו הנה"י דז"א בסוד מוחין לנוקבא הם נוחים כי שם הם נמתקים, אבל דנוקבא באיפכא אלו הדינים דנה"י דז"א בהיותם בנוקבא הם בהיפך, כי בהיותם בה בראשה בסוד מוחין הם נוחים, וכשיררדים בסופה היינו בנה"י שלה הם תקיפין, לפי שאין שום פרצוף למטה ממנה שהנה"י שלה יתלבשו בו בסוד מוחין, ולכן הדינים שבה הולכים ומתגברים.

בקבלת המלכות להה"ג שבדעת שלה מתגדל ונבנה כל פרצופה ואמר עוד כי וי"ה שהם סוד חב"ד

אֶתְתֵּקֶן בְּגוּוֹה, לְמַעַבְד מְדוּרָא בִישָׁא, דְּכִתִּיב (סו ד 6) וַתֵּהָר וַתֵּלֶד אֶת קִין, קִינָא דְּמְדוּרָא דְּרוּחִין בִּישִׁין, וְעֲלֵעוּלִין וְקִטְפוּרִין אֶתְקִין בֵּיהּ. בְּהֵאִי אָדָם בְּתָרִין בְּכָלֵל וּפְרֵט אֶתְפָּלְלוּ, בְּפֶרֶט וּכְלָל, שׁוֹקִין וְדְרוּעִין, יְמִינָא וּשְׁמָאֲלָא, דָּא אֶתְפָּלַג בְּסִטְרוּי.

מתוק מדבש

התחתון נכללו כל הכתרים שהם כל הספירות של כל עולמות אבי"ע בכלל ובפרט, ור"ל בכלל הוא כי כח"ב רומזים על ב' עולמות אצילות ובריאה, וחג"ת ליצירה, ונה"י לעשיה, ובפרט הכתר הוא נרנח"י דיחידה, וחכמה חיה, ובינה נשמה, חג"ת רוח, נה"י נפש, וחזר לומר בְּפֶרֶט וּכְלָל כדי לומר שכשהוא רוצה לעלות על ידי תורתו ומעשיו הטובים הוא עולה ממטה למעלה, ואתא לאשמועין לפי שנשמת אדה"ר היתה כלולה מכל אבי"ע לכן הגיע הפגם של חטאו בכולם, ועוד שׁוֹקִין וְדְרוּעִין יְמִינָא וּשְׁמָאֲלָא ר"ל שנתפשטו החסדים והגבורות בנו"ה דז"א שהם השוקים ששם מתגלים החו"ג, ובזרועות ששם החו"ג מכוסים, ונתפשטו בימין כל החסדים ובשמאל כל הגבורות, דָּא אֶתְפָּלַג בְּסִטְרוּי ודת"י שהם בקו אמצעי המכריע ביניהם, נתפשטו החסדים בצד ימין דדת"י, והגבורות בצד השמאל דדת"י.

המלכות לגמרי ע"י אדה"ר, אבל על ידי אכילת עץ הדעת אדרבה גרם כי אֶתְא חוּיָא עַל נִוְקָבָא בא הנחש על חוה, ועל ידי זה נתאחזו החיצונים במקום גבוה, וְקִינָא דְּזוּהָמָא אֶתְתֵּקֶן בְּגוּוֹה לְמַעַבְד מְדוּרָא בִישָׁא וקן של זוהמת הנחש נתקן בתוכה לעשות ולתקן מדור רע אל הקליפות דְּכִתִּיב וַתֵּהָר וַתֵּלֶד אֶת קִין פירוש קִינָא דְּמְדוּרָא דְּרוּחִין בִּישִׁין שנעשית קן ומדור לרוחות הרעות, וְעֲלֵעוּלִין וְקִטְפוּרִין אֶתְקִין בֵּיהּ וקן לרוח סערה ושל שדים נתקן בתוכה על ידי זוהמת הנחש.

נשמת אדם הראשון היתה כְּלוּלָה מִד' עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע, לִכְן פָּגַם הַחַטָּא בְּכֻלָּם

הנה נשמת אדה"ר היתה כלולה מכל ד' עולמות אבי"ע, לכן כשחטא הגיע הפגם בכולם, וז"ש דע כי בְּהֵאִי אָדָם בְּתָרִין (ה"ג יפ"ט) בְּכָלֵל וּפְרֵט אֶתְפָּלְלוּ באדם העליון ודוגמתו באדם

אֶתְתִּיקֵן דְּכֵר וְנוֹקְבָא יִה"ו, י' דְּכֵר, ה' נֹקְבָא, ו', כְּתִיב
(שס ה ט) זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאם, וַיִּבְרָךְ אוֹתָם, וַיִּקְרָא אֶת
שְׁמָם אָדָם.

דִּיּוֹקְנָא וּפְרָצוּפָא דְּאָדָם, יְתִיב עַל פְּרָסִיא, וּכְתִיב (יחזקאל א כו) וְעַל
דְּמוֹת הַפֶּסֶא דְּמוֹת פְּמֶרְאָה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָלָה.

מתוק מדבש

ואמר עוד כי דִּיּוֹקְנָא וּפְרָצוּפָא
דְּאָדָם יְתִיב עַל פְּרָסִיא כי
צורת ופרצוף אדם שהוא ז"א יושב
על הכסא, ור"ל כי צד המ"ה דז"א
נקרא דיוקנא, וצד הב"ן שבו נקרא
פרצוף, ושניהם בכללות נקראים אדם
היושב על המלכות המתגדלת מאחוריו
שהיא כסא שלם אליו, וּכְתִיב וּרְאִיָּה
לְדָבָר מָה שֶׁכָּתוּב וְעַל דְּמוֹת
הַפֶּסֶא שהוא המלכות, דְּמוֹת פְּמֶרְאָה
אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָלָה דמות הוא
צד הב"ן דז"א ומראה אדם הוא צד
המ"ה שבו, ובכללות הוא ז"א היושב
על הכסא.

מאמר הנא עד פרקא רביעאה (לקמן עמ' תמו)
שייך לעיל דף קעו ע"ב (צבאורינו עמ'
תלט) ד"ה ויאמר אלהים ישרנו המים וגו', ואין
זה המאמר מספרא דעניעותא רק הוא איזה
מוספתא או מדרש הנעלם, וצבאור הגר"א אינו,
וכן הרמ"ק לא מציאו כאן ולא צפסר שיעור קומה
צפירושו על הספרא דעניעותא.

עיקר שם הוי"ה הם אותיות
יה"ו כי המלכות היתה כלולה
בז"א

ועתה חזר לדבר בענין תיקון פרצופי
האצילות, וגם להורות שעיקר
שם הוי"ה אינו אלא ג' אותיות יה"ו,
כי ה' אחרונה היא כפולה, וכבר היא
כלולה עם הו', וזה שאמר אֶתְתִּיקֵן
דְּכֵר וְנוֹקְבָא כי בעת תיקון האצילות
נתקנו כל הפרצופים בסוד זכר ונקבה,
ונכללו באותיות יה"ו, כי אבא הוא
י' דְּכֵר, ואימא היא ה' נֹקְבָא,
וז"א ו' ונוקביה שהיא ה' אחרונה
היתה כלולה עמו באות ו' בסוד פסיעה
לבר, כי כְּתִיב זָכָר וְנִקְבָּה בְּרָאם
הם זו"ן שנבראו ביחד, וַיִּבְרָךְ אוֹתָם
וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָם אָדָם כלומר שם
שניהם יחד נקרא אדם, כי אד"ם גי'
שם מ"ה, והוי"ה הפשוטה שבו הוא
ז"א והמלוי שבו שגי' חו"ה הוא רומז
על הנוקבא.

(דף קעז ע"ב) דָּבָר אַחֵר, (נלשית ס כ) יִשְׁרְצוּ הַמִּים, תִּרְגּוּם יִרְחֹשׁוּן, פִּלּוּמֵר פֶּד מִרְחֹשִׁין בְּשִׁפּוּתִיהָ פִּתְגָמִי צְלוּתָא, בְּזִכּוּתָא, וּבְנִקְיוֹת דַּעְתָּא, וּבְמִיָּא, הִוָּה רַחִישׁ נִפְשָׁא חֵיתָא.

וְכֵד בְּעֵי בַר נָשׁ לְסִדְרָא צְלוּתִיהָ לְמֵאֲרִיָּה, (דף קעז ע"א) וּשְׁפּוּתִיהָ מִרְחֹשִׁין בְּהֵאִי גּוּוֹנָא מִתְתָּא לְעִילָא, לְסִלְקָא יִקְרָא דְמֵאֲרִיָּה, לְאַתֵּר דְּשִׁקְיוֹ דַּעֲמִיקוֹ דְּבִירָא, נְגִיד וְנִפְיָק, לְבִתֵּר יִנְגִיד לְאַמְשָׁכָא מְלַעֲיָלָא לְתֵתָא, מֵהֵהוּא שְׁקִיָּא דְנַחֲלָא, לְכָל דְּרָגָא וְדְרָגָא, עַד דְּרָגָא בְּתֵרָאָה, לְאַמְשָׁכָא נְדָבָה לְכָלָא

מתוך מדבש

גודל ענין הכונות בתפילה
בהעלאת והמשכת אורות
הספירות הק'

ואמר עוד כי וְכֵד בְּעֵי בַר נָשׁ לְסִדְרָא צְלוּתִיהָ לְמֵאֲרִיָּה כשאדם רוצה לסדר תפלתו להקב"ה, וּשְׁפּוּתִיהָ מִרְחֹשִׁין בְּהֵאִי גּוּוֹנָא מִתְתָּא לְעִילָא לְסִלְקָא יִקְרָא דְמֵאֲרִיָּה ושפתיו מרחשין בתפלה להעלות כבוד קונו באופן זה שיתבררו ויעלו הניצוצין קדישין בסוד מ"ן, ויעלו מלמטה למעלה לְאַתֵּר דְּשִׁקְיוֹ דַּעֲמִיקוֹ דְּבִירָא למקום השקיו של באר העמוקה שהיא היסוד דאימא, ועי' נְגִיד וְנִפְיָק נמשך ויוצא המ"ד מיסוד דאבא ליסוד דאימא בסוד היחוד הקדוש, לְבִתֵּר אחר היחוד דאו"א יִנְגִיד לְאַמְשָׁכָא מְלַעֲיָלָא לְתֵתָא יכוין להמשיך המוחין דזו"ן מלמעלה למטה, כדי מֵהֵהוּא שְׁקִיָּא

המתפלל בטהרה, בנקיות
הדעת וזכות הלב זוכה לברר
הניצוצות הקדושות

דָּבָר אַחֵר פירוש אחר על מש"כ יִשְׁרְצוּ הַמִּים, תִּרְגּוּם יִרְחֹשׁוּן ומפרש פִּלּוּמֵר פֶּד מִרְחֹשִׁין בְּשִׁפּוּתִיהָ פִּתְגָמִי צְלוּתָא כשאדם מרחש ומנענע בשפתיו דברי תפלה (והוא מלשון (תניגה ג ע"א) ומרמזין שפומייהו), בְּזִכּוּתָא בזכות הלב, כמ"ש (תהלים קיט י) בכל לבי דרשתיך, וּבְנִקְיוֹת דַּעְתָּא ובנקיות הדעת מכל מחשבות אחרות, וּבְמִיָּא ובטהרת המים, עי' יזכה לברר הבירורים שבמים האדירים שהם המלכים שמתו, והיינו הִוָּה רַחִישׁ נִפְשָׁא חֵיתָא הוא רוחש ומנענע ומברר את הניצוצין קדישין מהם, ונעשה מהם נפש חיה בסוד תחיית המתים.

מַעֲלָא לַתֵּתָא, לְבִתְר בְּעֵי לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא בְּכָלָא, קִשְׁרָא דְכֻנָּה
דְּמַהֲיָמְנוּתָא, וַיַּעֲבֹדוּן כָּל מִשְׁאֲלוּהִי, בֵּין שְׁאֲלָתָא דְּצִבּוּרָא בֵּין
שְׁאֲלָתָא דִּיחִידָא.

וּשְׁאֲלָתָא דְּאִית לְבִר נָשׁ לְשְׁאֲלָא מִמָּאֲרִיָּה, הֵן מְסוּדְרוֹת בְּתִשְׁע
גְּוֹיָנִי: אִית בְּאַלְפָּא בֵּיתָא.

וְאִית בְּאַדְפֵּר מְכִילוּהִי דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (שמות לד ו) רַחוּם וְחַנוּן וְגו'.

מתוק מדבש

עד כאן צ"ל את כונת התפלה בכללות שהיא
להעלות מ"ן ולהוריד מ"ד ושפע לכל
העולמות, ועמה צ"ל לפרש ולפרט ט' אופנים
בסדר התפלה.

ט' אופני תפילות ובקשות
מהשי"ת, א' תפילה בסדר א-ב
ואמר כי וּשְׁאֲלָתָא דְּאִית לְבִר נָשׁ
לְשְׁאֲלָא מִמָּאֲרִיָּה השאלות
והבקשות שיש לאדם לשאול ולבקש
מהקב"ה, הן מְסוּדְרוֹת בְּתִשְׁע גְּוֹיָנִי
הם מסודרות בט' אופנים, א. אִית
בְּאַלְפָּא בֵּיתָא יש תפלה המסודרת
בסדר א' ב', כגון מזמור כ"ה לדוד
אליך ה' נפשי אשא.

הזכרת הי"ג מדות

ב. וְאִית בְּאַדְפֵּר מְכִילוּהִי דְּקִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא ויש תפלה המסודרת
בהזכרת מדותיו של הקב"ה, שהם

דְּנִחְלָא שמאותו השקיו של הנחל שהוא
היסוד דאימא, יתמשכו המוחין לְכָל
דְּרָגָא וְדָרָגָא לכל מדרגה ומדרגה של
הר"ק דז"א, עַד דְּרָגָא בְּתִרְגָּא עד
מדרגה האחרונה דז"ק שהיא עטרת
היסוד, לְאַמְשָׁא נִדְבָּה לְכָלָא מַעֲלָא
לְתֵתָא ולהמשיך ממנה את השפע שהוא
נדבת ה' מלמעלה למטה, לְבִתְר ואחר
שנמשכו המוחין לז"א, בְּעֵי לְקִשְׁרָא
קִשְׁרָא בְּכָלָא צריכים לקשר קשר בכל
הספירות, דהיינו קִשְׁרָא דְּכֻנָּה
דְּמַהֲיָמְנוּתָא לקשר בכונה את כל
ספירות עולם האצילות הנקרא אמונה,
ואז יזכה כי וַיַּעֲבֹדוּן כָּל מִשְׁאֲלוּהִי
שיעשו את כל משאלותיו וימלאו כל
בקשותיו, בֵּין שְׁאֲלָתָא דְּצִבּוּרָא בֵּין
שְׁאֲלָתָא דִּיחִידָא בין שאלה ובקשה
עבור רבים ובין שאלה ובקשה עבור
יחיד. (יפ"ט ומפרשים)

אֵית בְּשִׁמְהֶן יִקְרִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּגוֹן אַהִי"ה י"ה יְהו"ו
א"ל אֱלֹהִים יְהו"ה צְבָאוֹת שְׁד"י אֲדִנ"י.

אֵית בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת, כְּגוֹן מַלְכוּת יְסוֹד הוּד נֶצַח תְּפָאֶרֶת גְּבוּרָה
חֶסֶד בִּינָה חֲכָמָה פֶּתֶר.

אֵית בְּאַדְפֵּר צְדִיקִיָּא, כְּגוֹן הָאֲבוֹת וְהַנְּבִיאִים וְהַמְּלָכִים.

אֵית בְּשִׁירֵי וּבְתוֹשֶׁבֶתַי דְּאֵית בְּהוֹן קַבְלָה אֲמִיתִית.

מתוך מדבש

ומרכבה לעשר ספירות מלמטה למעלה,
כְּגוֹן מַלְכוּת יְסוֹד הוּד נֶצַח
תְּפָאֶרֶת גְּבוּרָה חֶסֶד בִּינָה חֲכָמָה
פֶּתֶר.

בהזכרת זכות הצדיקים

ה. אֵית בְּאַדְפֵּר צְדִיקִיָּא ויש
תפלה מסודרת בהזכרת זכות
הצדיקים כְּגוֹן הָאֲבוֹת וְהַנְּבִיאִים
וְהַמְּלָכִים כמו מי שענה שאומרים
בסליחות.

בכונה בשירות ותשבחות

המקובלות

ו. אֵית בְּשִׁירֵי וּבְתוֹשֶׁבֶתַי ויש
תפלה המסודרת בשירות ותשבחות
דְּאֵית בְּהוֹן קַבְלָה אֲמִיתִית שיש
בהם קבלה אמיתית, וצריך לכיין בהם.

רְחוּם וְחַנוּן וְגו' דהיינו י"ג מדות
הרחמים שמזכירים מיד אחר תפלת
העמידה שאז היא עת רצון.

תפילה בכונת השמות, כמו
אַהִי"ה בְּכַתֵּר, י"ה בְּחוּ"ב, יְהו"ו
בְּדַעַת וְכְדו'.

ג. אֵית בְּשִׁמְהֶן יִקְרִין דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוא יש תפלה שצריך לכיין בה את
השמות היקרים של הקב"ה כְּגוֹן
אַהִי"ה בְּכַתֵּר, י"ה בְּחוּ"ב, יְהו"ו
בְּדַעַת הַכּוֹלֵל חו"ג, א"ל בְּחֶסֶד,
אֱלֹהִים בְּגְבוּרָה, יְהו"ה בְּתִת,
צְבָאוֹת בְּנֶצַח וְהוּד, שְׁד"י בְּיְסוֹד,
אֲדִנ"י בְּמַלְכוּת.

העושה עצמו מרכבה ל"ם
ד. אֵית בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת ויש תפלה
המתקבלת כשעושה עצמו כסא

וְעִילָא מְנַהוֹן, מֵאֵן דִּידַע לְתַקַּן תְּקוּנִין לְמֵאֲרִיָּה פְּדָקָא יָאוּת.
וְאִית בִּידִיעָה סְלָקָא מִתַּתָּא לְעִילָא.

וְאִית מֵאֵן דִּידַע לְהַמְשִׁיךְ שְׁפָעָא מֵעִילָא לְתַתָּא.
וּבְכָל תַּשַּׁע גְּוּוּנֵי אֱלִין צְרִיכָא פִּוְנָה גְּדוּלָּה, וְאִי לָא, עָלִיָּה קָרָא
דְּכְתִיב (ט"ז ב' ז') וּבּוֹזֵי יִקְלוּ.

וּבְכַוֻּנַּת אֱמֶן, דִּהוּא פְּלִיל תְּרִין שְׁמָהֶן יְהו"ה אֲדִנִּי, וְהֶאָחָד
גְּנִיז טוּבִיָּה וּבִרְכוּהִי בְּאוּצֵר הַנִּקְרָא הֵיכַל, וְהוּא רְמוּז

מתוך מדבש

וּבְכָל תַּשַּׁע גְּוּוּנֵי אֱלִין צְרִיכָא פִּוְנָה
גְּדוּלָּה וּבְכָל אֱלוֹ הִט' אוּפְנִי
הַתְּפִלָּה צְרִיכִים לְכוּיִן בְּכוּנָה גְּדוּלָּה,
וְאִי לָא וְאִם לֹא כִיוֹן בָּהּ, עָלִיָּה קָרָא
דְּכְתִיב עֲלֵיו נֹאמַר מִה שְׁכָתוּב בְּפִסּוּק
וּבּוֹזֵי יִקְלוּ פִי יִקְלוּ מֵעַצְמָם.

עֲנִיִן כּוֹנֵת אֱמֶן בַּהוּי"ה הַגְּנוּז
בְּתוֹךְ אֲדִנִּי

וּבְכַוֻּנַּת אֱמֶן צִרִיךְ לְכוּיִן דִּהוּא פְּלִיל
תְּרִין שְׁמָהֶן יְהו"ה אֲדִנִּי
כִי אֱמ"ן גִּי' אֱלוֹ הִב' שְׁמוֹת, כְּלוּמַר
שִׁיכוּיִן לִיחַד אֱלוֹ הִב' שְׁמוֹת שְׁהִם סוּד
יְחוּד זו"ן, וְהֶאָחָד גְּנִיז טוּבִיָּה
וּבִרְכוּהִי בְּאוּצֵר הַנִּקְרָא הֵיכַל וְהִשֵּׁם
הוּי"ה שְׁהוּא ז"א גּוּנֵז טוּבוֹ שְׁהוּא הַחֲסִד,
וּבִרְכוּתֵיו שְׁהִיא הַגְּבוּרָה בְּאוּצֵר הַנִּקְרָא
הֵיכַל, ר"ל בְּשֵׁם אֲדִנִּי שְׁגִי הֵיכ"ל

הַיּוֹדַע לְכוּיִן בְּתִיקוּנֵי הַשְּׂכִינָה
ז. וְעִילָא מְנַהוֹן מֵאֵן דִּידַע לְתַקַּן
תְּקוּנִין לְמֵאֲרִיָּה פְּדָקָא יָאוּת
וּלְמַעֲלָה מְכַל אֱלוֹ סוּדֵי הַתְּפִלוֹת מִי
שִׁיּוּדַע בְּתַפְלָתוֹ לְתַקַּן אֶת תִּיקוּנֵי
הַשְּׂכִינָה כְּרָאוּי.

הַיּוֹדַע לְהַעֲלוֹת מ"ן

ח. וְאִית בִּידִיעָה סְלָקָא מִתַּתָּא
לְעִילָא וְיֵשׁ תְּפִלָּה הַמִּתְקַבֵּל עַל
יְדֵי שִׁיּוּדַע לְהַעֲלוֹת מ"ן מִלְּמַטָּה לְמַעֲלָה.

הַיּוֹדַע לְכוּיִן בַּהַמְשַׁכַּת הַשְּׁפָעָה,
וְכוּלָּם בְּכוּנָה גְּדוּלָּה

ט. וְאִית מֵאֵן דִּידַע לְהַמְשִׁיךְ שְׁפָעָא
מֵעִילָא לְתַתָּא וְיֵשׁ תְּפִלָּה הַמִּתְקַבֵּל
ע"י שִׁיּוּדַע לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁפָעָה מִלְּמַעֲלָה לְמַטָּה
לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. (וְהִר מִי וְדַמ"ס)

בפסוק (מנקה ז כ) ויהו"ה בְּהִיכֵל קָדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵיו, וְלֹדָא רְמִזוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרָכָה, כֹּל טוֹב הָאָדָם בְּבִיתוֹ, שְׁנֵאֲמַר (במדבר יב ז) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, וּמִתְרַגְּמִינָן בְּכָל דְּעָמִי.

וְאִי מְכוּוֹן בְּכָל חַד וְחַד מִתְשַׁע גְּוֹוֵי כְּדָקָא יָאוּת, דָּא הוּא בַר נָשׁ דְּאוּקִיר לְשָׁמָא דְּמֵאֲרִיָּה, לְשָׁמָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא כְּתִיב פִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֵּד וּבִזְי יִקְלוּ, אֶכְבֵּד בְּעֵלְמָא דִּין, לְקִיָּים וּלְמַעַבְד כָּל צְרָכוֹי, וְיִחְזֹן כָּל עַמְמֵי אֶרְעָא אֲרִי שָׁמָא דִּיהו"ה אֲתִקְרִי עֲלֵיהּ, וְיִדְחֲלוֹן מִנֵּיהּ, וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי יִזְפִּי לְמִיקָם בְּמַחֲצִית חֲסִידִים, אֵף עַל פִּי דְּלֹא קָרִי כָּל צוּרְפִיָּה, פִּיּוֹן דְּזָכָה לְאַשְׁגָּחָא יְדִיעַת מֵאֲרִיָּה, וְאִיכוּן בִּיה כְּדָקָא יָאוּת.

מתוך מדבש

כראוי להיות, דא הוא בר נש דאוקיר לְשָׁמָא דְּמֵאֲרִיָּה לְשָׁמָא קְדִישָׁא זהו האדם המכבד את שם קונו שהוא שם הקדוש, דהיינו המלכות, וְעַל דָּא כְּתִיב ועל זה כתוב, פִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֵּד (ובזי יקלו) שפירושו אֶכְבֵּד בְּעֵלְמָא דִּין לְקִיָּים וּלְמַעַבְד כָּל צְרָכוֹי אכבד אותו בעולם הזה לעשות כל צרכיו, ותהיה הטובה קיימת אצלו, וְיִחְזֹן כָּל עַמְמֵי אֶרְעָא אֲרִי שָׁמָא דִּיהו"ה אֲתִקְרִי עֲלֵיהּ וְיִדְחֲלוֹן מִנֵּיהּ ויראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליו ויראו ממנו, וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי יִזְפִּי לְמִיקָם בְּמַחֲצִית חֲסִידִים ובעולם הבא יזכה לעמוד במחיצת החסידים, אֵף עַל פִּי דְּלֹא קָרִי כָּל צוּרְפִיָּה

שהוא המלכות, וְהוּא רְמִזוּ בְּפִסְקוֹק, וְיִהוּ"ה בְּהִיכֵל קָדְשׁוֹ הֵם מִפְּנֵיו פִּי שם הו"ה מְלוּבֵשׁ בְּשֵׁם אֲדִנִּי שְׁגִי הִיכ"ל כְּמִנִּין ה"ס בסוד היחוד, וְלֹדָא רְמִזוּ רְבוּתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרָכָה ולזה רמזו חז"ל (ע"י גסמ"ר פ' ל"ה ב), כֹּל טוֹב הָאָדָם בְּבִיתוֹ פִּי כָּל הַטוֹב שֶׁל הַיְסוּד דו"א גנוז במלכות, שְׁנֵאֲמַר בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא, וּמִתְרַגְּמִינָן בְּכָל דְּעָמִי פִּי בְּמַלְכוּת שֶׁהִיא עִם ז"א.

המכוין בט' אופני התפילה יזכה לכבוד וטובה בזה ובבא וְאִי מְכוּוֹן בְּכָל חַד וְחַד מִתְשַׁע גְּוֹוֵי כְּדָקָא יָאוּת ואם מכוין בכל אחד ואחד מט' אופני התפלה

מאי ובזוי יקלו, דא הוא מאן דלא ידע ליחדא שְמָא קדישא, וּלְקַשְׁרָא קְשָׁרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וּלְאִמְשָׁכָא (דף קעח ע"ב) לְאַתֵּר דְּאַצְטְרִיךְ, וּלְאִוְקִיר שְמָא דְמֵאֲרִיָּה, טב ליה דלא אתברי, וְכָל שָׁפֵן מֵאֵן דְּלֹא אֲתַפּוּן בְּאִמֵּן.

וְעַל דָּא פֶּל מֵאֵן דְּמִרְחִישׁ בְּשִׁפּוּתִיהּ בְּנִקְיֻתָּא דְלִבָּא, בְּמִיָּא דְמִנְקִי, מֵאִי כְּתִיב בְּהִדְיָה, (בראשית 6 כו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם, פְּלוֹמֵר בְּשָׁבִיל אָדָם דִּידַע לִיַּחְדָּא צֶלֶם וּדְמוּת פְּדָקָא יָאוּת, (סג) וַיִּרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם.

מתוך מדבש

דְּאַצְטְרִיךְ וּלְהַמְשִׁיךְ אֶת הַשֹּׁפֵעַ לַמָּקוֹם הַצָּרִיךְ, וּלְאִוְקִיר שְמָא דְמֵאֲרִיָּה וּלְכַבֵּד אֶת שֵׁם קוֹנּוֹ, אִישׁ כֹּזֵה טַב לִיָּה דְלֹא אֲתַבְרִי טוֹב הִיָּה לוֹ שְׁלֹא הִיָּה נִבְרָא, וְכָל שָׁפֵן מֵאֵן דְּלֹא אֲתַפּוּן בְּאִמֵּן כָּל שֹׁכֵן מִי שְׁלֹא נִתְכּוּיִן בְּאִמֵּן לַפְּחוֹת הַכּוֹנֵה הַפְּשׁוּטָה דְלַעִיל שְׁאִמֵּן גִּי' ב' שְׁמוֹת הוּיָ"ה וְאֲדַנִּי, (ויצואי מחילה זכרין לכּוֹיִן כּוֹנוֹת הַפְּשׁוּטוֹת).

וּמִסִּיק דְּבִרְיוֹ וְאָמַר וְעַל דָּא פֶּל מֵאֵן דְּמִרְחִישׁ בְּשִׁפּוּתִיהּ בְּנִקְיֻתָּא דְלִבָּא וְעַל כֵּן כָּל מִי שְׁמִרְחִישׁ וּמִתְפַּלֵּל בְּשִׁפְתּוֹ בְּנִקְיֻת הַלֵּב מִלְּהִרְהֵר בְּדִבְרִים אַחֲרִים, בְּמִיָּא דְמִנְקִי אַחֲרֵי שְׁטִיָּהֵר עֲצָמוֹ בְּמִים הַמְּטַהֲרִים, מֵאִי כְּתִיב בְּהִדְיָה מַה כָּתוּב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם שְׁבֵרָא הַקַּב"ה אֶת בְּנֵי הָאָדָם, פְּלוֹמֵר בְּשָׁבִיל אָדָם דִּידַע לִיַּחְדָּא

אף על פי שלא למד בתורה כל צרכו, פִּיּוֹן דְּזֻכָּה לְאַשְׁגָּחָא יְדִיעַת מֵאֲרִיָּה וְאִיכּוּוֹן בִּיָּה פְּדָקָא יָאוּת כִּיּוֹן דֹּכָה לְהַתְכּוֹנֵן וּלְדַעַת בִּידִיעַת קוֹנּוֹ בְּשַׁעַה שְׁמִתְפַּלֵּל וְנִתְכּוּיִן בּוֹ כְּרֵאִוִי.

הַמוֹנֵעַ עֲצָמוֹ בְּזֵדוֹן מִיְדִיעַת יַחֲוִדֵי הַשְּׁמוֹת וּקִישׁוּרֵי הַסְּפִירוֹת טוֹב לֹא שְׁלֹא נִבְרָא וְשׁוֹאֵל מֵאִי וּבִזְוִי יִקְלוּ עַל מִי נֹאמַר, וְאָמַר דָּא הוּא מֵאֵן דְּלֹא יָדַע לִיַּחְדָּא שְמָא קְדִישָׁא זֶהוּ מִי שְׁאִינוּ יוֹדֵעַ לִיַּחַד אֶת הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים, ר"ל שְׁלֹא רָצָה לְלַמּוֹד כְּדִי לְדַעַת אֵיךְ לִיַּחַד אֶת הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים, וּלְקַשְׁרָא קְשָׁרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא וּלְקַשֵּׁר אֶת קֶשֶׁר הַסְּפִירוֹת שֶׁל עוֹלָם הָאֲצִילוֹת הַנִּקְרָא אֲמוֹנָה, וּלְאִמְשָׁכָא (דף קעח ע"ב) לְאַתֵּר

פרקא רביעאה

(דף קעח ע"א) **עֲתִיקָא טָמִיר וְסָתִים, זַעֲרָא דְאַנְפִּין אֲתַגְלִיָּא וְלֹא אֲתַגְלִיָּא, דְּאֲתַגְלִיָּא בְּאַתְוֹן כְּתִיב, דְּאֲתַפְסִיָּא סָתִים בְּאַתְוֹן, דְּלֹא מִתִּישְׁבֵּן בְּאַתְרוֹי, בְּגִין דְּאִיהוּ לֹא אֲתִישְׁבוּ בֵּיהּ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין.**

מתוך מדבש

אֲתַגְלִיָּא ז"א הוא מגולה מצד פניו, וְלֹא אֲתַגְלִיָּא ואינו מגולה מצד אחוריו כי פרצופי רחל ולאה מכסים אותו, דְּאֲתַגְלִיָּא בְּאַתְוֹן כְּתִיב בצד פניו המגולה הארות אותיות השמות הם כתובים מפורש, דהיינו שיש עשר שמות הוי"ה ביושר ביי"ס שבו, שם הוי"ה בכל ספירה, דְּאֲתַפְסִיָּא סָתִים בְּאַתְוֹן בצד אחוריו המכוסה, הארות אותיות השמות הם סתומות, כי באחוריו יש עשר רבועי הוי"ת שהם בסוד סיתום האורות, דְּלֹא מִתִּישְׁבֵּן בְּאַתְרוֹי ואלו הרבועים אינם מתישבים במקומם, כי הם בבחי' אור חוזר שאותיותיהם מחוברות, להורות שהם עולות ומתחברות זו בזו ורוצות להסתלק, וכשז"א הוא בבחי' אחוריים היינו בְּגִין דְּאִיהוּ לֹא אֲתִישְׁבוּ בֵּיהּ עֲלֵאִין וְתַתְּאִין לפי שאין המוחין העליונים דאו"א והתחתונים דישסו"ת מתישבים ונמצאים בו.

צֶלֶם וְדַמּוּת כְּדָקָא יָאוּת ר"ל שיודע ליחד את זו"ן שהם סוד צלם ודמות כראוי, על ידי זה יזכה ויִרְדּוּ בְּדַגַּת הַיָּם וישלטו בכל המציאות ויזכו להמשיך שפע לכל העולמות.

(עד כאן הדבר אשר שפחת צו לעיל עמ' תמג, עיי"ש).

בא"א אין גילוי שמות להיותו מוסתר באו"א מהגרון עד הטבור ובזו"ן עד סופו

(דף קעח ע"א) כאן בא לבאר איך שא"א מלוכב בפרצופי האצילות לכן אין בו גלוי שמות, אבל ז"א הוא מגולה מצד פניו ומכוסה מצד אחוריו ויש בו גלוי שמות, וזה שאמר **עֲתִיקָא טָמִיר וְסָתִים** א"א הנקרא עתיק טמיר באו"א מן הגרון עד הטבור וסתום בזו"ן מן הטבור עד סוף רגליו, ולפי שהוא מלוכב בפרצופי אצילות לכן אין בו גלוי שמות, אבל **זַעֲרָא דְאַנְפִּין**

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה וְרֶמֶשׁ
וְגו' (שם פסוק כד), הֵייוֹנוּ דְכְּתִיב (פסלים לו ז) אָדָם וּבְהֶמָּה
תּוֹשִׁיעַ יְהו"ה, חֵד בְּכֻלָּא דְאַחְרָא מִשְׁתַּכְחָא, בְּהֶמָּה בְּכֻלָּא
דְּאָדָם, (ויקרא טז ב) אָדָם פִּי יִקְרִיב מִמֶּם קֶרְבָּן לַיהו"ה, מִן הַבְּהֶמָּה,
מִשּׁוּם דְּאַתְכִּלּל בְּכֻלָּא דְּאָדָם.

פֶּד נָחַת אָדָם דְּלִתְתָּא (דף קעח ע"ב) בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה, אֲשַׁתְכַּחוּ

מתוק מדבש

הַבְּהֶמָּה רוצה לומר למה מקריבים
מִן הַבְּהֶמָּה כדי לכפר על נפש האדם,
הלא אם אדם חטא בהמה מה חטאה,
אלא מִשּׁוּם דְּאַתְכִּלּל בְּכֻלָּא דְּאָדָם
לפי שנפש בהמה הטהורה נכללת
בכללות נפש הבהמית של האדם והם
מִין בְּמִינוּ, כי ממקום אחד נחצבו,
לכן מקריבים אותה לכפר על נפש
הבהמית שבאדם.

הִיצ"ט שְׁהוּא הַנִּשְׁמָה מִצַּד
הַחֹסֶד שְׁבִימִין, וְהִיצ"ה"ר - נֶפֶשׁ
הַבְּהֶמָּה מִהַגְבוּרָה שְׁבִשְׁמַא"ל
פֶּד נָחַת אָדָם דְּלִתְתָּא (דף קעח ע"ב)
בְּדִיוֹקְנָא עֲלָאָה כְּשִׁירְדָה נִשְׁמַת
אדם שלמטה היינו כשנברא אדה"ר, נברא
בצורה עליונה, כי היו בו מוחין דגדלות
מפרצופי האצילות הנקראים זיהרא
עלאה, ועוד אֲשַׁתְכַּחוּ תְּרִין רוּחִין
נמצאו בו ב' רוחות היינו היצר הטוב

סוד הכפרה בקרבן, מפני
שְׁהִנֵּפֶשׁ הַבְּהֶמָּה שְׁבִאָדָם
וּנְפִשׁוֹת הַבְּהֶמָּה הַטְּהוֹרוֹת
נחצבו מקליפת נוגה
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ אֶרֶץ
רוּמוֹת כֹּאן עַל קְלִיפַת נוגה,
נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ הִיא נֶפֶשׁ הַבְּהֶמָּה
שְׁבִאָדָם אֲשֶׁר חוֹצְבָה מִקְלִיפַת נוגה,
בְּהֶמָּה וְרֶמֶשׁ וְחִיתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ, הֵם
נִפְשׁוֹת שֶׁל הַבְּהֶמָּה הַטְּהוֹרוֹת שֶׁגַּם הֵם
נוֹצְרוּ מִקְלִיפַת נוגה, הֵייוֹנוּ דְכְּתִיב
אָדָם וּבְהֶמָּה תּוֹשִׁיעַ יְהו"ה פִּירוּשׁוֹ
חֵד בְּכֻלָּא דְאַחְרָא מִשְׁתַּכְחָא אֶחָד
נמצא בכלל האחר, ומפרש בְּהֶמָּה
בְּכֻלָּא דְּאָדָם נֶפֶשׁ הַבְּהֶמָּה הִיא
בְּכֻלָּל נֶפֶשׁ הַבְּהֶמָּה שְׁבִאָדָם, כִּי מִמְּקוֹם
שֶׁנִּחְצְבָה נֶפֶשׁ הַבְּהֶמָּה שְׁבִאָדָם מִשֶּׁם
נחצבו נִפְשׁוֹת בְּהֶמָּה הַטְּהוֹרוֹת, וּמִבֵּיא
רֵאִיָּה מִהַקְרִבּוֹת, דְּכִתִּיב אָדָם פִּי
יִקְרִיב מִמֶּם קֶרְבָּן לַיהו"ה, מִן

תַּרְיִן רוּחִין, מִתַּרְיִן סְטָרִין דִּימִינָא וּשְׁמָאֵלָא פְּלִיל אָדָם, דִּימִינָא
נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא, דְּשְׁמָאֵלָא נֶפֶשׁ חַיָּה.

חַב אָדָם. אֶתְפָּשֵׁט שְׁמָאֵלָא, וְאֶתְפָּשֵׁט אֵינוֹן בְּלֹא גּוּפָא.

פַּד מִתְדַבְּקִין דָּא בְּדָא, אֶתְיִלְדִין פְּהֵאי חַיָּה דְּאוּלִּידַת סְגִיאִין
בְּקִטְרָא חָדָא.

מתוך מדבש

ונתפשטו אלו הגבורות בלא סדר
התפשטות הגוף דהיינו שלא נתפשטו
בחג"ת תחילה כמו שהוא סדר
ההתפשטות לעולם, אלא ע"י חטא
אדה"ר נתפשטו וירדו הגבורות מיד
ביסוד דו"א שהוא לבר מן גופא.

**סוד הולדת קין והבל וג'
התאומות שעמם**

פַּד מִתְדַבְּקִין דָּא בְּדָא כשנדבקו
זו"ן זה בזה בסוד היחוד כדי
להוליד נשמות קין והבל, וכן כשנתיחדו
אדם וחוה להוליד את גוף קין והבל,
אֶתְיִלְדִין פְּהֵאי חַיָּה דְּאוּלִּידַת
סְגִיאִין בְּקִטְרָא חָדָא אז הולידו ה'
ולדות בבת אחת, את קין ותאומתו
והבל וב' תאומותיו, כאותה חיה
שמולידה הרבה ולדות בפעם אחת
כמובא במדרש (צ"ר פכ"ג ג) עלו למטה
שנים וירדו שבעה.

והיצר הרע, כי מִתַּרְיִן סְטָרִין דִּימִינָא
וּשְׁמָאֵלָא פְּלִיל אָדָם מב' בחי' ימין
ושמאל שהם החור"ג כלול האדם, כי
היצר הטוב הוא מצד החסד שבימין
והיצר הרע מצד הגבורה שבשמאל,
דִּימִינָא נִשְׁמָתָא קְדִישָׁא של צד ימין
שהוא היצר הטוב היא הנשמה הקדושה,
דְּשְׁמָאֵלָא נֶפֶשׁ חַיָּה של צד שמאל
שהוא היצר הרע היא נפש חיה, כי עיקר
עונות הם מנפש הבהמית שבאדם
המתאווית לכל דבר רע.

החטא הקדמון גרם לַהֲסַתְלָקוֹת
המוחין דגדלות ושלִיטַת היצה"ר
אח"כ חַב אָדָם כיון שחטא האדם
נסתלקו ממנו המוחין דגדלות
ונשאר במוחין דקטנות, שאז אֶתְפָּשֵׁט
שְׁמָאֵלָא נתפשטו תחילה הגבורות
מהדעת, ואז שולט היצר הרע הנאחז
בשמאל, וְאֶתְפָּשֵׁט אֵינוֹן בְּלֹא גּוּפָא

כ"ב אַתּוֹן סְתִימִין, כ"ב אַתּוֹן אַתְּגַלִּין, י' סְתִים י' גְּלִיָּא, סְתִים וְגְּלִיָּא, בְּמַתְקְלָא דְּטַפְסִין אַתְּקִלוּ.

י' נִפְקִין מִנִּיהַ דְּכָר וְנוֹקְבָא, ו' ד', בְּהַאי אַתְרַ ו' דְּכָר ד' נִוְקְבָא, בְּגִין דָּא ד"ו תְּרִין, ד"ו דְּכָר וְנוֹקְבָא, ד"ו תְּרִין, קַפְלִין תְּרִין.

מתוק מדבש

ונשקלים, כי הדעת היא סוד המשקל ששוקלים בו הטפות הקדושות, כי כשיורדת טפת מוח החכמה בדעת לפעמים היא קלה ולפעמים היא כבדה, וכפי טפת החכמה צריכה שתרד בה טפת מוח הבינה, כדי שיהיו ב' הטפות שוות בערכן ובמשקלן.

י' דהוי"ה בחינת אבא, ה' אימא, ו' ז"א שנעשה כלל דיה"ו

ומפרש ואמר כי י' נִפְקִין מִנִּיהַ דְּכָר וְנוֹקְבָא ו"ד אבא שהוא סוד

י' דשם הוי"ה יוצאים ממנו החו"ג

שהם סוד זכר ונקבה ונרמזים במלוי

היו"ד בב' אותיות ו"ד, בְּהַאי אַתְרַ

במלוי היו"ד ו' דְּכָר ד' נִוְקְבָא ו'

הוא תחילה שהוא סוד החסדים שהם

בחי' דכר ואח"כ ד' שהוא סוד הגבורות

בחי' נוקבא, אבל בהיות זו"ן בסוד

העיבור באימא אז אות הד' בחי'

הנוקבא גוברת וקודמת לאות ו', וז"ש

ענין החומר והצורה שבאדם

בסוד החו"ג של האב והאם

הנה טפת היחוד דזו"ן כלולה מב'

בחי' מחומר וצורה, והנה כ"ב

אַתּוֹן סְתִימִין יש בחלק טפת הצורה

שהיא בחי' הנפש כ"ב אותיות סתומות

כעין הנפש שהיא סתומה, כ"ב אַתּוֹן

אַתְּגַלִּין ויש בחלק טפת החומר כ"ב

אותיות גלויות שמהם נתקן הגוף והכלי

של הנפש שהוא נגלה, ואמר י' סְתִים

י' גְּלִיָּא כי טפת החומר והצורה

הם סוד החו"ג של האב והאם, וכל

טפה היא צורת י' כנגד הי' בחי' של

החו"ג, י' סתומה היא טפת האב, וי'

גלויה היא טפת האם, כי טפת האב

מלוכשת בטפת האם, ומפרש סְתִים

וְגְּלִיָּא שאלו החו"ג שיש בהם ב'

בחי' סתום וגלוי, וכשיצאו מחו"ב

דאו"א אל הדעת שלהם קודם ירידתם

ביסודם, אז בְּמַתְקְלָא דְּטַפְסִין

אַתְּקִלוּ שם בדעת הם נתפסים

י' בלחודוי דכר, ה' נוקבא, ה' ד' הות בקדמיתא, ומדאתעפרת
בי' בגוה, (אולידת) אפיקת ו', (הרי פי בה' אית ד"ו, ובי'
אית ה"ה, הרי יה"ו), אתחזי יו"ד בפתזויה, כללא דיה"ו.

מדאפיקת יו"ד דהוא דכר, ונוקבא אתישבת, לבתר, ומכסייא לאמא.

מתוק מדבש

גדולה עם הראש שלה, ואז אתחזי י'
בפתזויה נראה אות י' על ו' זעירא
במראה שלה, ועתה ז"א נעשה כללא
דיה"ו כי אלו הג' אותיות הם סוד
החב"ד שבו.

ענין הגדלת הז"א והמלכות
והנסירה שלאחר מכן

ואמר עוד מדאפיקת יו"ד דהוא
דכר משנולד ונתקן ז"א בי'
ספירותיו, ונתגדל על ידי המוחין
דגדלות דאימא עד היותו בן י"ג
שנים ויום אחד, וגם ונוקבא
אתישבת הנוקבא דז"א נתישבה
ונגדלה על ידי הארות המוחין שקבלה
מז"א, דהיינו שגם היא נתגדלה עד
היותה בת י"ב שנים ויום אחד, לבתר
אחר כל השנים האלו, ומכסייא
לאמא מסתלקין המוחין ונה"י דאימא
מז"א ונכנסין בנוקבא כדי לגרום את
הנסירה, נמצאת שאז הנוקבא מכסה
את נה"י דאימא.

בגין דא ד"ו תרין בשביל זה נרמזו
זו"ן בב' אותיות ד"ו, כמחז"ל (נמס'
נרמז דף ס"א ע"א) אדם וחוה ד"ו פרצופים
נבראו, ומפרש ד"ו דכר ונוקבא הם
סוד זכר ונקבה, והד' שהיא סוד הנקבה
גוברת, כי ד"ו תרין קפלין (ס"ג
הרמ"ק) פי' שזו"ן שניהם יחד היו
מקופלים תוך מעוי דאימא בסוד העיבור
תלת גו תלת.

ומפרש עוד כי י' בלחודוי דכר י'
פשוטה של השם הוי"ה לבדה
שהיא אבא בחי' דכר, ה' נוקבא ה'
הראשונה דשם הוי"ה היא אימא בחי'
נוקבא, אבל ה' ד' הות בקדמיתא
ר"ל תבונה שהיא סוד ה' דהוי"ה קודם
שנתעברה מזו"ן היתה בבחי' ד', כי
היא סוד ד' תחתונות דאימא עלאה,
ומדאתעפרת בי' בגוה ומשנתעברה
בעיבור ב' שאז עולה נשמת ז"א
להשתלם בי' ספירות, אז אפיקת ו'
היא הוציאה את ז"א שהוא סוד ו'

וַיֵּרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם (בראשית ו ג) **הֵייוּ דְכְתִיב**
(יהושע ג א) שְׁנַיִם אָנָשִׁים מְרֻגְלִים חָרַשׁ לְאֹמֶר, מָאִי בְנוֹת
הָאָדָם, דְּכְתִיב (מ"א ג טו) אִז תְּבִאנָה שְׂתִים נָשִׁים זִנוּת אֶל הַמֶּלֶךְ,
בְּגִינִיהוֹן כְּתִיב (שם פסוק כח) כִּי רָאוּ כִּי חֲכַמַת אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ וְגו',
אִז תְּבִאנָה, וְלֹא בְּקִדְמִיתָא, בְּקִיסְטָרָא דְקִיטוּרִי דְפִיגְאָן.

תָּרִין מִתְחַבֵּקֵין הוּוּ לְעִילָא, נִחְתּוּ לְתַתָּא, יָרְתּוּ עַפְרָא, אֶבְדּוּ

מתוך מדבש

ושואל מָאִי בְנוֹת הָאָדָם, ואמר אלו
הם דְּכְתִיב בהוּ אִז תְּבִאנָה שְׂתִים
נָשִׁים זִנוּת אֶל הַמֶּלֶךְ שהם המוחין
דזו"ן דקליפה של כל ג' עולמות ב"ע,
ולפי שבימי שלמה המלך היתה הסיהרא
במלואה ונמתקו כל דיני הנוקבא, לכן
היה יכול לתקן אפילו את אלו הקליפות
הנקבות, בְּגִינִיהוֹן כְּתִיב בשביל אלו
שנמתקו כתוב כִּי רָאוּ כִּי חֲכַמַת
אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ וְגו' כִּי חֲכַמַת המלכות
הנקראת חכמה תתאה היא בקרבו, ואמר
כִּי אִז תְּבִאנָה בימי שלמה וְלֹא
בְּקִדְמִיתָא ולא בתחילה בימי יהושע,
אלא בימי שלמה בְּקִיסְטָרָא דְקִיטוּרִי
בהיותם זו"ן דאצילות בסוד היחוד
קשורים פב"פ, שאז דְפִיגְאָן הדינים
דנוקבא מתמתקים ומפיגין מתוקף הדין
שבהם, (ומלת פיגאן היא מלשון מפיגין טעמן).

ואז תָּרִין מִתְחַבֵּקֵין הוּוּ לְעִילָא ב'

להצין מאמר הבא נעתיק מש"כ האר"ז ל (שמ"ח
פ"ב), כי ב' מוחין דז"א דקליפה דאצילות
נקראים שני אנשים מרגלים, וכל המוחין דזו"ן
דקליפה שכל ג' עולמות ב"ע נקראים שתי נשים
זויות, וטעם הדבר כי ב"ע הם עולמות הנוקבא
לכן אפילו הזכרים שבהם נקראים בלשון נשים
זויות. והנה צום שאז הוא תגבורת הזכר אז אותם
הב' מוחין דז"א דקליפה עולים מהבריאה ויונקים
מן המלכות דאצילות דקדושה נחשאי, וזה הסוד
מש"כ ושלח יהושע בן נון שנים אנשים מרגלים
חרש לאמר, ר"ל נחשאי, ויהושע מיקן את ב'
קליפות אלו, וזומן שלמה המלך שהיתה סיהרא
במלואה וכל דיני המלכות נמתקו לכן היה יכול
לתקן גם את שתי נשים הזויות.

ב' מוחין דז"א דקליפה עולים
ביום לינק ממלכות דאצילות
וזה שאמר וַיֵּרְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֶת
בְּנוֹת הָאָדָם, ואמר הֵייוּ דְכְתִיב
שְׁנַיִם אָנָשִׁים מְרֻגְלִים חָרַשׁ לְאֹמֶר
שהם הב' מוחין דז"א דקליפה דאצילות,
שעולים ביום ויונקים ממלכות דאצילות,

חולקא טבא דהוה בָּהּ, עֲטָרָא דְבוּמְלָא (ס"ט דחמלה), וְאַתְעֵטֵר
בְּקוֹסְטָא דְעִנְבָא.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה מֶה תַּעֲצֶק אֵלַי (שמות יד טו), אֵלַי דִּיִּיקָא,
דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ, וַיִּסְעוּ דִּיִּיקָא, בְּמִזְלָא הָוה תְּלִי,
דְּבַעַא לְאוּקִיר דְּקִנְיָה (ס"ט מ"ט) וְהִשְׁרַב בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִזְנַת לְמִצּוֹתָיו

מתוק מדבש

דאצילות מקדושתם, ר"ל כי הקליפה
דאצילות רצתה להתקן בא"א שלה,
להדמות לא"א דקדושה כקוף בפני
אדם, לכן השתדל א"א להפילו מן
האצילות, וז"ש דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּסְעוּ, וַיִּסְעוּ דִּיִּיקָא מלהרבות
בתפלה, כי בְּמִזְלָא הָוה תְּלִי ענין
קריעת ים סוף ומה שעברו ישראל
בתוך הים ביבשה היה תלוי במזל
עליון של א"א, דְּבַעַא לְאוּקִיר דְּקִנְיָה
וא"א רצה בזה לכבד את דיקנא שלו,
כי אם היה עולה ביד הס"מ ח"ו
לקטרג על ישראל שגם הם יטבעו
בים, אז היה עולה בידו עוד דבר
אחר לעלות עד א"א דקדושה ח"ו,
לכן ביטל א"א את הקטרוג שלו על
ישראל ועברו בתוך הים ביבשה,
וממילא לא היה בכחו לעלות ולהתתקן
עד א"א דקדושה, ואמר ומי הוא זה
אשר בידו הכח והיכולת להעלות תפלתו
עד א"א, ואמר איש אשר אלו לו

פרצופי זו"ן דקליפה שהיו מחובקים
למעלה באצילות, נִתְּתוּ לְתַתָּא ירדו
למטה לעולם הבריאה, יָרְתוּ עֲפָרָא
ושם ירשו את הבריאה הנקרא עפר,
בסוד ומן העפר אשר יהיה בקרקע
המשכן, אָבְדוּ חוּלְקָא טָבָא דְהוה
בָּהּ ואז אבדו חלק הטוב דאצילות
שהיה בהם, והיינו עֲטָרָא דְבוּמְלָא
הארת עטרה דקדושה בסוד אור מקיף
שהיתה מקפת עליו, אלא וְאַתְעֵטֵר
בְּקוֹסְטָא דְעִנְבָא ונתעטר במדת
הקליפה של סחיטת ענבים של חוה.

הא"א בִּיטַל הַקְטְרוּג דְּזו"ן
דְּקִלְיָה עַל יִשְׂרָאֵל בִּים סוּף
ומפרש מי הוא שעלה בידו להפיל
את זו"ן דקליפה דאצילות
לבריאה, ואמר כתוב וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל מֹשֶׁה מֶה תַּעֲצֶק אֵלַי, אֵלַי
דִּיִּיקָא שהוא א"א, ר"ל אלי נוגע
הדבר הזה להפיל את הזו"ן דקליפה

וְשִׁמְרֶתָּ כָּל חֻקָּיו, עַד כָּאן, כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאָךְ, לְהֵאֵי דִיקָא.

פרקא חמשה

הוּי גוּי חוּטָא, עִם כְּבֹד עוֹן, זֶרַע מְרַעִים, בְּנִים וְגו' (ישעיה א ד),
שְׁבַעָה דִּרְגִין, יו"ד ה"ה ו"ה ה"י, ו"ו אֶפִיק ד', ה"ה

מתוק מדבש

יהיר, ואלו הרשעים פוגמים את שְׁבַעָה דִּרְגִין שבעה מדרגות קדושות שהם שבעה פרצופי אצילות, א"א ואו"א עלאין וישסו"ת וזו"ן, שהם נרמזים באותיות יו"ד ה"ה ו"ה ה"י כי א"א הוא קוצו של י', יו"ד היא אבא, ה"ה היא אימא, ו"ה הם זו"ן, ה"י הם ישסו"ת, כי י' היא יש"ס וה' היא תבונה, ואמר כי ו"ו אֶפִיק ד' ו' דו"א הוציא ותיקן את המלכות שהיא סוד אות ד', ומש"כ הו"י גוי חוטא, היינו ה"ה כשהנה"י דאימא ותבונה מסתלקים מז"א בעונות התחתונים, אז נאמר הו"י פי' שאות ו' דז"א עם יסודו שהוא סוד אות י' מסתלקים ומתעלמים בבינה שהיא סוד אות ה', ואז נעשה ה' דבינה בבחינת הו"י, כי ה"ה אֶפִיק ו"ו אימא ותבונה הם המוציאים את ז"א הנקרא ו', ואת הנוקבא שהיא בסוד ד"ו לְבַר פי' שהיא היתה באות ו' בסוד פסיעה לבר, ועל ידי העונות גורמים הסתלקות זו"ן

שמקיים מש"כ וְהִיָּשֹׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֵאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרֶתָּ כָּל חֻקָּיו, עַד כָּאן שמקיים הכל מש"כ עד כאן, אז יתקיים בו כִּי אֲנִי יְהוָה רַפָּאָךְ, לְהֵאֵי דִיקָא לאיש כזה ירפא הקב"ה רפואת הנפש ורפואת הגוף.

עד כאן הפירוש מס' יפה שעה.

פירוש פרק זה לוקט מנחמה מפרשים ע"י ידידנו הרה"ג רבי יוסף ליצרמן שליט"א, ואלו העמקנו פירושו נקלור ונמוספת.

ז' מיני רשעים פוגמים בז' פרצופי האצילות

כתוב הוּי גוּי חוּטָא עִם כְּבֹד עוֹן זֶרַע מְרַעִים בְּנִים וְגו' הנה יש בפסוק הזה ז' רעות, א' גוי חוטא, ב' עם כבד עון, ג' זרע מרעים, ד' בנים משחיתים, ה' עזבו את ה', ו' נאצו את קדוש ישראל, ז' נוורו אחור, והם כנגד ז' מיני רשעים (המכונים לעיל דף קן ע"ג), רע, בליעל, חוטא, רשע, משחית, לץ,

הו"י, ה"ה אפיק ו"ו, ד"ו לבר, אסתיר אדם דכר ונוקבא, דאינון ד"ו, דכתיב בנים משחיתים.

בראשית ברא, בראשית מאמר, ברא חצי מאמר, אב ובן, סתים וגליא, עדן עלאה דסתים וגניז, עדן תתאה נפיק למטלטלי (ס"ט למטלנוי) ואתגליא, יהו"ה י"ה. אלהי"ם, את, אדנ"י אהי"ה, ימינא ושמאלא פחדא אשתתפו.

מתוק מדבש

אבא הוא סוד עדן העליון שהוא סתום ואין מי ששיגנו, וגנוז יסודו ביסוד דאימא כי יחודם תדירי, עדן תתאה נפיק למטלנוי ז"א הוא סוד עדן התחתון היוצא למסעיו, דהיינו להתיחד עם המלכות, ואתגליא ואח"כ הוא נגלה כי אין יחודם תדירי, ואמר עוד כי אבא וז"א נקראים באלו הב' שמות יהו"ה הוא ז"א, י"ה הוא אבא. ומש"כ אחר בראשית ברא אלהי"ם, את אלהי"ם הוא אימא, א"ת היא המלכות, והם נקראות אדנ"י במלכות, אהי"ה באימא, נמצא בד' תיבות בראשית ברא אלהי"ם את, נרמזים ד' פרצופים, דהיינו ימינא פרצופי הזכרים שהם אבא וז"א, ושמאלא פרצופי הנקבות שהן אימא ומלכות, פחדא אשתתפו ובעת היחוד כולם משתתפים יחד כדי להוציא המדרגות שתחתיהם.

(והר"ק והדר"מ ומפרשים)

בבינה, ואז אסתיר אדם דכר ונוקבא דאינון ד"ו מסתיר עצמו ז"א הנקרא אדם וגם נוקביה הכלולה עמו שהם אותיות ד"ו בבינה, דכתיב בנים משחיתים שזו"ן הנקראים בנים לאו"א נשחתו ונסתלקו בעונות התחתונים. (והר"ק ועמ"ש)

עדן העליון בסוד אבא הגנוז ועדן התחתון בסוד ז"א המתגלה בראשית ברא ומפרש בראשית מאמר הוא מאמר הראשון מעשרה המאמרות שבהם נברא העולם, והוא רומז על אבא כמ"ש ראשית חכמה, ברא חצי מאמר ר"ל חצי מלת ברא-שית, והכונה על ז"א כי ברא הוא בן בתרגום, וז"א הוא בן לאבא, והיינו אב ובן, ומפרש סתים הוא אבא, וגליא הוא ז"א, ואמר כי שניהם נקראים עדן, עדן עלאה דסתים וגניז

הַשָּׁמַיִם וְאֵת, דְּכָתִיב (דעה"א כט יא) וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצָּחַ, אֵינֹנן כְּחָדָא
אֲשֶׁתְּתַפּוּ, הָאֶרֶץ דְּכָתִיב (פסלים ח ט) מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל
הָאֶרֶץ, (ישעיה ו ג) מְלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ.

יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם (בראשית א ו), לְהַבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ
הַקְּדוּשִׁים, עֲתִיקָא לְזַעֲרָא, אֲתַפְּרֵשׁ וְאֲתַדְּבֵק, לֹא אֲתַפְּרֵשׁ מִמֶּשׁ.

פּוֹמָא מְמַלְל רַבְרָבָן, אֲנִתִּיק וְאֲתַעֲטֵר בְּכַתְרִין זַעֲרִין, בְּחַמְשָׁה

מתוק מדבש

א"א, ואמר יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם
ויהי מבדיל בין מים למים, פ"י רקיע
הוא כעין מסך, והוא יבדיל בין מימי
החסד שלמעלה מהמסך לבין מימי
החסד שלמטה מהמסך, וגם לְהַבְדִּיל
בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים פ"י
בין ז"א הנקרא קדש המלביש על א"א
מתחת המסך לבין או"א המלבישים על
א"א למעלה מהמסך, וגם המסך מבדיל
בין עֲתִיקָא לְזַעֲרָא בין א"א שלמעלה
מהמסך לז"א שמלביש למטה מהמסך,
ובזה אֲתַפְּרֵשׁ נפרד ז"א מא"א, ועכ"ז
וְאֲתַדְּבֵק בו, על ידי שמלבישו מטיבורו
ולמטה, לכן לֹא אֲתַפְּרֵשׁ מִמֶּשׁ אינו
נפרש ממנו ממש, כי תמיד א"א משפיע
שפע בז"א. (הדר"מ והגר"א ומפרשים)

הא"א משפיע ה' חסדים בז"א
המתפשטים בחג"ת נ"ה שבו
ואמר עוד כי פּוֹמָא מְמַלְל רַבְרָבָן

ע"י המלכות מתגלה כבוד ה'
בכל הארץ

וממשיך לפרש את הפסוק בראשית ברא,
כי מש"כ הַשָּׁמַיִם וְאֵת הם
יעקב הנקרא שמים הוא ז"א, ורחל
הנקראת את דְּכָתִיב וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצָּחַ
וההוד, פ"י הת"ת הוא ז"א, ויעקב עומד
בנצח שלו, ורחל עומדת בהוד שלו, אֵינֹנן
כְּחָדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ גם הם משתתפים יחד
בסוד היחוד, ומלת הָאֶרֶץ שבסוף הפסוק
היא גם כן רומזת על המלכות הכללית,
דְּכָתִיב מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאֶרֶץ
פ"י שמתגדל שמך על ידי המלכות, וכתיב
מְלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ כי ע"י המלכות
מתמלא כבוד ה' בכל הארץ.

ענין המסך שבגוף הא"א
וההשפעה התמידית שבו בז"א
ועתה מפרש את סוד המסך הנקרא
פרסא המבדיל באמצע גופו של

זִינִין מִיָּם, וּכְתִיב (צמדנר יט יז) וְנָתַן עָלָיו מִיָּם חַיִּים, (ירמיה י י) הוּא אֱלֹהֵי־ם חַיִּים וּמָלַךְ עוֹלָם, (תהלים קטו ט) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים, (ש"ל כה כט) וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי צְרוּרָה וְגוֹ', (בראשית ג ט) וַעֲץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הָגֶן.

י"ה, יו"ד ה"א, א"ה י"י, בֵּין מִיָּם לְמִיָּם, מִיָּם שְׁלִימִין וּמִיָּם דְּלָא שְׁלִימִין, רַחֲמִין שְׁלִימִין רַחֲמִין דְּלָא שְׁלִימִין.

מתוך מדבש

הרחמים השלמים הם בחינת המים העליונים שלמעלה מהמסך דא"א

ומה שאמרנו שהמסך המפסיק באמצע הגוף דא"א מפסיק בין א"א לבין ז"א העומד ומלביש מתחת המסך, דהיינו י"ה הוא חצי השם הוי"ה הרומז על חצי העליון של א"א עד המסך ששם מלבישים או"א הנקראים י"ה, וגם הם סוד יו"ד ה"א ר"ל חצי שם מ"ה שבאבא, א"ה הוא חצי שם אהי"ה שבאימא, ואותיות י"י הם אות הראשונה והאחרונה שבשילוב יאהדונה"י שהם זו"ן המלבישים על א"א מהמסך ולמטה, וכל אלו השמות הם בֵּין מִיָּם לְמִיָּם בין החסדים שלמעלה מהמסך לבין החסדים שלמטה מהמסך, והיינו מִיָּם שְׁלִימִין הם למעלה מהמסך, וּמִיָּם דְּלָא שְׁלִימִין שהם למטה מהמסך, והם בחינת רַחֲמִין שְׁלִימִין שבא"א, רַחֲמִין דְּלָא

פה א"א מדבר דברים גדולים, ר"ל שמשפיע חמשה חסדים הנקראים גדולים לז"א, כִּי אֲנִתִּיק ניתקו ונשתלשלו החסדים ממקומם שבא"א, וְאֶתְעָטֵר בְּכַתְרִין זְעִירִין ונתעטרו בספירות דז"א, בְּחֻמְשָׁה זִינִין מִיָּם בחמשה מיני חסדים שנתפשטו בחג"ת נ"ה דז"א, ומביא כאן חמשה פסוקים שנזכר בהם מלת "חיים" כנגד חמשה חסדים דז"א שהם סוד חיי המלך המתפשטים בחג"ת נ"ה דז"א, והיינו וּכְתִיב וְנָתַן עָלָיו מִיָּם "חיים" כנגד החסד שבחסד הנקרא מים, וכתוב הוּא אֱלֹהֵי־ם "חיים" וּמָלַךְ עוֹלָם כנגד החסד שבגבורה הנקרא אלהי"ם, וכתוב אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים כנגד החסד שבת"ת הנקרא הוי"ה, וכתוב וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי צְרוּרָה בצרור "החיים", כנגד החסד שבנצח, וכתוב וַעֲץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הָגֶן כנגד החסד שבהוד.

וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא יֵדוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעוֹלָם בְּשָׁגם הוּא בְּשָׁר (ס)
 ו (ג), וַיֹּאמֶר יְהוָה, כִּד אֲתִישָׁבֵא בְּזַעֲרָא, מִכָּאן (לומר)
 דְּכָר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ, (נ"ו דְּכָר אָמַר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ) דְּעִתִּיקָא סְתִים קָאָמַר,
 לֹא יֵדוֹן רוּחִי בְּאָדָם דְּלַעֲלָא, מְשֻׁם דְּבַהֲהוּא רוּחָא דְּאֲתַנְשָׁבֵא
 מִתְרִין נוֹקְבִין דְּפִרְדֵּשָׁקָא, מְשִׁיף לְתַתָּאִי, וּבִגִּין כֶּף פְּתִיב (ימי
 עוֹלָם) (סז) וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, יו"ד שְׁלִים, וְלֹא שְׁלִים

מתוק מדבש

לומר דְּכָר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ, כִּי דְּכָד
 אָמַר כִּי כְשׁו"א אָמַר אלו הדברים בְּשֵׁם
 אוֹמְרוֹ, דְּעִתִּיקָא סְתִים קָאָמַר אמרו
 בשם א"א המלוכש וסתום בו, ומה אמר
 לֹא יֵדוֹן רוּחִי בְּאָדָם דְּלַעֲלָא פ"י
 א"א אמר לא אמשך רוּחָא דְּחִי שֶׁהם
 סוד המוחין באדם העליון שהוא ז"א,
 מְשֻׁם דְּבַהֲהוּא רוּחָא דְּאֲתַנְשָׁבֵא
 מִתְרִין נוֹקְבִין דְּפִרְדֵּשָׁקָא מְשִׁיף
 לְתַתָּאִי משום שמאותו הרוח הנושב
 ויוצא מב' נקבי החוטם דא"א לז"א
 משם הוא ממשיך הארה לתחתונים, ולכן
 היו דורות הראשונים מאריכים ימים
 קודם המבול קרוב לאלף שנה, אבל
 כיון שראה הקב"ה שאין הדורות ראויים
 לַכֶּךְ וּבִגִּין כֶּף פְּתִיב וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה
 וְעֶשְׂרִים שָׁנָה פ"י שנתעוררו עליהם
 ק"ך צירופי שמות אלהי"ם ונענשו
 בקיצור ימים של ק"ך שנה, ואמר כי
 אלו הק"ך צירופי אלהי"ם הם באימא

שְׁלִימִין שבז"א שמלביש למטה
 מהמסך. (זהר הקדוש ומפרשים)

סוד אריכות הימים של הדורות
 הראשונים שבעולם שנמשכו
 מא"א

וַיֹּאמֶר יְהוָה, לֹא יֵדוֹן רוּחִי בְּאָדָם
 לא יתרעם ויריב רוּחִי עֲלִי
 בשביל האדם, לְעוֹלָם לאורך ימים,
 הנה רוּחִי נִידוֹן בקרבי אם להשחית ואם
 לרחם, לא יהיה מדון זה ברוּחִי לעולם,
 כלומר לאורך ימים, בְּשָׁגם הוּא בְּשָׁר
 כמו בְּשָׁגם בסגו"ל, כלומר בשביל שגם
 זאת בו שהוא בשר ואף על פי כן אינו
 נכנע לפני, ומה אם יהיה אש או דבר
 קשה (נש"י). וסוד הדבר, מִשְׁכַּח וַיֹּאמֶר
 יְהוָה שֶׁהוּא ז"א, כִּד אֲתִישָׁבֵא
 בְּזַעֲרָא כשנתיישוב ונתלבש א"א בז"א
 אז אמר ז"א בשם א"א לא ידון רוּחִי
 באדם, והנה מִכָּאן אנו למדים שצריך

י' בלחודוי מאה, תרין אתון תרין זמנין, מאה ועשרים שנה.
י' בלחודוי פד (דף קעט ע"א) אתגליא בזעירא, אתמשך בעשר
אלפין שנין, מכאן כתיב (תהלים קלט ה) ותשת עלי פפכה.

הנפילים היו בארץ (בראשית ו ד), היינו דכתיב (סם ז י) ומשם יפרד
והיה לארבעה ראשים, מאתר דאתפרש גנתא, אקרו
הנפילים, דכתיב ומשם יפרד.

מתוק מדבש

שנתמעטה קומתו למאה אמה (כמ"ט
נמס' חגיגה דף יע ע"א), ואז גם זון
נתמעטה קומתם. (סדר"מ וסגר"א ומפרשים)

עולם הבריאה נקרא עולם
הפירוד, והנפילים נפרדו
מאצילות דאשם

הנפילים היו בארץ ומפרש היינו
דכתיב ומשם יפרד והיה
לארבעה ראשים ר"ל הנפילים הם
בני אלהים עם בנות האדם שהם ארבעה,
כנגד ארבע חיות הקדש שבעולם הבריאה
שהוא עולם הפירוד, ואמר שעולם
הפירוד מתחיל מאתר דאתפרש גנתא
ממקום שנפרשה המלכות דאצילות
הנקראת גן מקליפה דבריאה, והיינו מסוף
גבול עולם האצילות, ואמר שלכן אקרו
הנפילים, דכתיב ומשם יפרד לפי
שנפלו מקדושת האצילות למקום הפירוד
שהוא הבריאה.

אבל הם נרמזים באות יו"ד שְלִים
ביו"ד מלאה דאבא, וְלֹא שְלִים
דהיינו י' בלחודוי ב' פשוטה בלי
מלוי, שהיא מתרבה י' פעמים י',
שהוא מאה, ועוד תרין אתון הב'
אותיות ו' ד' של מלוי היו"ד הם
עשר, תרין זמנין ונחשבין ב' פעמים
כי נחשבים גם עם י' השרשית, הרי
ביחד מאה ועשרים שנה. ואמר
עוד כי י' בלחודוי י' פשוטה כשהיא
באבא, אז אינו מתרבה אלא י' פעמים
י' שג' מאה, פד (דף קעט ע"א)
אתגליא בזעירא אבל כשאבא
מתגלה בז"א, אז אתמשך בעשר
אלפין שנין אז נמשכת ומתמלאה
ומתרבה כל ספירה של ז"א בעשרת
אלפים בחינות הנקראות שנה, כי
ספיר"ה גי' שנ"ה (עי' נשמ"ז סופ"ה),
מכאן ואילך אחר שחטא אדה"ר
כתיב ותשת עלי פפכה פי'

הָיוּ בְּאֶרֶץ פִּימִים הָהֵם, וְלֹא לְבִתֵּר זְמָנָא, עַד דְּאִתָּא יְהוֹשֻׁעַ, וּבְנֵי
הָאֱלֹהִים אֶתְטַמְּרוּ עַד דְּאִתָּא שְׁלֹמָה, וּבְנוֹת הָאָדָם אֶתְפָּלְלוּ, הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (קהלת ב ט) וְתַעֲנוּגוֹת, תַּעֲנוּגוֹת קָאֲרִי, תַּעֲנוּגִים לֹא קָאֲרִי.

בְּנֵי הָאָדָם, דְּאִתְרַמְּיוּ (נ"א דְּאִתְרַמְּיוּ) מִהָאִי, רוּחִין אַחֲרָנִין דְּלֹא
אֶתְפָּלְלוּ בַּחֲכָמָה עֲלָאָה, דְּכְּתִיב (מ"א ה טו) וַיְהוּ"ה נָתַן חֲכָמָה

מתוק מדבש

תענוגיהן לידבק באדם ששם שורשן,
ואמר כי תַּעֲנוּגוֹת קָאֲרִי בקרא כתוב
בלשון נקבה, תַּעֲנוּגִים לֹא קָאֲרִי בלשון
זכר, כי הזכרים כבר נתקנו בימי יהושע.

ומש"כ "כנסתי לי וגו' ותענוגות בני
האדם שדה ושדות" והם נגעי
בני אדם שדין ורוחין היוצאים
מהתחברות הנשים זונות בזכרים ונקבות
של בני אדם, וז"ש בְּנֵי הָאָדָם
דְּאִתְרַמְּיוּ בְּהָאִי (ה"ג) ר"ל בפסוק
זה נרמזו הרוחות היוצאים מבני האדם,
(והקליפה אינה נועלת אלא חמימות המאווה של
גני אדם ומשם נעשו השדים, וזהו "תענוגות"),
ויש רוּחִין אַחֲרָנִין רוחות אחרות
שאינם באים מזכר ונקבה אלא מזכר
לבד, לכן דְּלֹא אֶתְפָּלְלוּ בַּחֲכָמָה
עֲלָאָה לא נכללו בחכמה העליונה
שהיא המלכות שהיא סוד נוקבא,
דְּכְּתִיב וַיְהוּ"ה נָתַן חֲכָמָה לְשְׁלֹמָה,
וּכְתִיב וַיַּחֲפֹם מֶפֶל הָאָדָם ר"ל

הנפילים נתקנו ע"י יהושע,
ובנות האדם ע"י שלמה
ואלו הנפילים הָיוּ בְּאֶרֶץ פִּימִים הָהֵם
בימי דור המבול, אוף לְבִתֵּר זְמָנָא
(ה"ג הגר"א) אף לאחר זמן, כמ"ש וגם אחרי
כן, וגם בימי משה היו כמ"ש (צמדנר יג לג)
ושם ראינו את הנפילים וגו', עַד דְּאִתָּא
יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוֹן, ואז וּבְנֵי הָאֱלֹהִים
אֶתְטַמְּרוּ פ"י נצפנו ונתקנו, כי על אלו
בני האלהים נרמז מש"כ, וישלח יהושע
שנים אנשים מרגלים, וכתוב ותצפנו
כלומר שאז נטמנו, עַד דְּאִתָּא שְׁלֹמָה
עד שבא שלמה המלך, שכתוב בו אז
תבואנה שתיים נשים זונות שהם סוד בנות
האדם, וּבְנוֹת הָאָדָם אֶתְפָּלְלוּ ואלו
בנות האדם נכללו בכללא דאדם, כי
בתחילה כשחטא אדם הראשון נתפשטו
אלו הרוחות שהם סוד בנות האדם, ובימי
שלמה נתקנו, הָדָא הוּא דְכְּתִיב בשלמה
המלך, כנסתי לי וגו' וְתַעֲנוּגוֹת בני
האדם, שהם השתיים נשים זונות שכל

לְשַׁלְמָה, וּבְתִיב (שס פסוק יב) וַיַּחֲכֶם מִכָּל הָאָדָם, מִשּׁוּם דְּהִנִּי לֹא אֶתְקַלְלוּ בְּאָדָם, וַיְהוּ"ה נָתַן חֲכָמָה, ה' עֲלָא, וַיַּחֲכֶם, דְּמִינָה אֶתְחַכֵּם לְתַתָּא.

הָמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעוֹלָם, עוֹלָם דְּלַעֲיָלָא, אַנְשֵׁי הָשֵׁם, דְּאַתְנַהֲגֵן בְּשִׂמְא, מְאִי שִׂמְא, שִׂמְא קַדִּישָׁא, דְּאַתְנַהֲגֵן בֵּיה דְּלֹא קַדִּישִׁין לְתַתָּא, וְלֹא אֶתְנַהֲגֵן אֱלָא בְּשִׂמְא, אַנְשֵׁי הָשֵׁם סְתָם, וְלֹא אַנְשֵׁי יְהוּ"ה, לֹאוּ מְסִתִּים סְתִימָא, אֱלָא גְרִיעוּתָא, וְלֹא גְרִיעוּתָא, אַנְשֵׁי

מתוק מדבש

האצילות כנ"ל, ומש"כ אַנְשֵׁי הָשֵׁם היינו דְּאַתְנַהֲגֵן בְּשִׂמְא שמתנהגים על ידי שם הקדוש, מְאִי שִׂמְא על ידי איזה שם, ואמר שִׂמְא קַדִּישָׁא ושם קדוש סתם הוא שם אלהי"ם שבעולם הכסא, דְּאַתְנַהֲגֵן בֵּיה דְּלֹא קַדִּישִׁין לְתַתָּא שמתנהגים על ידה למטה כל הכחות שאינם קדושים, כי שם זה מושל עליהם בסוד מלך אלהי"ם על גוים, וְלֹא אֶתְנַהֲגֵן אֱלָא בְּשִׂמְא ואינם מתנהגים אלא בשם זה, והיינו אַנְשֵׁי הָשֵׁם סְתָם אנשים משם סתם שהוא שם אלהי"ם, וְלֹא אַנְשֵׁי יְהוּ"ה שהוא השם באצילות, לֹאוּ מְסִתִּים סְתִימָא אינו סותם את שם אלהי"ם, אֱלָא גְרִיעוּתָא אלא בשביל הגריעות שלהם שמתנהגים בשם זה ולא בשם המיוחד, וְלֹא גְרִיעוּתָא מכל מקום אינו גריעות לגמרי כי הרי הוא שם אלהי"ם, ועוד כי מש"כ אַנְשֵׁי הָשֵׁם סְתָם בא להורות כי מִכָּלְלָא דְּאָדָם

ויחכם מכלל אדם, לכן הזונות נכללו שהן מכלל אדם, מִשּׁוּם דְּהִנִּי לֹא אֶתְקַלְלוּ בְּאָדָם אבל אלו נגעי בני אדם לא נכללו באדם, וכתוב וַיְהוּ"ה נָתַן חֲכָמָה לשלמה, ה' עֲלָא שהיא המלכות העליונה דאצילות שהיא סוד חכמת שלמה, שנתנה חכמה לשלמה, ועי'ז וַיַּחֲכֶם פירושו דְּמִינָה אֶתְחַכֵּם לְתַתָּא ר"ל שלא נתחכם בבחי' המלכות שבאצילות רק בבריאה ששם מקומו, וזהו ויחכם מכל האדם, ששם הוא כלל האדם. (הגר"א ומפרשים)

מִלֵּךְ אֱלֹהִים עַל גּוֹיִם, שם זה מוֹשֵׁל עַל כָּל הַכֹּחוֹת שְׂאִינֵם קְדוּשִׁים

כתוב הנפילים היו בארץ וגו' הָמָּה הַגְּבוּרִים פ"י הם הבנים של בני האלהים ובנות האדם, אֲשֶׁר מַעוֹלָם פירושו עוֹלָם דְּלַעֲיָלָא שירדו מעולם

השם סתם, מַפְלֵלָא דְאָדָם נִפְקוּ, כְּתִיב (תהלים מט יג) וְאָדָם בִּיקָר בַּל
 יֵלִין, אָדָם בִּיקָר, בִּיקִירוֹ דְּמַלְכָא, בַּל יֵלִין, בְּלֹא רוּחָא.
 תְּלִיסַר מַלְכֵי קְרָבָא, בְּשִׁבְעָה, שְׁבַעַה מַלְכִין בְּאַרְעָא אֶתְחַזְיָאוּ,
 נֶצְחֵי קְרָבָא, תְּשַׁעַה דְּסַלְקִין בְּדִרְגִין, דְּרַהֲטִין בְּרַעוּתָהוֹן,
 וְלִית דִּימְחֵי בִידֵיהוֹן.

חֲמִשָּׁה מַלְכִין קִיַּיִמִין בְּבִהִילוֹ, לִקְמֵי אַרְבַּע לֹא יִכְלִין לְמִיקָם, אַרְבַּעַה

מתוק מדבש

נִפְקוּ שְׁגָם הֵם יֵצְאוּ מִכֻּלֵּי אָדָם דְּקְרוּשָׁה, לִכְן נִכְלָלוּ קִצַּת בִּשְׁם הוּי"ה, וְאָמַר עוֹד כִּי
 כְּתִיב, וְאָדָם בִּיקָר בַּל יֵלִין פִּירוּשׁוֹ
 אָדָם מִי שֶׁהוּא בְּכֻלֵּל אָדָם, דִּהִינּוּ
 שְׁנִשְׁמָתוֹ מִזוּ"ן דְּאִצִּילוֹת הַנִּקְרָאִים אָדָם,
 בִּיקָר פִּירוּשׁ בִּיקִירוֹ דְּמַלְכָא מִחֲמַת
 כְּבוֹד מֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, בַּל יֵלִין בְּלֹא רוּחָא
 כְּשֶׁאֵין בּוֹ עוֹד רוּחַ חַיִּים, כְּלוּמַר אִם מַת
 אֲסוּר לְהִלִּינוּ בְּלֹא קְבוּרָה. (סג"ר 6)

אורות הא"א והז"א דבריאה
 לוחמים ומכניעים את הקליפות
 דבריאה

עֵתָה הוֹלֵךְ וּמִפְרֵשׁ כְּמָה עֲנִינִים מֵעוֹלָם
 הַבְּרִיאָה, וּז"ש תְּלִיסַר מַלְכֵי
 קְרָבָא י"ג מַלְכִים בְּעֲלֵי מַלְחָמָה, שֶׁהֵם
 סוּד הִי"ג תִּיקוּנֵי דִיקְנָא דֵא"א שֶׁל עוֹלָם
 הַבְּרִיאָה שְׁלוּחִמִים וּמַכְנִיעִים אֶת
 הַקְּלִיפּוֹת דְּבְרִיאָה, בְּשִׁבְעָה עִם הַז'
 תִּיקוּנֵי גּוֹלְגֻלְתָא דֵא"א דְּבְרִיאָה, וְכֵן עִם

שְׁבַעַה מַלְכִין הַשְּׁבַעַה תִּיקוּנֵי גּוֹלְגֻלְתָא
 דז"א דבריאה, אֲשֶׁר כּוֹלֵם בְּאַרְעָא
 אֶתְחַזְיָאוּ מִתְרַאִים וּמִתְגַּלִּים בְּמַלְכוּת
 דְּבְרִיאָה הַנִּקְרָאֶת אֶרֶץ, שֶׁהִיא הַמוֹצִיאָה
 לְפֻעַל אֶת כָּל הַמַּלְחָמוֹת, נֶצְחֵי קְרָבָא
 וְהֵם נוֹצְחִים אֶת הַמַּלְחָמָה עַל יְדֵהָ, וְעוֹד
 תְּשַׁעַה דְּסַלְקִין בְּדִרְגִין הַתְּשַׁעַה
 תִּיקוּנֵי דִיקְנָא דז"א דְּבְרִיאָה כְּשֶׁעוֹלָם
 בְּמַדְרָגוֹת לִקְבֵּל הָאֶרֶץ הִי"ג תִּיקוּנֵי דִיקְנָא
 דֵא"א דְּבְרִיאָה, דְּרַהֲטִין בְּרַעוּתָהוֹן
 שְׁגָם הֵם רִצִּים בְּרִצּוֹנָם לְלַחֹם נֶגֶד
 הַקְּלִיפּוֹת דְּבְרִיאָה, וְלִית דִּימְחֵי
 בִּידֵיהוֹן וְאֵין מִי מֵהַקְּלִיפּוֹת שִׁמְחָה
 בִּידֵיהֶם, כִּי אֵינֶן יְכוּלוֹת לַעֲמוֹד כְּנֶגְדָם.

ז' מלאכים יוצאים מעיני ז"א
 להשגיח ולהעיר על מעשי בני

אדם

וְאָמַר עוֹד חֲמִשָּׁה מַלְכִין קִיַּיִמִין
 בְּבִהִילוֹ חֲמִשָּׁה מַלְכִים עוֹמְדִים

מִלְכִין נִפְקִין לְקַדְמוֹת אַרְבַּע, בְּהוּן תַּלְיִין פְּעֻנְבִין בְּאַתְפָּלָא, צְרִירָן
בָּהוּ, שְׁבַעַה רְהִיטִין סְהָדִין סְהָדוּתָא, וְלֹא קְיַיֲמִין בְּדוּכְתֵייהוּ.

אֵילָנָא דְמִבְסָם, יְתִיב בְּגוּ, פְּעֻנְפוֹי אֲחִידָן וּמִקְנָנָן צְפָרִין, תַּחוּתוֹי
תַּטְלִל חֵיוֹתָא, דְשְׁלִיטָא בָּהֶּהוּא אֵילָנָא בְּתָרֵי כְּבִישִׁין לְמַהָךְ,
בְּשַׁבְעָה סְמִכִין סַחְרָנִיָּה, בְּאַרְבַּע חֵיוֹן, מִתְגַּלְגְּלִין בְּאַרְבַּע סְטָרִין.

מתוק מדבש

בְּדוּכְתֵייהוּ ואינם עומדים בקביעות
במקומם, כי אינם יכולים להשגיח רק
כשעיני ז"א פקוחות. (הגר"א ומפשיס)

המלכות יורדת לבריאה בז'
ההיכלות המקיפות אותה
ורוכבת בד' חיות הקודש

ואמר עוד כי אֵילָנָא דְמִבְסָם האילן
שהוא היסוד דז"א הממתיק את

הגבורות, יְתִיב בְּגוּ הוא יושב בפנים
ביסוד דמלכות בעת היחוד, פְּעֻנְפוֹי
אֲחִידָן וּמִקְנָנָן צְפָרִין בענפיו אחוזות
ומקננות הנשמות הנקראות צפרים,
תַּחוּתוֹי תַּטְלִל חֵיוֹתָא ותחת היסוד
נמצאת הנוקבא הנקראת חיה הקדושה,
והיא מקבלת ממנו את הנשמות
ומתעברת בהם ואח"כ נולדות ויוצאות
לעולם, דְשְׁלִיטָא בָּהֶּהוּא אֵילָנָא
והיא השולטת בכח החו"ג של האילן
ההוא, דהיינו בכח היסוד בְּתָרֵי
כְּבִישִׁין לְמַהָךְ בשתי דרכים ללכת

בבהילות, הם סוד חמש גבורות דז"א
היוצאות במהירות מנקבי החוטם של
ז"א לפעול דין בעולם, אבל לְקַמִּי
אַרְבַּע לפני וכנגד ד' רוחות של החוטם
דא"א (המזכיר עינים נאד"ר דף קל ע"ג), לֹא
יִכְלִין לְמִיקָם אינן יכולות לעמוד נגדם,
כי הם מעכבים וממתיקים לה"ג דחוטם
ז"א שלא יצאו לפעול דינים בעולם.
ואמר עוד אַרְבַּעַה מִלְכִין ד' מלכים
שהם ד' גווני עיני ז"א שהם לבן אדום
ירוק שחור, נִפְקִין לְקַדְמוֹת אַרְבַּע
יוצאים כנגד ד' מוחין דז"א, ר"ל יוצאים
בכחם לפעול דין בעולם, כי בְּהוּן תַּלְיִין
כי בהם הם תלויים פְּעֻנְבִין בְּאַתְפָּלָא
כענבים התלויים באשכול, והם צְרִירָן
בָּהוּ קשורים ומושרשים בהם, ועוד הנה
שְׁבַעַה רְהִיטִין יש בעיני ז"א ד' גלדים,
שמהם יוצאים ד' מלאכים הנקראים
שבעה עיני ה', הממונים להשגיח בכל
מעשי בני אדם, סְהָדִין סְהָדוּתָא והם
המעידים עדותם עליהם, וְלֹא קְיַיֲמִין

חויא דרהיט בש"ע דלוגין, דליג על טורין, מקפץ על גבעתא,
דכתיב (שיר ז ח) מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות, ונביה
בפומיה, בשנוי נקיב בתרין גיסין, פד נטיל גיסטר, אתעביד
לתלת רוחין.

פתיב (בראשית ה כד) ויתהלך חנוך את האלהים, וכתוב (משלי כג ו) חנוך

מחוק מדבש

דכתוב שהמלכות משבחת את היסוד
דז"א ואומרת, קול דודי הנה זה בא
מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות
פי' שדולג וקופץ להמשיך אלי הארות
מכל אלו האורות, ואמר עוד כי ונביה
בפומיה ענין היסוד הנקרא זנב יש גם
בפיו של ז"א, כנודע שיש בפה יחוד
חז"ב שהם סוד חין וגרון על ידי הלשון
שהוא סוד היסוד המיוחד אותם, ושם בפה
בשנוי נקיב בתרין גיסין בשינוי נוקב
וממתיק את הגבורות ע"י החסדים, והם
בשני צדדי הפה החסדים בימין והגבורות
בשמאל, ואמר פד נטיל גיסטר
כשהלשון שהוא היסוד לוקח ומיוחד את
שני הצדדים שהם החז"ב, אז אתעביד
לתלת רוחין נעשים לג' רוחות, החז"ב
בימין ושמאל, והדעת באמצע.

**חנוך נעשה מלאך מט"ט שרי
המלאכים שביצירה**

פתיב ויתהלך חנוך את האלהים
כנודע שחנוך נעשה מלאך מט"ט

ולהתנהג, וכשהיא יורדת לבריאה
בשבועה סמכין סחרניה היא נמצאת
בשבועה היכלות דבריאה המקיפות
אותה, בארבע חיוון והיא רוכבת
בארבע חיות הקודש, שהם מתגלגלין
בארבע סטרין מתגלגלות וטסות בד'
רוחות העולם. (הגר"א ח"א ומפרשים)

**היסוד דז"א מדלג ש"ע דילוגים
להמשיך הארה מש"ע נהורין
דפני הא"א**

ואמר עוד כי חויא היסוד דז"א הנקרא
נחש הקדוש (לפי שיש בו שם שד"י וטע
שם אה"ה שאלו הב' שמות עולים כמס' נח"ש, כמבאר
ענינו נעשה"כ נדרוש שנינו של פסמ), דרהיט
בש"ע דלוגין הוא רץ ודולג ש"ע דלוגים
כדי להמשיך אליו הארה מש"ע נהורין
שבפנים דא"א, ועוד דליג על טורין
מדלג על חג"ת דז"א הנקראים הרים כדי
להמשיך משם טפת היחוד, מקפץ על
גבעתא וגם מקפץ על הגבעות שהם
סוד הנו"ה, להמשיך משם הארה למלכות,

לַנַּעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ, לַנַּעַר הַיָּדוּעַ, אֶת הָאֱלֹהִיִּם וְלֹא אֶת יְהוָה.
וְאֵינָנוּ, בְּשֵׁם זֶה, פִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִיִּם, לְהַקְרֹא בְּשֵׁמוֹ.

תִּלְתָּא בְּתֵי דִינִין, אַרְבַּעַה אֵינוֹן, אַרְבַּעַה בְּתֵי דִינִין דְּלַעֲיִלָּא, אַרְבַּעַה
לְתַתָּא, דְּכְתִיב (ויקרא יט לה) לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בַּמִּשְׁפָּט בַּמִּדָּה
בַּמִּשְׁקָל וּבַמִּשׁוּרָה, דִּינָא קִשְׂיָא, דִּינָא דְלֹא קִשְׂיָא, דִּינָא בְּשִׁקּוּלָא,
דִּינָא דְלֹא בְּשִׁקּוּלָא, דִּינָא רַפְּיָא, דְּאִפִּילוּ לֹא הָיִי וְלֹא הָיִי.

מתוק מדבש

שׁוּיכְלוּ לִקְבֹּלוּ, לִכְן הַשְׁפַּע שְׁנוֹתָן א"א
לֵאבָא הוּא בַּמִּשְׁפָּט, וְלֵאמָא בַּמְדָּה,
וְלִז"א בַּמִּשְׁקָל, וְלַמַּלְכוּת בַּמִּשׁוּרָה, וְאִמְר
כִּי אַרְבַּעַה אֵינוֹן בִּאֲמַת יֵשׁ ד' בְּתֵי
דִינִים, כִּי גַם הַמַּלְכוּת הִיא בֵּית דִּין
לְעוֹלָמוֹת בִּי"ע, לִכְן אַרְבַּעַה בְּתֵי דִינִין
דְּלַעֲיִלָּא יֵשׁ ד' בְּתֵי דִינִים לַמַּעֲלָה
שֶׁהֵם או"א וְזו"ן, אַרְבַּעַה לְתַתָּא
וְכַשְׁמַקְבִּלִים אֵת הַשְׁפַּע נִקְרָאִים לַמַּטָּה
בְּד' לְשׁוֹנוֹת שֶׁל מַדָּה דְּכְתִיב לֹא
תַעֲשׂוּ עוֹל בַּמִּשְׁפָּט כִּנְגַד אֲבָא,
בַּמִּדָּה כִּנְגַד אֵימָא, בַּמִּשְׁקָל כִּנְגַד ז"א,
וּבַמִּשׁוּרָה כִּנְגַד הַמַּלְכוּת, וְכִנְגַד ד'
פְּרָצוּפִים אֱלוֹ אֹמֵר שֵׁשׁ דִּינָא קִשְׂיָא
בַּמַּלְכוּת יֵשׁ דִּין קֶשֶׁה, דִּינָא דְלֹא
קִשְׂיָא בִּז"א אֵינוֹ דִּין קֶשֶׁה כֹּל כֵּךְ כִּי
הוּא מִמּוּזָג בְּדִין וְרַחֲמִים, דִּינָא
בְּשִׁקּוּלָא הוּא בִּאֵימָא שֶׁהִדִּין שְׁבָה הוּא
בְּשִׁקּוּלָא וּבַהֲמַתְקָה גְּדוּלָה, דִּינָא דְלֹא
בְּשִׁקּוּלָא הוּא בִּאֲבָא שְׁאִין שׁוֹקֵלִים בּוֹ

שׁוּר הַמַּלְאכִים שֶׁבַּעֲוֹלָם הִיצִירָהּ, וְכְתִיב
חֲנוּךְ לַנַּעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ וּמִפְרֵשׁ לַנַּעַר
הַיָּדוּעַ שֶׁהוּא מַט"ט הַנִּקְרָא נַעַר, וּמַש"כ
וַיִּתְּחֵל חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִיִּם וְלֹא אֶת
יְהוָה כִּי נַעֲשֶׂה מִרְכָּבָה לְהַמַּלְכוּת
הַנִּקְרָאת אֱלֹהִיִּם, וְלֹא לִז"א הַנִּקְרָא
הוִי"ה, וּמַש"כ וְאֵינָנוּ הֵינּוּ וְאֵינָנוּ בְּשֵׁם
זֶה שֶׁלֹּא נִשְׁאָר שְׁמוֹ חֲנוּךְ, פִּי לָקַח
אוֹתוֹ אֱלֹהִיִּם שֶׁהוּא הַמַּלְכוּת,
לְהַקְרֹא בְּשֵׁמוֹ דֵּהֵינּוּ בְּשֵׁם מַט"ט עַל
שֶׁמָּה שֶׁל הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת מַטְרוֹנִיתָא.

דִּינָא קִשְׂיָא בַּמַּלְכוּת, דְּלֹא
קִשְׂיָא בִּז"א, דִּינָא בְּשִׁקּוּלָא
בִּאֵימָא, דְּלֹא בְּשִׁקּוּלָא בִּאֲבָא,
וּרְפִיָא בִּא"א

וְאִמְר עוֹד כִּי תִלְתָּא בְּתֵי דִינִין יֵשׁ ג'
בְּתֵי דִינִים בִּאֲצִילוֹת שֶׁהֵם סוּד ג'
פְּרָצוּפִים שֶׁל או"א וְז"א, הַמַּקְבִּלִים אֵת
שְׁפַע הָא"ס ב"ה מַא"א בְּצַמְצוּם כַּדִּי

וַיְהִי כִּי הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה (בראשית 1 ב), הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב, הֵייוֹנוּ דְכְתִיב (שם פסוק ג) בְּשֹׁגֶם, הָאָדָם דְּלַעֲיֵלָא, וּכְתִיב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

וּמִשָּׁה לֹא יָדַע פִּי קָרֵן עוֹר פָּנָיו (שמות לד כט), הֵייוֹנוּ דְכְתִיב (בראשית ג כב) פְּתֻנוֹת עוֹר, קָרֵן דְכְתִיב (ש"א טז יג) וַיִּקַּח שְׂמוּאֵל אֶת קָרֵן הַשֶּׁמֶן, לִית מְשִׁיחָה אֱלָא בְּקָרֵן, (מלכים פט יח) וּבְשֶׁמֶךְ תָּרוּם קָרְנָנוּ, (שם קלג טו) שֵׁם אֶצְמִיחַ קָרֵן לְדוֹד, הֵייוֹנוּ עֲשִׂירָא דְמִלְכָּא, וְאַתְיָא מִן יוֹבְלָא דְהִיא אִמָּא, דְכְתִיב (יהושע ו ה) וְהָיָה בְּמִשׁוֹף בְּקָרֵן הַיּוֹבֵל, קָרֵן בְּיוֹבְלָא אֲתַעֵטֵר, עֲשִׂירָא בְּאִמָּא.

מתוק מדבש

גופו של משה רבינו נזדכך ונעשה בבחינת מלכות דאצילות ומש"כ ומִשָּׁה לֹא יָדַע פִּי קָרֵן עוֹר פָּנָיו כי זכה שגופו נזדכך ונעשה בבחי' מלכות דאצילות הנקראת קרן כדלקמן, הֵייוֹנוּ דְכְתִיב פְּתֻנוֹת עוֹר באדם הראשון, ואצל משה קרן עור פניו שנעשה כתנות אור בא', ומפרש כי מלת קָרֵן עוֹר פניו דמשה הוא במלכות דְכְתִיב וַיִּקַּח שְׂמוּאֵל אֶת קָרֵן הַשֶּׁמֶן למה דוקא בקרן, ואמר כי לִית מְשִׁיחָה אֱלָא בְּקָרֵן שאין משיחה אלא בקרן, כי מלכות בית דוד המושרשים במלכות נמשחו בקרן, וזה שאמר דוד וּבְשֶׁמֶךְ תָּרוּם קָרְנָנוּ פִּי' על ידי שמך הגדול שהוא הבינה תרום את קרן השכינה, וכן כתוב

את הדין כלל, כי שם הכל בוותרנות, ואמר כי בא"א הוא דִּינָא רַפְיָא בתכלית הרפיון דְּאִפִּילוּ לֹא הָאִי וְלֹא הָאִי כי אין בו לא דין בשיקול ולא בלא שיקול אלא בא"א הכל בתכלית הרחמים. (הזר"מ ומפרשים)

וַיְהִי כִּי הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה הֵייוֹנוּ בעולם הזה הגשמי, ומפרש מש"כ הֵחֵל הָאָדָם לָרֹב והשחיתו את דרכם בהוצאת שז"ל, הֵייוֹנוּ דְכְתִיב בְּשֹׁגֶם הוא בשר, שהכונה הָאָדָם דְּלַעֲיֵלָא שבזה גרמו שיצאו טפות קדושות מאדם העליון דעשיה, ונבראו מהם נגעי בני אדם, וּכְתִיב הֵחֵל האדם לרב עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה והשחית דרכו על הארץ.

קָרָן, דְּנָטִיל קָרָן וְרִיחַ, לְאַתְבָּא רוחיה ליה, וְהָאֵי קָרָן דְּיוֹבְלָא הוּא, וְכַיּוֹבֵל ה', וְה' נְשִׁיבָא דְרוּחָא לְכָלָא, וְכָלָא תִּיַּיבִין לְאַתְרֵיהּ, דְּכְתִיב (ירמיה ס"ו) אָהָה אֲדַנִּי אֱלֹהִים, פֶּד אֶתְחַזֵּי ה' לֵה, יְהו"ה אֱלֹהִים

מתוק מדבש

וכדי לסיים בענין תיקון השלם שיהיה לעתיד לבוא, מביא מאמר הבא ואמר וְהָאֵי קָרָן דְּיוֹבְלָא הוּא זה הקרן שהוא המלכות מאימא יצאת ולשם היא חוזרת לעתיד לבוא, ואז וְכַיּוֹבֵל ה' אימא שהיא סוד ה' הראשונה דשם הו"ה, וְה' נְשִׁיבָא דְרוּחָא לְכָלָא וְה' זו דאימא תשפיע רוח חיים לכל הפרצופים דהיינו לזו"ן ולבי"ע, ובאלף השביעי וְכָלָא תִּיַּיבִין לְאַתְרֵיהּ כל הפרצופים יחזרו למקומם ולשורשם שבאימא דְּכְתִיב אָהָה אֲדַנִּי אֱלֹהִים ואמר כי אימא נקראת שם אהי"ה פֶּד אֶתְחַזֵּר ה' לֵה' כשתחזור ה' אחרונה שהיא המלכות לה' ראשונה שהיא הבינה, וְאֶסְתַּלַּק י' ואז תסתלק אות י' דחכמה משם אהי"ה דבינה ותעלה למעלה לא"א, וישאר משם אהי"ה רק אותיות אה"ה, ואז פּוֹרְעָנוּתָא אֲתִי לְעֵלְמָא אז יבוא פורענות על עולם הזה כי הכל יתבטל ויחזור לשורשו, וְאֵם לֹא בְשָׁכִיל השני שמות אֲדַנִּי שבמלכות, יְהו"ה שבבינה והיינו יְהו"ה בניקוד אֱלֹהִים, שנקראים

שם אֲצִמִּית קָרָן לְדוֹד שהוא בחי' מלכות שבה מושרש דוד, ועתה מפרש שזה הקרן הִיִּינוּ עֲשִׂירָאָה דְּמִלְכָּא היא המלכות שהיא ספירה עשירית של המלך ז"א, וְאַתְיָא מִן יוֹבְלָא דְהִיא אִימָא שבאה ומקבלת הארותיה מיובל שהוא סוד אימא דְּכְתִיב וְהָיָה בְּמִשׁוֹף בְּקָרָן הַיּוֹבֵל ומפרש קָרָן בְּיוֹבְלָא אֲתַעֲטָר המלכות מתעטרת על ידי אימא, והיינו עֲשִׂירָאָה בְּאִימָא המלכות שהיא ספירה עשירית נתעטרה באימא. (הדר"מ והגר"א ומפרשים)

לְעֵתִיד יִחְזְרוּ כָּל הַפְּרָצוּפִים לְשׁוֹרֶשָׁם שְׁבֵאִימָא, וְגַם הָעוֹלָם הַזֶּה יִחְזוֹר לְשׁוֹרְשׁוֹ

ועתה מפרש למה המלכות נקראת קָרָן ואמר דְּנָטִיל קָרָן וְרִיחַ לפי שלוקחת את הקרן שהם נשמות הצדיקים ואת הריח שהם המעשים טובים שלהם, שכולם עולים ביסוד שלה בסוד מ"ן לעורר את היחוד, לְאַתְבָּא רוחיה ליה כדי להחזיר את רוחות ונשמות הצדיקים שיצאו ממנה.

אַתְקִירי שֵׁם מְלֵא, וּכְתִיב (ישעיה נ יא) וְנִשְׁגַּב יְהו"ה לְבָדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא, (ס"א כד אַתְחַזֵּר ה' לְה' וְאַסְתַּלֵּק י', פּוֹרְעָנוּתָא אֲתִי לְעִלְמָא, וְאִם לֹא בִשְׁבִיל אֲדנִי יְהו"ה לֹא אֲתַקִּים עֲלֵמָא, וְכֹלֵא אַתְחַרְב, וְעַל דָּא כְתִיב וְנִשְׁגַּב וְגו').

עַד כָּאן סָתִים וְאַתְעֵטֵר צְנִיעוּתָא דְּמִלְכָּא, דְּהֵיִינוּ סִפְרָא דְּצְנִיעוּתָא, זַפָּאָה לְמָאן דְּעָאֵל וְנָפֵק, וַיִּדַּע (נ"א לְמָאן דְּנָפֵק וַיִּדַּע) שְׁבִילֵי וְאַרְחוּי.

בְּרוּךְ יְהו"ה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

ספרא דצניעותא הם סתומים מאד, ועם כל זה על ידי לימודנו מה שאנו יכולים להבין בסתומם, עי"ז מתעטר הקב"ה למעלה ולמטה, דְּהֵיִינוּ סִפְרָא דְּצְנִיעוּתָא שבו מוצנעים הסודות של מלכו של עולם, זַפָּאָה לְמָאן דְּעָאֵל וְנָפֵק אשרי מי שנכנס בשלום ויצא בשלום, דהיינו שאם יראה לו כמה ספיקות ודברים תמוהים יחשוב בלבו שכל זה הוא מחמת מיעוט שכלי וקוצר בינתי, ואינו מחמת חסרון החכמה, וַיִּדַּע שְׁבִילֵי וְאַרְחוּי וידע והשיג שביליו שהם פנימיות הסודות, ודרכיו שהם גלויי הסודות על אמיתותו, כי הוא עמוק עמוק מי ימצאנו, וכל סודות התורה רמוזים בו, כי כל מאמר שבו יסבול כמה פירושים אמתיים. (הדרת מלך ומפרשים)

יחד שֵׁם מְלֵא (היינו כֵּאן נִשְׁגַּבֵּה, כי שם מלא הוא יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ), לֹא אֲתַקִּים עֲלֵמָא לא היה מתקיים העולם, כי על ידי שם מלא הוא קיום העולם, ואז וְכֹלֵא אַתְחַרְבֵּה הַכֹּל הִיָּה נַחֲרָב, וְעַל דָּא כְתִיב וְעַל זֶה כְּתוּב וְנִשְׁגַּב יְהו"ה לְבָדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא פִּי שְׁכֵל הַדְּבָרִים יִחַזְרוּ לְשׁוּרָשָׁם, כְּמַחֲזוֹל (נמס' ראש השנה דף לא ע"א), שֵׁת אֵלֶּפֶי שְׁנִין הוּי עֲלֵמָא וְיַחַד חֲרוּב. (הדר"מ ומפרשים)

בספרא דצניעותא מוצנעים הסודות שֵׁל מֶלֶךְ הָעוֹלָם, ואשרי המשיג פנימיותם עַד כָּאן סָתִים וְאַתְעֵטֵר צְנִיעוּתָא דְּמִלְכָּא עד כאן נסתם ונתעטר צניעותו של המלך ב"ה, כי חמשת פרקי

בְּרוּךְ יְהו"ה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

עיר וקדיש מן שמיא נחית

הזרתו מגן לנו!

פוקס FOCUS

הסגולה והשמירה המובהקת ביותר!

23 כרכים מפוארים של

"הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש"

הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל
ושם לעצמו למטרה להנגיש את ספר הזהר לכל יהודי.

קיים בפורמט רגיל 24/17 ס"מ – בינוני 17/12 ס"מ – כיס 16.5/11.5

משלוחים חנם עד הבית לכל חלקי הארץ

**מוקד
הזמנות: 1800-350-330**

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות

